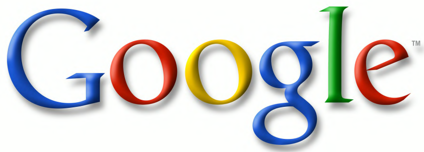
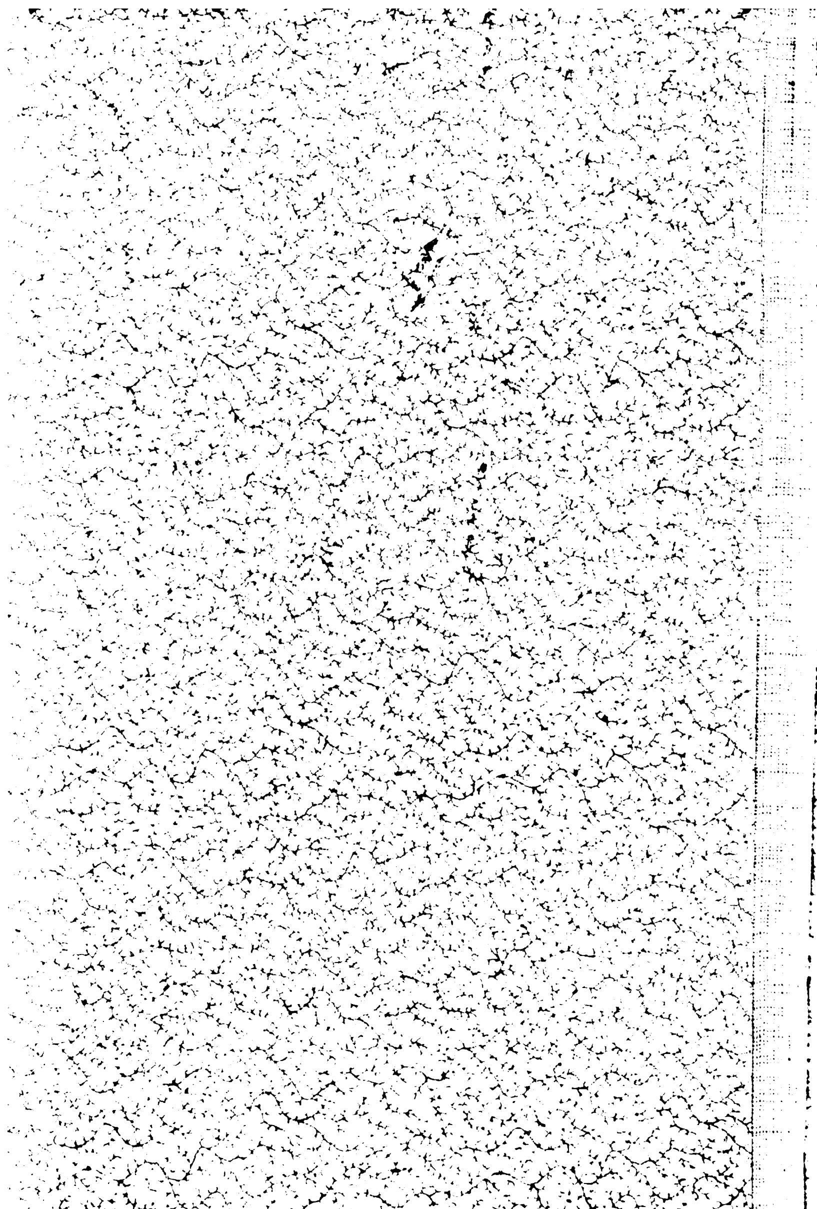

Google

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07591197 8

GRÆCÆ GRAMMATICES RUDIMENTA.

GRÆCÆ GRAMMATICES RUDIMENTA.

In usum Regiæ Scholæ Etonensis.

Editio nova accuratè recognita.

ETONÆ,

Excudebant M. Pote et E. Williams,

Apud quos veneunt; *Londini* etiam (apud eosdem) No. 2, Crane Court, Fleet-Street.

M DCCC V.

GRÆCÆ GRAMMATICES RUDIMENTA.

LITERÆ dividuntur in vocales, φωνήεντα· et consonantes, σύμφωνα.

Septem sunt vocales, α, ε, η, ι, ο, υ, ω.
Reliquæ septendecim sunt consonantes.

VOCALES.

Vocales, Longæ, μακρὰ, ——— η, ω.
Breves, βράχεα, ——— ε, ο.
Ancipites, ἀμφίβολα, ——— α, ι, υ.
Mutabiles *, μεταβολικὰ, ——— α, ε, ο.
Immutabiles, ἀμετάβολα, ——— η, ι, υ, ω.
Præpositivæ †, προτακτικὰ, ——— α, ε, η, ο, ω.
Subjunctivæ, ὑποτακτικὰ, ——— ι, υ.

DIPHTHONGI.

Diphthongi sunt duodecim :
Sex propriæ, κύριαι,—αι, αυ, ει, ευ, οι, ȣ.
Sex impropriæ, καταχρηστικαὶ,—ᾳ, ῃ, ῳ, punctulo subjecto ; ηυ, ᴕ, ωυ.
Mutabiles ‡, μεταβολικαὶ,—αι, αυ, οι.
Immutabiles, ἀμεταβολικαὶ,—ει, ευ, ου.

CONSONANTES.

Consonantes sunt duplices: mutæ, ἄφωνα· et semivocales, ἡμίφωνα.

---

* Mutabiles nuncupantur vocales α, ε, ο, quatenus mutabiles sunt in verborum augmentis ; α scilicet et ε mutantur in η : et ο in ω.

† Præpositivæ vocantur vocales, α, ε, η, ο, ω, quia in formatione diphthongorum semper præcedunt. Subjunctivæ, ι, υ, quia subjunguntur, nisi in diphthongo ᴕ.

‡ Diphthongi mutabiles eâdem ratione se habent, quâ vocales.

1. Mutæ

I. Mutæ ſunt novem, quæ dividuntur in
Tenues, ψιλὰ, π, κ, τ.
Medias, μέσα, β, γ, δ.
Aſpiratas, δασέα, φ, χ, θ.

Inter ſe cognatæ ſunt { π, β, φ. / κ, γ, χ. / τ, δ, θ. }

II. Semivocales ſunt * duplices, διπλᾶ, ζ, ξ, ψ.
Liquidæ, vel † immutabiles, ἀμετάβολα, λ, μ, ν, ρ.

Σ eſt ſuæ poteſtatis litera.

Accentus.

Accentus, προσῳδίαι, ſunt tres; acutus, ὀξεῖα [´]. gravis, βαρεῖα [`] circumflexus, περισπωμένη [˜] ‡.

I. Acutus habet locum in ultimâ ſyllabâ, penultimâ, et antepenultimâ.

II. Circumflexus in ultimâ, et penultimâ.

III. Gravis tantùm in ultimâ ſignatur; ſed in omni ſyllabâ intelligitur, in quâ nullus eſt accentus §.

Omnis acutus finalis, niſi in fine orationis,

---

* Duplices reſolvuntur per σ et aliquam è mutis, ut ζ per δσ, et σδ, Doricè.—ξ per κσ, γσ, χσ.—ψ per πσ, βσ, φσ.

† Quæ non literas Antiſtoichas vel cognatas, quibus ipſæ mutentur in verborum et nominum inflexionibus, habent.

‡ Acutus attollit et quaſi acuit ſyllabas; gravis deprimit; circumflexus ſuſtinet et producit.

§ Verbum, cum habet acutum in ultimâ, ὀξύτονον vocatur, ut, θεὸς, *Deus:* cum in penultimâ, παροξύτονον, ut κόσμος, *mundus:* cum in antepenultimâ, προπαροξύτονον, ut ἄγγελος, *angelus.*

signatur notâ accentûs gravis, præter τίς interrogativum.

Spiritus, πνεύματα, duo sunt: lenis ψιλὸν [᾿]· asper δασὺ [῾]*.

Omnis dictio incipiens à vocali, vel diphthongo, spiritum tenuem vel asperum accipit in principio: ut ὄρος, *mons*; ὅρος, *terminus*.

Omnes dictiones incipientes ab υ, vel ρ, aspirantur: ut, ὕδωρ, *aqua*; ῥῆμα, *verbum*. Sed si in medio ρ geminetur, prius levigatur, alterum aspiratur: ut, ἔῤῥωσο, *vale*.

Apostrophus est nota rejectæ vocalis ob vocalem sequentem, ad hunc modum [᾿].

Rejiciuntur per apostrophum vocales α, ε, ι, ο: diphthongi αι, οι, ut κατ᾿ αὐτὸν, pro κατὰ αὐτόν.

Si sequens vocalis aspiretur, mutantur tenues præcedentes in aspiratas: ut ἀφ᾿ ἡμῶν, pro ἀπὸ ἡμῶν, *à nobis*; τίφθ᾿ ὅτω, pro τίπτε ὅτω, *quare ita* †?

Partes Orationis.

Partes orationis octo sunt, ut apud Latinos:

Articulus, ἄρθρον,	Participium, μετοχὴ,
Nomen, ὄνομα,	Adverbium, ἐπίῤῥημα,
Pronomen, ἀντωνυμία,	Conjunctio, σύνδεσμος,
Verbum, ῥῆμα,	Præpositio, πρόθεσις.

* Olim litera Η erat signum aspirationis; scribebant Ηέκατον, quod postea, ἕκατον.

† Interdum et brevis initialis vocalis tollitur post finalem longam, ut τύχῃ ᾿γαθῇ. Sic μὴ ὖ monosyllabicè, *i. e.* μὴ ᾿υ, et μη ᾿υτὸς pro μη αὐτὸς, et μη ᾿δικεῖν pro μὴ ἀδικεῖν. Aliquando hæ vocales coeunt per crasin, ut ἐγὼ οἶδα, ἐγῷδα· ἐγὼ οἶμαι, ἐγῷμαι.

Numeri

Numeri, ἀριθμοὶ, ſunt tres :

Singularis, ἑνικὸς, dualis, δυϊκὸς, pluralis, πληθυντικός.

Caſus, πτώσεις, ſunt quinque:

Nominativus, ὀρθὴ, genitivus, γενικὴ, dativus, δοτικὴ, accuſativus, αἰτιατικὴ, vocativus, κλητικὴ.

Genera ſunt tria :

Maſculinum, ἀρσενικὸν, fœmininum, θηλυκὸν, neutrum, οὐδέτερον.

Articulus.

Articulus eſt ὁ, ἡ, τὸ, *hic*, *hæc*, *hoc*, qui ſic declinatur *.

Sing.	m.	f.	n.
N.	ὁ,	ἡ,	τὸ,
G.	τοῦ,	τῆς,	τοῦ,
D.	τῷ,	τῇ,	τῷ,
A.	τὸν,	τὴν,	τὸ.

Dual.	m.	f.	n.
N. A.	τὼ,	τὰ,	τὼ,
G. D.	τοῖν,	ταῖν,	τοῖν.

Plural.

	m.	f.	n.
N.	οἱ,	αἱ,	τὰ,
G.	τῶν,	τῶν,	τῶν,
D.	τοῖς,	ταῖς,	τοῖς,
A.	τοὺς,	τὰς,	τὰ.

Declinationes Substantivorum.

Declinationes, κλίσεις, ſunt decem,

Quinque nominum ſimplicium, et

Quinque nominum contractorum.

* Hunc Grammatici vocant *Articulum præpoſitivum*, alterum verò ὅς, ἥ, ὅ, qui meliùs relativum dici poteſt, *ſubjunctivum*.

Quatuor

Quatuor priores declinationes simplicium sunt parisyllabicæ, *i. e.* non crescentes genitivo. Quinta verò est imparisyllabica, *i. e.* genitivo crescens.

Declinatio Prima Nominum simplicium.

Declinatio prima duas habet terminationes, ας et ης, generis tantùm masculini: ut ὁ ταμίας, *dispensator*; ὁ κριτὴς, *judex*; sed ὁ καὶ ἡ λῃστὴς, *latro*, communis generis est, ut aliqui volunt.

Sing.		Sing.	
N.	ὁ ταμίας,	N.	ὁ Κριτὴς,
G.	τοῦ ταμίου,	G.	τοῦ Κριτοῦ,
D.	τῷ ταμίᾳ,	D.	τῷ Κριτῇ,
A.	τὸν ταμίαν,	A.	τὸν Κριτὴν,
V.	ὦ ταμία.	V.	ὦ Κριτὰ.
Dual.		Dual.	
N. A.	τὼ ταμία,	N. A.	τὼ Κριτὰ,
G. D.	τοῖν ταμίαιν,	G. D.	τοῖν Κριταῖν,
V.	ὦ ταμία.	V.	ὦ Κριτὰ.
Plural.		Plural.	
N.	οἱ ταμίαι,	N.	οἱ Κριταὶ.
G.	τῶν ταμιῶν,	G.	τῶν Κριτῶν,
D.	τοῖς ταμίαις,	D.	τοῖς Κριταῖς,
A.	τοὺς ταμίας,	A.	τοὺς Κριτὰς,
V.	ὦ ταμίαι.	V.	ὦ Κριταὶ.

De Genitivo.

Omnis genitivus pluralis desinit perpetuò in ων; et in primâ et secundâ declinatione fere * circumflectitur in ultimâ.

* Vide infra de Accentibus p. 184.

Quædam nomina hujus declinationis in ης, Doricè declinata, formant Gen. in α: ut, ὁ ὀρεσιβάτης, *montivagus*, Gen. τȣ̃ ὀρεσιβάτα· et nomina propria in ας: ut, ὁ Βρασίλας, Gen. τȣ̃ Βρασίλα.

De Dativo.

Dativus ſingularis in quatuor primis declinationibus habet ι ſemper ſubſcriptum, ſcilicet, ᾳ, ῃ, ῳ, punctulo ſubjecto.

De Vocativo.

Vocativus ſingularis formatur à nominativo abjiciendo ς.

Excipiuntur,

1. Nomina in της, ut, μητιέτης, *conſiliarius*;
2. Gentilia, ut, Σκύθης, *Scytha*;
3. Poëtica in πης, ut, κυνώπης, *impudens*;
4. Compoſita à πωλῶ, *vendo*; μετρῶ, *metior*; τρίβω, *tero*;

quæ formant vocativum in α brevi: ut, ὦ μητιέτα *, ὦ Σκύθα.

In ϛης definentia utramque habent terminationem α, et η: ut, ὁ ληϛὴς, *latro*, ὦ ληϛὰ, vel ληϛὴ.

* Μητίετα—Il. α. 175. Θύεϛα.—Il. β. 107. &c. non ſunt vocativi pro nominativis; ſed reverà nominativi ex linguâ *Æolicâ*—Hinc Lat. *poëtà*, *athleta*, *cometa*, &c. " *Linguæ ſcilicet Æolicæ ſermo Latinus eſt ſimillimus.*" Quinctil. l. 1. c. 6.

SECUNDA

Secunda Declinatio.

Secunda declinatio duas habet terminationes, α, et η, generis fœminini: ut, ἡ μῦσα, *musa*; ἡ τιμὴ, *honos*.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ἡ μῦσα,	N. A. τὰ μύσα,	N. αἱ μῦσαι,
G. τῆς μύσης,	G. D. ταῖν μύσαιν,	G. τῶν μυσῶν,
D. τῇ μύσῃ,	V. ὦ μῦσα.	D. ταῖς μύσαις,
A. τὴν μύσαν,		A. τὰς μύσας,
V. ὦ μύσα.		V. ὦ μῦσαι.

Sing. N. ἡ φιλία,—G. τῆς φιλίας,—D. τῇ φιλίᾳ.
In reliquis, ut, μῦσα.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ἡ τιμὴ,	N. A. τὰ τιμὰ,	N. αἱ τιμαὶ,
G. τῆς τιμῆς,	G. D. ταῖν τιμαῖν,	G. τῶν τιμῶν,
D. τῇ τιμῇ,	V. ὦ τιμὰ,	D. ταῖς τιμαῖς,
A. τὴν τιμὴν,		A. τὰς τιμὰς,
V. ὦ τιμὴ,		V. ὦ τιμαὶ.

Finita in δα, θα, ρα, et α purum, faciunt genitivum in ας, et dativum in ᾳ· ſic Ἀθηνᾶ, *Minerva*; Ναυσικᾶ, *Nauſicaa*; μνᾶ, *mina*; contracta ex Ἀθηνάα, Ναυσικαα, μνάα—Litera pura dicitur, cui vocalis, vel diphthongus immediatè præcedit.

Tertia Declinatio.

Tertia declinatio duas habet terminationes, ος, et ον· ος, maſculini, fœminini, et communis generis:

generis; ut, ὁ λόγος, *fermo*; ἡ νόσος, *morbus*; ὁ καὶ ἡ λίθος, *lapis*: et ον neutrius; ut, τὸ ξύλον, *lignum*.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ὁ λόγος,	N. A. τὼ λόγω,	N. οἱ λόγοι,
G. τȣ̃ λόγȣ,		G. τῶν λόγων,
D. τῷ λόγῳ,	G. D. τοῖν λόγοιν,	D. τοῖς λόγοις,
A. τὸν λόγον,		A. τȣ̀ς λόγȣς,
V. ὦ λόγε.	V. ὦ λόγω.	V. ὦ λόγοι.

Nomina contracta, ὁλοπαθῆ, tertiæ declinationis; ut, ὁ νόος, νȣ̃ς, *mens*.

Sing.	Dual.
N. ὁ νόος, νȣ̃ς,	N. A. τὼ νόω, νὼ, cum acuto.
G. τȣ̃ νόȣ, νȣ̃,	
D. τῷ νόῳ, νῷ,	G. D. τοῖν νόοιν, νοῖν,
A. τὸν νόον, νȣ̃ν,	
V. ὦ νόε, νȣ̃.	V. ὦ νόω, νώ.

Plural.

N. οἱ νόοι, νοῖ,	A. τȣ̀ς νόȣς, νȣ̃ς,
G. τῶν νόων, νῶν,	V. ὦ νόοι, νοῖ.
D. τοῖς νόοις, νοῖς,	

Sing.	Dual.	Plural.
N. τὸ ξύλον,	N. A. τὼ ξύλω,	N. τὰ ξύλα,
G. τȣ̃ ξύλȣ,		G. τῶν ξύλων,
D. τῷ ξύλῳ	G. D. τοῖν ξύλοιν,	D. τοῖς ξύλοις,
A. τὸ ξύλον,		A. τὰ ξύλα,
V. ὦ ξύλον.	V. ὦ ξύλω.	V. ὦ ξύλα.

Quarta Declinatio.

Quarta declinatio Atticorum propria duas habet terminationes, ως et ων· ως mafculini, fœ-

minini, et communis generis; et ων neutrius: ut, ὁ λεὼς, *populus*; ἡ ἅλως, *area*; τὸ ἀνωγεὼν, *cænaculum*.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ὁ λεὼς,	N. A. τὼ λεὼ,	N. οἱ λεῴ,
G. τοῦ λεὼ,		G. τῶν λεῶν,
D. τῷ λεῷ,	G. D. τοῖν λεῷν,	D. τοῖς λεῴς,
A. τὸν λεὼν,		A. τοὺς λεὼς,
V. ὦ λεὼς.	V. ὦ λεὼ.	V. ὦ λεῴ.

Neutra in ων eodem modo declinantur, nisi quod voc. sing. similis est nominativo in ων, et accus. cum voc. plur. similis est nominativo in ω. Omnibus in ultimâ syllabâ semper est ω.

Quædam nomina hujus declinationis formant accusativum in ω: ut, Ἄθως, Ἄθω, *Atho mons*; Κέως, Κέω, *Ceos insula*; Κῶς, Κῶ, *Cos insula*; λαγὼς, λαγὼ, *lepus* *.

Veteres etiam Attici ν finalem removerunt: ut, ἀγήρω, pro ἀγήρων, *expers senectutis*.

Unicum est nomen hujus declinationis in ως, neutrius generis, τὸ χρεὼς, *debitum*.

Quinta Declinatio.

Quinta declinatio imparisyllabica † octo habet terminationes: tres vocales, α, ι, υ, generis

* Ἄθων verò et Λαγὼν leguntur.

† Olim una tantùm hujus declinationis terminatio fuisse videtur, nempe litera Σ post consonantes fere omnes, et pleratque vocales: quæ litera nominativum constituit, et ο, ante eam immissa, Genitivum, σῶμα nimirùm primitus erat σώματς, μέλι μελιτς, γόνυ γόνυς vel γόνατς, τιτὰν τιτανς, μάρτυρ et μάρτυς μάρτυρς, νὺξ νύκτς, φλὲψ φλεβς. Vide plura apud *Marklandum*, de Græcorum quintâ Declinat.

neutrius:

neutrius: et quinque consonantes, ν, ρ, σ, ξ, ψ, generum omnium.

Sing.
N. τὸ σῶμα,
G. τοῦ σώματος,
D. τῷ σώματι,
A. τὸ σῶμα,
V. ὦ σῶμα.
Dual.
N. A. τὼ σώματε,
G. D. τοῖν σωμάτοιν,
V. ὦ σώματε.
Plural.
N. τὰ σώματα,
G. τῶν σωμάτων,
D. τοῖς σώμασι,
A. τὰ σώματα,
V. ὦ σώματα.

Sing.
N. ὁ τιτὰν,
G. τοῦ τιτᾶνος,
D. τῷ τιτᾶνι,
A. τὸν τιτᾶνα,
V. ὦ τιτὰν.
Dual.
N. A. τὼ τιτᾶνε,
G. D. τοῖν τιτάνοιν,
V. ὦ τιτᾶνε.
Plural.
N. οἱ τιτάνες,
G. τῶν τιτάνων,
D. τοῖς τιτᾶσι,
A. τοὺς τιτᾶνας,
V. ὦ τιτᾶνες.

Regulæ de Imparisyllabicis.

De Accusativo singulari.

Accusativus desinit in α. Excipiuntur,

1. Nomina in ις, et υς, αυς, et ους, pura in genitivo, quæ formant accusativum in ν*, ut ὁ ὄφις, *serpens*, τὸν ὄφιν· ὁ βότρυς, *racemus*, τὸν βότρυν· ἡ γραῦς, *anus*, τὴν γραῦν· ὁ καὶ ἡ βοῦς, *bos*, τὸν καὶ τὴν βοῦν. Sed Δὶς, *Jupiter*, facit Δία· λᾶας, *lapis*, facit λᾶαν.

* At Poëticè in α: βότρυα, βόα.

 II. Gravi-

II. Gravitona in ις, et υς, non purè declinata, quæ utramque retinent terminationem, α et ν: ut, ἡ ἔρις, *contentio*, τὴν ἔριδα, et ἔριν· ὁ νέηλυς, *advena*, τὸν νεηλυδα, et νέηλυν.

De Vocativo singulari.

Vocativus* similis est nominativo. Excipiuntur,

I. Declinata per ν et τος in genitivo; et adjectiva in ην, εις, et ας· quæ vocativum formant in ν: ut, Ὁ Αἴας, *Ajax*, ὦ Αἶαν· ὁ καὶ ἡ τέρην, *tener*, ὦ τέρεν· ὁ χαρίεις, *gratiosus*, ὦ χαρίεν, et ὦ χαρίει· ὁ μέλας, *niger*, ὦ μέλαν.

II Gravitona in ηρ, quæ formant vocativum in ερ: ut, ἡ μήτηρ, *mater*, ὦ μῆτερ· et quinque acutitona, ὁ πατὴρ, *pater*; ὁ δαὴρ, *levir*; ὁ ἀνὴρ, *vir*; ἡ γαςὴρ, *venter*; ὁ σωτὴρ, *salvator*; quæ formant ὦ πάτερ, δᾶερ, ἄνερ, γαςερ, σῶτερ.

III. Nomina in εύς, et ες, quæ abjiciunt σ: ut, ὁ βασιλεὺς, *rex*, ὦ βασιλεῦ· præter πȣ̀ς, *pes*, ὦ πȣ̃ς· et ὀδȣ̀ς, *dens*, ὦ ὀδȣ̀ς, ad differentiam adverbii πȣ̃, *ubi*; et ὁδȣ̃, *obiter*.

IV. Nomina in ις, et υς, quæ formant vocativum in ι, et υ: ut, ὁ βότρυς, *racemus*, ὦ βότρυ· ὁ ὄφις, *serpens*, ὦ ὄφι· et ὁ καὶ ἡ παῖς, ὦ παῖ, *puer* vel *puella*. Excipe acutitona in ις, et υς non contracta, ut, ὦ Σαλαμὶς, ὦ ἐλπὶς, *spes*, ὦ χλαμὺς, *chlamys*.

V. Nomina in ων et ωρ, quæ vocativum plerumque formant à Genitivis abjiciendo terminationem,

* Anomala sunt ἡ γυνὴ, *mulier*, quod facit in vocativo ὦ γύναι· et ὁ ἄναξ, *rex*, quod facit ὦ ἄνα.

nationem, ut, ὁ Ἀγαμέμνων, *Agamemnon*, voc. ὦ Ἀγάμεμνον· ὁ ἐλεήμων, *misericors*, voc. ὦ ἐλέημον· ὁ Ἕκτωρ, *Hector*, voc. ὦ Ἕκτορ· ὁ ῥήτωρ, *rhetor*, voc. ὦ ῥῆτορ. At ὁ Ποσειδῶν, ῶνος, *Neptunus*, facit vocativo ὦ Πόσειδον· et ὁ Ἀπόλλων, λωνος, *Apollo*, voc. ὦ Ἄπολλον.

VI. Participiorum in ων, εις, et ας, desinentium idem est vocativus cum nominativo, ut, ὁ τύπτων, οντος, voc. ὦ τύπτων· ὁ τυφθεὶς, έντος, voc. ὦ τυφθεὶς· ὁ ἱστὰς, άντος, voc. ὦ ἱστάς.

De Dativo plurali.

Dativus pluralis formatur vel à dativo singulari assumendo σ ante ι, et abjiciendo δ, θ, ν, τ: vel à nominativo singulari, addendo ι in nominibus exeuntibus in ξ, ψ, vel σ cum diphthongo: ut, Ἄραψ, *Arabs*, Ἄραψι· βασιλεὺς, *rex*, βασιλεῦσι· κόραξ, *corvus*, κόραξι. Præter, πῦς, *pes*, dat. plur. ποσὶ· et κτεὶς, *pecten*, κτεσὶ.

Cùm penultima dativi singularis sit longa positione, fit longa in dativo plurali, addendo ι post ε, et υ post ο: ut, τιθέντι, τιθεῖσι· λέοντι, λέουσι.

Nomina, quæ † Syncopen patiuntur, formant dativum pluralem in ἄσι: ut, πατὴρ, πατράσι· υἱὸς, *filius*, Gen. υἱέος. Sync. υἷος. Dat. pl. υἱάσι.

Dativus Poëticus formatur à genitivo singulari, mutando ος in εσι, vel εσσι: ut, ἥρωος, ἡρώεσι, et ἡρώεσσι, *heröibus*; ἔπεος, ἐπέεσσι, *verbis*.

---

* Πατὴρ, μήτηρ, et γαστὴρ, licet in cæteris casibus Syncopen patiantur, in acc. sing. non contrahuntur, quia πάτρα *patriam*, μήτρα *matricem*, et γάστρα *alveum*, significant.

Apocope

Apocope etiam accidit in hâc declinatione in omnibus casibus singularibus: ut,

I. In Nominativo, τὸ σκέπα, pro σκέπασμα, *tegmen*.

II. In Genitivo, τῦ Αἴαν, pro Αἴαντος, *Ajacis*.

III. In Dativo, τῇ δαΐ, pro δαΐδι, *pugnæ*; τῇ παράκοιτι, pro παρακοίτιδι, *uxori*; τῷ ἱδρῷ, pro ἱδρῶτι, *sudori*.

IV. In Accusativo, τὸν Ἀπόλλω, pro Ἀπόλλωνα, *Apollinem*; τὸν ἱδρῶ, pro ἱδρῶτα, *sudorem*.

V. In Vocativo, ὦ Λαοδάμα, pro Λαοδάμαν, *Laodamas*; ὦ Αἶα, pro Αἶαν, *Ajax*.

Dativis pluralibus, et verbis in ι, vel ε desinentibus, ν additur, si vocalis, vel diphthongus, sequatur; ut, λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*; τύπτουσιν ἐκεῖνον, *verberant illum*; ἔτυπτεν αὐτὸν, *verberabat eum*.

Apud Poëtas frequentissimè ν additur, etiamsi consonans sequatur; ut, στήθεσσιν λασίοισι, *pectoribus birsutis*.

De quinque Declinationibus Contractorum.

Declinationes nominum contractorum oriuntur à quintâ simplicium.

Appellantur nomina contracta, quia in illis duæ syllabæ contrahuntur in unam; vel * Synæresi

* Synæresis in dat. sing. solummodo occurrit.

resi,

resi, quæ fit, cùm duæ vocales in syllabam unam ita coeunt, ut ambæ serventur: ut, τείχεϊ, τείχει· vel Crasi, cùm utraque vocalis, vel altera mutatur· ut, τείχεα, τείχη; τριήρεες, τριήρεις· vel altera eliditur, ut, τειχέων, τειχῶν.

Prima Declinatio.

Prima declinatio contractorum tres continet terminationes, ης, ες, et ος.

ης masculini et fœminini generis: ut, ὁ Δημοσθένης, *Demosthenes*; ἡ τριήρης, *triremis*.

Et ες et ος, neutrius: ut, τὸ τεῖχος, *murus*; τὸ ἱππομανὲς, *Hippomanes*.

Sing.	Sing.
N. ἡ τριήρης,	N. τὸ τεῖχος,
G. τῆς τριήρεος, ρους,	G. τοῦ τείχεος, ους,
D. τῇ τριήρεϊ, ρει,	D. τῷ τείχεϊ, ει,
A. τὴν τριήρεα, ρη,	A. τὸ τεῖχος,
V. ὦ τρίηρες.	V. ὦ τεῖχος.
Dual.	Dual.
N. A. τὰ τριήρεε, ρη,	N. A. τὼ τείχεε, χη,
G. D. ταῖν τριηρέοιν, ροιν,	G. D. τοῖν τειχέοιν, οῖν,
V. ὦ τρίηρεε, ρη.	V. ὦ τείχεε, χη.
Plural.	Plural.
N. αἱ τριήρεες, ρεις,	N. τὰ τείχεα, χη,
G. τῶν τριηρέων, ρῶν,	G. τῶν τειχέων, ῶν,
D. ταῖς τριήρεσι,	D. τοῖς τείχεσι,
A. τὰς τριήρεας, ρεις,	A. τὰ τείχεα, χη,
V. ὦ τριήρεες, ρεις.	V. ὦ τείχεα, χη.

Composita

Composita à κλέος *gloria*, ut, Ἡρακλέης, Ἐτεοκλέης, contrahuntur in nominativo: hinc duplex declinandi ratio oritur; ut,

N.	Ἡρακλέης	Ἡρακλῆς,
G.	Ἡρακλέεος, κλέεος,	Ἡρακλέος, κλοῦς,
D.	Ἡρακλέεϊ, κλέει,	Ἡρακλεῖ, κλεῖ,
A.	Ἡρακλέεα, κλέα,	Ἡρακλέα, κλῆ,
V.	Ἡράκλεες, κλέες,	Ἡρακλές.

Regulæ.

Nomina propria hujus declinationis, et composita ab ἔτος *annus*, in quibusdam casibus parisyllabicè inflectuntur: ut, ὁ Διογένης, τὸν Διογένην, *Diogenes*; ὁ Μάνης, τὸν Μάνην, *Manes*; ὁ ἑπταέτης, τοὺς ἑπταέτας, *septennis*.

Nomina quæ desinunt in ης purum, contrahuntur Atticè in accusativo in α: ut, ὁ καὶ ἡ εὐφυὴς, *ingeniosus*, Acc. τὸν καὶ τὴν εὐφυέα, εὐφυᾶ *.

Secunda Declinatio.

Secunda declinatio duas habet terminationes: ις masculini et fœminini generis: ut, ὁ ὄφις, *serpens*; ἡ πόλις, *civitas*: et ι neutrius; ut, τὸ σίνηπι, *sinapi*.

* In hâc declinatione, Mascula sunt propria virorum; fœminina desinunt in ηςη.: et communia sunt adjectiva sola. Neutra quoque in ες, sunt adjectiva à communibus in ης: in ος verò substantiva sunt omnia. *Scot.*

Singulariter,

Singulariter.

	Attic.	Ionic.
N.	ὁ ὄφις,	
G.	τῦ ὄφεως,	ὄφιος,
D.	τῷ ὄφει,	ὄφιϊ—ὄφι.
A.	τὸν ὄφιν,	
V.	ὦ ὄφι.	

Dualiter.

N. A.	τὼ ὄφεε,	ὄφιε,
G. D.	τοῖν ὀφέοιν,	ὀφίοιν,
V.	ὦ ὄφεε.	ὄφιε.

Pluraliter.

N.	οἱ ὄφεις,	ὄφιες—ὄφις,
G.	τῶν ὄφεων,	ὀφίων,
D.	τοῖς ὄφεσι,	ὄφισι,
A.	τὲς ὄφεις,	ὄφιας—ὄφις,
V.	ὦ ὄφεις.	ὄφιες—ὄφις.

Sing.	Dual.
N. τὸ σίνηπι,	N. A. τὼ σινήπιε,
G. τῦ σινήπιος,	G. D. τοῖν σινηπίοιν,
D. τῷ σινήπιϊ, πι,	V. ὦ σινήπιε.
A. τὸ σίνηπι,	
V. ὦ σίνηπι.	

Plural.

N. τὰ σινήπια, πι,	A. τὰ σινήπια, πι,
G. τῶν σινηπίων,	V. ὦ σινήπια, πι.
D. τοῖς σινήπισι,	

 TERTIA

Tertia Declinatio.

Tertia declinatio tres habet terminationes: ευς, generis masculini, ut, ὁ βασιλεὺς, *rex*; υς, masculini et fœminini, ut, ὁ πελεκὺς, *securis*; ἡ ἶλυς, *limus*; et υ neutrius, ut, τὸ ἄστυ, *urbs*.

Sing.	Dual.
N. ὁ βασιλεὺς,	N. A. τὼ βασιλέε, † ῆ,
G. τοῦ βασιλέος *,	G. D. τοῖν βασιλέοιν,
D. τῷ βασιλέϊ, εῖ,	V. ὦ βασιλέε, † ῆ.
A. τὸν βασιλέα,	
V. ὦ βασιλεῦ.	

Plural.

N. οἱ βασιλέες, εῖς,	A. τοὺς βασιλέας, εῖς,
G. τῶν βασιλέων,	V. ὦ βασιλέες, εῖς.
D. τοῖς βασιλεῦσι,	

Sing.	Dual.
N. ὁ πελεκὺς,	N. A. τὼ πελεκέε, † ῆ,
G. τοῦ πελεκέος,	G. D. τοῖν πελεκέοιν,
D. τῷ πελεκέϊ, εῖ,	V. ὦ πελεκέε, ῆ.
A. τὸν πελεκὺν,	
V. ὦ πελεκυ.	

Plural.

N. οἱ πελεκέες, εῖς,	A. τοὺς πελεκέας, εῖς,
G. τῶν πελεκέων,	V. ὦ πελεκέες, εῖς.
D. τοῖς πελεκέσι,	

---

* Gen. masculinorum in εὺς exit sæpissime in εως Atticè; qui, in ευς purum finitis, contrahitur in ους, ut, ὁ χοεὺς, *congius*, τοῦ χοέως, χοοῦς, et in Acc. τὸν χοέα, χοᾶ.

† Hæc contractio rarò occurrit.

Sing.

Sing.	Dual.
N. τὸ ἄςυ,	N. A. τὼ ἄςει, * η,
G. τῦ ἄςεος,	G. D. τοῖν ἀςέοιν,
D. τῷ ἄςεϊ, ει,	V. ὦ ἄςεα, η.
A. τὸ ἄςυ,	
V. ὦ ἄςυ.	

Plural.

N. τὰ ἄςεα, η,	A. τὰ ἄςεα, η,
G. τῶν ἀςέων,	V. ὦ ἄςεα, η.
D. τοῖς ἄςεσι,	

Quædam nomina hujus etiam declinationis contrahuntur Atticè in accusativo in α: ut, ὁ Πειραιεὺς, *Piræus*. Acc. τὸν Πειραιᾶ.

Quarta Declinatio.

Quarta declinatio duas habet terminationes, ως, et ω, generis fœminini tantùm: ut, ἡ φειδὼ, *parsimonia*; ἡ αἰδὼς, *verecundia*.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ἡ φειδὼ,	N. A. τὰ φειδὼ,	N. αἱ φειδοὶ,
G. τῆς φειδόος, ῦς,	G. D. ταῖν φειδοῖν,	G. τῶν φειδῶν,
D. τῇ φειδόϊ, οῖ,	V. ὦ φειδὼ.	D. ταῖς φειδοῖς,
A. τὴν φειδόα, ὼ,		A. τὰς φειδὺς,
V. ὦ φειδοῖ.		V. ὦ φειδοί.

Quinta Declinatio.

Quinta declinatio duas complectitur terminationes, ας purum, et ρας, generis neutrius: ut, τὸ κρέας, *caro*; τὸ κέρας, *cornu*.

* Hæc contractio rarò occurrit.

Singulariter.

N.	τὸ κέρας,		
G.	τοῦ κέρατος,	per Sync. κέραος,	per Crasin κέρως,
D.	τῷ κέρατι,	κέραϊ,	κέρᾳ,
A.	τὸ κέρας,		
V.	ὦ κέρας.		

Dualiter.

N. A.	τὼ κέρατε,	κέραε,	κέρα,
G. D.	τοῖν κεράτοιν,	κεράοιν.	κερῷν,
V.	ὦ κέρατε,	κέραε,	κέρα.

Pluraliter.

N.	τὰ κέρατα,	κέραα,	κέρα;
G.	τῶν κεράτων,	κεράων,	κερῶν,
D.	τοῖς κέρασι,		
A.	τὰ κέρατα,	κέραα,	κέρα,
V.	ὦ κέρατα,	κέραα,	κέρα.

Articulus sæpe cum nomine suo in unam syllabam coalescit, cùm ille in vocali exit, hoc à vocali incipit: ut, pro ὁ ἀνὴρ, ὡνὴρ· τοῦ ἀνδρὸς, τἀνδρὸς· τῷ ἀνδρὶ, τἀνδρὶ· τὰ ἐμὰ, τἀμὰ· Cùm nomen incipit ab aspiratâ, in articulo tenuis τ vertitur in θ; ut, τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον· ἕτερος, ἅτερος· τοῦ ἑτέρου, θατέρου· τῷ ἑτέρῳ, θατέρῳ.

Ad eundem modum καὶ εἶτα, κᾆτα· καὶ ἐκεῖνα, κἀκεῖνα· καὶ ὑπὸ, χὐπὸ. Ex hoc vocalium brevium concursu syllaba fit longa.

Nomina Anomala quæ contrahuntur, sunt

I. Ὁλοπαθῆ, quæ contrahuntur in omnibus: ut,

1. Νέος,

1. Νόος, νῦς, *mens*; ῥόος, ῥῦς, *fluxus*; πλόος, πλῦς, *navigatio*; ἁπλόος, ἁπλῦς, *simplex*; διπλόος, διπλῦς, *duplex*; σάος, *salvus*, σῶς Atticè, et σῶν Acc.

2. Χρυσῦς, *aureus*; ἀργυρῦς, *argenteus*; χαλκῦς, *æreus*, à nominibus in εος.

3. Σιμόεις, Σιμῦς, Σιμόεντος, Σιμῦντος, *Simois*. Πλακόεις, πλακῦς, πλακόεντος, πλακῦντος, *placenta*.

4. Ὁ τιμῆς, τιμῆντος, à τιμήεις, *honoratus*.

5. In ῆρ circumflexa; ut, τὸ κῆρ, κῆρος, à κέαρ, *cor*; et ὁ καὶ ἡ παῖς, παιδὸς, à πάϊς, *puer* vel *puella*.

6. Item τὸ ὀστέον, *os*, *ossis*, ὀστῦν, Gen. ὀστέυ, ὀστῦ, Dat. ὀστέῳ, ὀστῷ.

Sic declinatur Ἰησῦς.

N. ὁ Ἰησῦς,	A. τὸν Ἰησῦν,
G. τῦ Ἰησῦ,	V. ὦ Ἰησῦ.
D. τῷ Ἰησῦ,	

II. Ὀλιγοπαθῆ, quæ in paucioribus casibus contrahuntur: ut,

1. Substantiva Barytona in υς: quæ contrahuntur in Nominativo, Accusativo, et Vocativo plurali in υς: ut, Ἐριννύες, Ἐριννῦς, *Furiæ*.

2. Imparisyllabica in ες, quæ contrahuntur in Nom. Acc. et Voc. plur. in ες: ut, βόες, *boves*, βῦς, Doricè βῶς.

3. Adjectiva in υς, quorum masculina in Dat. singulari, Nom. Accus. et Voc. plur. contrahuntur more tertiæ declinationis contractorum: ut, Nom. ἡδὺς, Gen. ἡδέος, Dat. ἡδέϊ, ἡδεῖ. Nom. et Voc. pl. ἡδέες, ἡδεῖς. Acc. ἡδέας, ἡδεῖς.

4. Comparativa,

4. Comparativa, quæ contrahuntur in Acc. singulari, et Nom. Acc. et Voc. plurali: ut, Acc. μείζονα, per Syncopen μείζοα, per Crasin μείζω; Nom. et Voc. μείζονες, μείζοες, μείζους, et μείζονα, μείζοα, μείζω. Acc. μείζονας, μείζοας, μείζους, et μείζονα, μείζοα, μείζω.

Heteroclita.

Heteroclita sunt, quæ à communi declinandi ratione deflectunt.

Heteroclita Genere.

In singulari numero generis sunt masculini, in plurali neutrius, ὁ ἐρετμὸς, *remus*, τὰ ἐρετμά· ὁ λύχνος, *lucerna*, τὰ λύχνα· ὁ μοχλὸς, *vectis*; τὰ μοχλά· ὁ τράχηλος, *collum*, τὰ τράχηλα· * et quædam alia.

In singulari numero generis fœminini, in plurali neutrius sunt, ἡ δίφρος, *currus*, τὰ δίφρα· ἡ κέλευθος, *via*, τὰ κέλευθα· quibus addi potest, ὁ καὶ ἡ τάρταρος, plur. τὰ τάρταρα *.

Heteroclita Casibus.

I. Aptôta sunt,

1. Nomina literarum: ut, ἄλφα, βῆτα.

2. Quæ Apocopen patiuntur: ut, δῶ, pro δῶμα, *domus*; τρόφι pro τρόφιμον, *nutrimentum*.

3. Omnes numeri à quatuor ad centum.

4. Poëtica nomina in φι et φιν, ut, θύρηφι, à θύρα· στρατόφι à στρατός· ναῦφι à ναῦς· στήθεσφι à στῆθος.

* Olim duas terminationes in ος et ον, hæc nomina habebant: sic *jocus*, *locus*, &c. apud Latinos faciunt in plurali *joci* et *joca*, *loci* et *loca*.

5. Similiter

5. Similiter δέμας, *corpus*; σέβας, *veneratio*; ὄναρ, *somnium*; ὄφελος, *utilitas*; νῦκαρ, *torpor*; δῶς, *donum*, &c.

II. Monoptôton tantùm unum est, ὦ τᾶν, *O amice*, vel *amici*, ab ἔτης.

III. Diptôta sunt, οἱ φθοῖες, τὰς φθοῖας, *placentæ*; ἄττα et ἄσσα, pro ἅτινα, *quædam*, Nom. et Acc. plur.

IV. Triptôta, Gen. ἀλλήλων, λων, λων· Dat. ἀλλήλοις, αις, οις· Acc. ἀλλήλους, λας, λα·

Vocativo carent indefinita, et interrogativa.

Heteroclita Numero.

Duali et plurali * carent, ἡ ἅλς, *mare*; † ἡ γῆ, *orbis terrarum*; † ὁ ἀὴρ, *aër*; † τὸ πῦρ, *elementum ignis*; τὸ ἔλαιον, *oleum* ‡.

Singulari carent ἄλφιτα, *victus necessarius*; Ἀθῆναι, *Athenæ*; ὀνείρατα, *insomnia*; et festa deorum, cum plurimis aliis.

Heteroclita Declinatione.

Quædam sunt neutra in ρ, quæ à nominibus in ας genitivum mutuantur: ut, Φρέαρ, *puteus*; ἧπαρ *jecur*; ὕδωρ, *aqua*; ἦμαρ, *dies*; εἶδαρ, *cibus*; σκὼρ, *stercus*; Gen. φρέατος, ἥπατος, ὕδατος, ἥματος, εἴδατος, σκατὸς, &c.

* Carent, quatenus elementa; aliter verò hæ voces ‡ pluralèm habent. αἱ γαῖ Arist. Prob. Sect. 23. ἀέρας et ἀέρων Plutarch. τὰ πυρὰ Homer. Herod. Thucyd.

‡ Ἔλαια in numero plurali semel tantùm occurrit. Callim. in Apoll. v. 38.

His

His addi possunt γάλα, *lac*, * γάλακτος· γυνὴ, *mulier*, * γυναικὸς, quæ genitivos ab inusitatis nominativis γυναὶξ et γάλαξ mutuantur.

De Patronymicis.

Patronymicum est, quod vel à patre, vel ab aliâ quâpiam suæ familiæ personâ, derivatur.

Patronymica Masculina desinunt,

1. In ίδης, quæ fiunt à genitivis primitivorum mutando terminationem in ίδης: ut, Πρίαμος, ȣ, Πριαμίδης· Νέστωρ, ορος, Νεστορίδης· Λητὼ, όος, οΐδης· à Πηλέως fit Πηλεΐδης, per Epenthesin Πηλεϊάδης· et ab Ionico genitivo Πηλῆος, Πηληϊάδης.

2. In άδης, cùm nomen sit vel primæ declinationis; ut, βορέας, ȣ, Βορεάδης· Ἱππότης, ȣ, Ἱπποτάδης· vel cùm Primitivum sit tertiæ declinationis, et desinat in ος purum; ut, Ἥλιος, ȣ, Ἡλιάδης· Ναύπλιος, ȣ, Ναυπλιάδης. Cùm Primitivum in penultimâ Genitivi sit longum, cujuscunque sit declinationis, Patronymicum fere desinit in ιάδης: ut, Λαέρτης, έρτȣ, Λαερτιάδης· Ἄτλας, αντος, Ἀτλαντιάδης· Ἀμφιτρύων, ωνος, Ἀμφιτρυωνιάδης.

Patronymica Fœminina desinunt,

1. In ις, vel ας, quæ fiunt à Masculinis removendo δη: ut, Νεστορίδης, Νέστορις· Ἡλιάδης, Ἡλιάς.

2. In νὶς, à nominativis primitivorum; ut, à Χρύσης, Χρυσηὶς· Βρισῆς, Βρισηὶς· Κάδμος, Καδμηὶς.

* Vide Not. p. 10.

3. In

3. In ίνη, vel ώνη, quæ fiunt à genitivis primitivorum mutando ultimam syllabam in ίνη, vel ώνη: ut, Ἄδραϛος, Ἀδράϛȣ, Ἀδραϛίνη· Ἰκάριος, Ἰκαρίȣ, Ἰκαριώνη· interdum à nominativo in ων, ut, Ἠετίων, Ἠετιώνη.

Patronymica Ionica desinunt in ίων, vel είων: ut, Κρονίων, Πηλείων, Ἀτρείων.

Alia aliter variantur; ut, Λαμπετίδης, filius Lampi, à Λάμπος· * et Δευκαλίδης, filius Deucalionis †.

DIMINUTIVA varias habent terminationes; ut,

I. Masc. in	ων,	μωρίων,	*stultulus.*
	αξ,	λίθαξ,	*lapillulus.*
	σκος,	νεανίσκος,	*juvenis.*
	λος,	ναυτίλος,	*nautila.*
II. Fœm. in	ις,	κρηνὶς,	*fonticulus.*
	σκη,	παιδίσκη,	*puellula.*
	νη,	πολίχνη,	*urbecula.*
III. Neut. in	ιον,	γνωμίδιον,	*sententiola.*
		πολίχνιον,	*urbecula.*

Possessiva terminantur in

1. κος, ut,	μȣσικὸς,	*musicus,*	à	μȣ̃σα.
2. ιος, ut,	ȣ̓ράνιος,	*cœlestis,*	ab	ȣ̓ρανος.
3. νος, ut,	ἀνθρώπινος,	*humanus,*	ab	ἄνθρωπος.
4. ειος, ut,	ἀνθρώπειος,	*humanus,*	ab	ἄνθρωπος.
5. ωδης, ut,	λιθώδης,	*lapidosus,*	à	λίθος.
6. ος, ut,	πατρῷος,	*paternus,*	à	πατὴρ.

* Il. ο. v. 526. † Il. ρ. v. 608.

Declinationes Adjectivorum.

Adjectiva sequuntur formam et declinationes substantivorum.

Adjectiva in ος purum, et ρος, faciunt fœmininum per α, reliqua per η, et neutrum per ον; ut, Ἅγιος, ἁγία, ἅγιον, *sanctus*; ἀνθηρὸς, ἀνθηρὰ, ἀνθηρὸν, *floridus*.

Excipiuntur ὄγδοος, όη, οον, *octavus*; et nomina contracta in εος, et οος *.

Quatuor adjectiva formant neutrum genus per ο, et ον, ut, ἄλλος, τηλικȣ̃τος, τοσȣ̃τος, τοιȣ̃τος· et tria pronomina, ȣ̃τος, αὐτὸς †, ἐκεῖνος, per ο.

Adjectiva in	formant fœmin. per	neutrum per
ὺς	εῖα	ὺ
εις	εσσα	εν
ȣ̃ς	ῆ	ȣ̃ν

ut,	ὀξὺς,	ὀξεῖα,	ὀξὺ,	*acutus.*
	χαρίεις,	χαρίεσσα,	χαρίεν,	*gratiosus.*
	ἁπλȣ̃ς,	ἁπλῆ,	ἁπλȣ̃ν,	*simplex.*

Excipe πολὺς, πολὺ, Acc. πολὺν, πολὺ. Poët. Gen. πολέος, Dat. πολεῖ. Plur. Nom. πολέες, Gen. πολέων, Dat. πολέσι, Acc. πολέας.

Adjectiva in ας habent fœmininum in ασα, et neutrum in αν, ut, Πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*; sed Nom. μέγας, μέγα, Acc. μέγαν, μέγα.

Πολὺς mutuatur quosdam casus ab inusitato πολλὸς: sic μέγας quosdam casus singulares, et

* Ut χρύσεος, ἁπλόος.

† Αὐτὸς compositum cum Articulo præpositivo ὁ, ἡ, τὸ, significat *idem, eadem, idem*, ὁ αὐτὸς, Ionicè, ὠὐτὸς *idem*, et neutrum in nom. et accus. τὸ αὐτὸ fit ταὐτὸν, assumpto ν.

omnes

omnes duales ac plurales, ab inusitato μέγαλος: Μέλας μέλανος fœmininos omnes ab inusitato μέλαινος· ut et τάλας τάλανος fœmininos omnes ab inusitato τάλαινος.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	ὁ πᾶς	ἡ πᾶσα	τὸ πᾶν
Gen.	παντὸς	πάσης	παντὸς
Dat.	παντὶ	πάσῃ	παντὶ
Acc.	πάντα	πᾶσαν	πᾶν
Voc.	ὦ πᾶς	πᾶσα	πᾶν.

Dualiter.

N. A. V.	πάντε	πάσα	πάντε
G. & D.	πάντοιν	πάσαιν	πάντοιν.

Pluraliter.

Nom.	πάντες	πᾶσαι	πάντα
Gen.	πάντων	πασῶν	πάντων
Dat.	πᾶσι	πάσαις	πᾶσι
Acc.	πάντας	πάσας	πάντα
Voc.	πάντες	πᾶσαι	πάντα.

Adjectiva per tria genera, et duas terminationes declinata, desinunt in

ης, ις, υς, ους } et formant neutrum per { ες, ι, υ, ουν

ut, {
ὁ ϗ ἡ ἀληθὴς, ϗ τὸ ἀληθὲς *verus.*
ὁ ϗ ἡ εὔχαρις, ϗ τὸ εὔχαρι, *gratiosus.*
ὁ ϗ ἡ ἄδακρυς, ϗ τὸ ἄδακρυ, *sine lachrymis.*
ὁ ϗ ἡ πολύπους, ϗ τὸ πολύπουν, *multipes.*

ην, ων, ως, ος } et formant neutrum per { εν, ον, ων, ον,

ut, { ὁ καὶ ἡ τέρην, καὶ τὸ τέρεν, *tener.*
ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, καὶ τὸ εὔδαιμον, *felix.*
ὁ καὶ ἡ εὔγεως, καὶ τὸ εὔγεων, *fertilis.*
ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος, καὶ τὸ ἀθάνατον, *immortalis.*

Quædam ſunt trium generum, ut, ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ μάκαρ, *felix*; ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ἅρπαξ, *rapax*; ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ μανιὰς, *furioſus.*

Singulariter.

	Maſc.	Fœm.	Neut.
Nom.	καλὸς	καλὴ	καλὸν
Gen.	καλοῦ	καλῆς	καλοῦ
Dat.	καλῷ	καλῇ	καλῷ
Acc.	καλὸν	καλὴν	καλὸν
Voc.	καλὲ	καλὴ	καλόν.

Dualiter.

N. A. V.	καλὼ	καλὰ	καλὼ
G. & D.	καλοῖν	καλαῖν	καλοῖν.

Pluraliter.

N. V.	καλοὶ	καλαὶ	καλὰ
Gen.	καλῶν	καλῶν	καλῶν
Dat.	καλοῖς	καλαῖς	καλοῖς
Acc.	καλοὺς	καλὰς	καλά.

Singulariter.

Nom. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, καὶ τὸ ἀληθὲς,
Gen. τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ ἀληθέος, οῦς,

Dat.

Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ ἀληθεῖ, εῖ,
Acc. τὸν, καὶ τὴν ἀληθέα, ῆ, καὶ τὸ ἀληθὲς,
Voc. ὦ ἄληθες, et neut. ἀληθὲς.

Dualiter.

N. & A. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ ἀληθέε, ῆ,
G. & D. τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν ἀληθέοιν, οῖν,
Voc. ὦ ἀληθέε, ῆ.

Pluraliter.

Nom. οἱ, καὶ αἱ ἀληθέες, εῖς, καὶ τὰ ἀληθέα, ῆ,
Gen. τῶν ἀληθέων, ῶν,
Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς ἀληθέσι,
Acc. τὺς, καὶ τὰς ἀληθέας, εῖς, καὶ τά ἀληθέα, ῆ,
Voc. ὦ ἀληθέες, εῖς, et neut. ἀληθέα, ῆ.

Singulariter.

Nom. ὁ, καὶ ἡ εὔχαρις, καὶ τὸ εὔχαρι,
Gen. τῦ, καὶ τῆς, καὶ τῦ εὐχάριτος,
Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ εὐχαριτι,
Acc. τὸν, καὶ τὴν εὐχάριτα, et εὔχαριν, καὶ τὸ εὔχαρι,
Voc. ὦ εὔχαρι, et neut. εὔχαρι.

Dualiter.

N. A. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ εὐχάριτε,
G. D. τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν εὐχαρίτοιν,
Voc. ὦ εὐχάριτε.

Pluraliter.

Nom. οἱ, καὶ αἱ εὐχάριτες, καὶ τὰ εὐχάριτα,
Gen. τῶν εὐχαρίτων,

Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς εὐχάρισι,
Acc. τὰς, καὶ τὰς εὐχάριτας, καὶ τὰ εὐχάριτα,
Voc. ὦ εὐχάριτες, et neut. εὐχάριτα.

Sic etiam declinantur τίς, *quis*, interrogativum; et τὶς, *aliquis*, indefinitum.

Sing.	Nom. *	ὁ καὶ ἡ τίς, καὶ τὸ τί, *quis*,
	Gen.	τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ τίνος,
	Dat.	τῷ καὶ τῇ, καὶ τῷ τίνι,
	Acc.	τὸν, καὶ τὴν τίνα, καὶ τὸ τί, &c.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	χαρίεις	χαρίεσσα	χαρίεν
Gen.	χαρίεντος	χαριέσσης	χαρίεντος
Dat.	χαρίεντι	χαριέσσῃ	χαρίεντι
Acc.	χαρίεντα	χαρίεσσαν	χαρίεν
Voc.	χαρίεν, et χαρίει,	χαρίεσσα,	χαρίεν.

Dualiter.

N. A. V.	χαρίεντε	χαριέσσα	χαρίεντε
G. D.	χαριέντοιν	χαριέσσαιν	χαριέντοιν.

Pluraliter.

N. V.	χαρίεντες	χαρίεσσαι	χαρίεντα
Gen.	χαριέντων	χαριέσσων	χαριέντων
Dat.	χαρίεισι	χαριέσσαις	χαρίεισι
Acc.	χαρίεντας	χαριέσσας	χαρίεντα.

* Τὶς indefinitum per omnes casus accentum, si non inclinat, in ultimâ habet.

Singulariter.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	ὀξὺς	ὀξεῖα	ὀξὺ
Gen.	ὀξέος	ὀξείας	ὀξέος
Dat.	ὀξέι ὀξεῖ	ὀξείᾳ	ὀξέι ὀξεῖ
Acc. *	ὀξὺν	ὀξεῖαν	ὀξὺ
Voc.	ὀξὺ	ὀξεῖα	ὀξὺ.

Dualiter.

N. A. V.	ὀξέε	ὀξεία	ὀξέε
G. D.	ὀξέοιν	ὀξείαιν	ὀξέοιν.

Pluraliter.

N. V.	ὀξέες ὀξεῖς	ὀξεῖαι	ὀξέα
Gen.	ὀξέων	ὀξείων	ὀξέων
Dat.	ὀξέσι	ὀξείαις	ὀξέσι
Acc.	ὀξέας ὀξεῖς	ὀξείας	ὀξέα.

Numeralia.

Numeralia quædam ſunt Cardinalia, quædam Ordinalia.

1. Cardinalia ſunt εἷς, *unus*; δύο, vel δύω, *duo*; τρεῖς, *tres*; τέσσαρες, *quatuor*; quæ ſic inflectuntur;

	N.	G.	D.	A.
Maſculino.	εἷς,	ἑνὸς,	ἑνὶ,	ἕνα, *unus*.
Fœminino.	μία,	μιᾶς,	μιᾷ,	μίαν, *una*.
Neutro.	ἓν,	ἑνὸς,	ἑνὶ,	ἓν, *unum*.

---

* Et poëticè in α, et maſculini et fœminini Generis, ut εὐρέα πόντον, Hom. ἁδέα χαίταν. Theoc.

Eodem

Eodem modo declinantur composita ab εἷς, ὀυδεὶς, et μηδεὶς, *nemo*, *nullus*, ὀυδεμία, μηδεμία, ὀυδὲν, μηδὲν.

Δύο, et δύω, *duo*, Gen. et Dat. δυοῖν, δυεῖν Atticè, Dat. δυσὶ.

Sed δύο omnium generum, et omnium casuum esse observatur.

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ τρεῖς, καὶ τὰ τρία, *tres*.
Gen. τῶν τριῶν,
Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς τρισὶ,
Acc. τὺς, καὶ τὰς τρεῖς, καὶ τὰ τρία.

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ τέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα, [*quatuor*.
Gen. τῶν τεσσάρων,
Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς τέσσαρσι.
Acc. τὺς, καὶ τὰς τέσσαρας, καὶ τὰ τέσσαρα.

A quatuor usque ad centum non declinantur Numeralia; ut,

πέντε *quinque*,
ἓξ *sex*,
ἑπτὰ *septem*,
ὀκτὼ, *octo*,
ἐννέα *novem*,
δέκα *decem*,
ἕνδεκα *undecim*,
δυώδεκα *duodecim*,
τριακαίδεκα *tredecim*,
τεσσαρακαίδεκα *quatuordecim*,
πεντεκαίδεκα *quindecim*,
ἑκκαίδεκα *sexdecim*, &c.

εἴκοσι *viginti*,
εἴκοσι εἷς *viginti unus*,
εἴκοσι δύω *viginti duo*, &c.
τριάκοντα *triginta*,
τεσσαράκοντα *quadraginta*,
πεντήκοντα *quinquaginta*,
ἑξήκοντα *sexaginta*,
ἑβδομήκοντα *septuaginta*,
ὀγδοήκοντα *octoginta*,
ἐννενήκοντα *nonaginta*,
ἑκατὸν *centum*.

Quæ numerum centenarium sequuntur declinabilia sunt; ut,

οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, ducenti, ducentæ, ducenta,
τριακόσιοι trecenti,
τεσσαρακόσιοι quadringenti,
πεντακόσιοι quingenti,
ἑξακόσιοι sexcenti,
ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννακόσιοι, χίλιοι mille,
δισχίλιοι bis mille,
τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, &c.
μύριοι decies mille,
δισμύριοι viginti mille,
τρισμύριοι triginta mille, et sic deinceps.

II. Ordinalia sunt, quæ Interrogationi πόσος, *quotus*, aptè respondent: ut,

πρῶτος *primus*,
δεύτερος *secundus*,
τρίτος *tertius*,
τέταρτος *quartus*,
πέμπτος *quintus*,
ἕκτος *sextus*,
ἕβδομος *septimus*,
ὄγδοος *octavus*,
ἔνατος *nonus*,
δέκατος *decimus*,
ἑνδέκατος *undecimus*,
δωδέκατος *duodecimus*,
τρισκαιδέκατος *decimus tertius*,
τεσσαρακαιδέκατος, &c.
εἰκοστὸς *vigesimus*,
εἰκοστὸς πρῶτος; εἰκοστὸς δεύτερος, &c.
τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, *centesimus*.
διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, &c.
χιλιοστὸς *millesimus*,
δισχιλιοστὸς *bis millesimus*,
μυριοστὸς *decies millesimus*,
δισμυριοστὸς *vicies millesimus*, &c.

Præterea sunt nomina dialia, quæ dierum spatium significant, ut, Τριταῖος, *tertianus*, τεταρταῖος, *quartanus*, &c. *i. e.* erumpens, aut aliquid agens die tertiâ, quartâ, &c.

 Græci

Græci numeros his literis experimunt.

α'	1	ι'	10	ρ'	100	α	1000
β'	2	κ'	20	σ'	200	β	2000
γ'	3	λ'	30	τ'	300	γ	3000
δ'	4	μ'	40	υ'	400	δ	4000
ε'	5	ν'	50	φ'	500	ε	5000
ς'	6	ξ'	60	χ'	600	ι	10000
ζ'	7	ο'	70	ψ'	700	κ	20000
η'	8	π'	80	ω'	800	ρ	100000
θ'	9	ϟ'	90	πί	900	σ	200000

COMPARATIO NOMINUM.

Adjectiva in ος formant Comparativum mutando ς in τερος, et Superlativum in τατος, ut, ἔνδοξος; ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος.

Quæ penultimam habent brevem, mutant ο in ω in Comparativo, et Superlativo, ut Φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος, *prudens, prudentior, prudentissimus.*

Excipe, Κενὸς, κενότερος, κενότατος, *vacuus*;
Στενὸς, στενότερος, στενότατος, *angustus*;

Reliqua

Reliqua adjectiva comparantur per έςερος et έςαλος, sed in ας per άνlερος et άνlαlος. In υς, sæpè per ίων * et ιςος, ut,

Θέlικὸν, Συγκριlικὸν, Ὑπερθέlικὸν.
Positivus, Comparativus, Superlativus.

In	ων.	σώφρων,	σωφρονέςερος,	σωφρονέςαlος,	*modestus*,
	ας.	μέλας,	μελάνlερος,	μελάνlαlος,	*niger*.
	εις.	χαρίεις,	χαριέςερος,	χαριέςαlος,	*gratiosus*.
	ης.	εὐσεϐὴς,	εὐσεϐέςερος,	εὐσεϐέςαlος,	*religiosus*.
	ες.	ἁπλῦς,	ἁπλύςερος,	ἁπλύςαlος,	*simplex*.
	υς.	εὐρὺς,	εὐρύτερος, et εὐρίων,	εὐρύταlος, et εὐρισ-τος	*latus*.
	αρ.	μάκαρ,	μακάρlερος,	μακάρlαlος,	*felix*.
	ην.	τέρην,	τερενέςερος,	τερενέςαlος,	*tener*.

COMPARATIO IRREGULARIS.

Pos.	Comp.	Superl.
Κακὸς, *malus*,	κακίων, et κακώτερος,	κάκιςος, et κακώταlος.
———	χείρων, χερείων, χερειότερος,	χείριςος.
ἐλαχὺς, *parvus*,	ἐλάσσων, et ἐλάτlων,	ἐλάχιςος.
βραδὺς, *tardus*,	βράσσων.	———
μέγας, *magnus*.	μείζων, et μάσσων,	μέγιςος.
πλέος et πλεῖος, *plenus*,	πλέων, et πλείων,	πλεῖςος.

* In comparativis in ιων, ι brevem usurpant Iones, longam, Attici,

Attici formant multa per ίτερος, et ίταλος, et nonnulla per έστερος, et έσαλος, et per αίτερος, et αίταλος, à positivis in ος· ut,

Λάλος,	*loquax*,	λαλίστερος,	λαλίσαλος.
Αἰδοῖος,	*venerabilis*,	αἰδοιέστερος,	αἰδοιέσταλος.
Ὀλίγος,	*paucus*,	ὀλιγίστερος,	ὀλιγίσταλος, et ὀλίγιστος.
Ἴσος,	*æqualis*,	ἰσαίτερος	ἰσαίταλος.
Φίλος,	*amicus*,	φιλαίτερος, et φίλτερος,	φιλαίταλος, φίλταλος, et φίλτισλος.

A Superlativis etiam formantur alia Comparativa, et Superlativa, ut, ἐλάχισλος, ἐλαχισλότερος, *multò minimus*;

Κυδίσλος, κυδίσταλος, *longè gloriosissimus.*

Comparantur etiam,

I. Substantiva: ut,

Ἔχθος*,	*odium*,	ἐχθίων,	ἔχθισλος.
Αἶσχος*,	*dedecus*,	αἰσχίων,	αἴσχισλος.
Οἶκτος*,	*misericordia*,	———	οἴκτιστος.
Κῦδος*,	*gloria*,	κυδίων,	κύδιστος.
Κέρδος,	*lucrum*,	κερδίων,	κέρδιστος.
Κάλλος,	*pulchritudo*,	καλλίων,	κάλλιστος.
Ἄλγος,	*dolor*,	ἀλγίων,	ἄλγιστος.
Ὕψος,	*altitudo*,	ὑψίτερος,	ὕψιστος.
Ἄρης,	*Mars*,	ἀρείων,	ἄριστος.
Κράτος,	*robur*,	———	κράτισλος.

* Comparativa et Superlativa horum verborum ab ἐχθρὸς, αἰσχρὸς, οἰκτρὸς, revera derivantur, sed, ut vitetur ἡ κακοφωνία, litera ρ omittitur.

Κρείων,	*rex,*	κρείσσων, vel κρείττων.	———
Βίλος,	*telum,*	βέλτερος, vel βελτίων,	βέλτιστος.

II. Pronomen: ut,

Αὐτὸς,	*ipse,*	———	αὐτότατος.

III. Verba; ut,

Λῶ,	*volo,*	λωΐων, vel λῴων, vel λωΐτερος,	λώστος.
Φέρω,	*fero,*	φέρτερος,	φέρτατος, vel φέριστος, vel φέρτιστος.

IV. Adverbia; ut,

Ἄνω,	*supra,*	ἀνώτερος,	ἀνώτατος.
Μάλα,	*valde,*	μᾶλλον,	μάλιστα.
Κάτω,	*infra,*	κατώτερος,	κατώτατος.
Πόῤῥω,	*longè,*	πορρώτερος,	πορρώτατος.
Πέραν,	*ultra,*	περαίτερος,	περαίτατος.
Ἔξω,	*extra,*	ἐξώτερος,	ἐξώτατος.
Ῥέα,	*facile,*	ῥάων,	ῥᾷστος.
Ἐγγὺς,	*prope,*	ἐγγύτερος, vel ἐγγίων,	ἐγγύτατος, vel ἔγγιστος.

V. Præpositiones; ut,

Ὑπὲρ,	*super,*	ὑπέρτερος,	ὑπέρτατος, per Syncopen ὕπατος.
Πρὸ,	*ante,*	πρότερος,	πρότατος, per

Syncopen πρόατος, per Crasin πρῶτος, et quasi geminato superlativo, πρώτιστος.

VI. Parti-

VI. Participia; ut,

Ἐῤῥωμένος, *robuſtus*, ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος.

Quædam etiam ſunt quæ prorſus ab analogiâ recedunt; ut,

Ἀγαθὸς, Ἐσθλὸς, } *bonus*, ἀμείνων, *melior*, ——

—— μείων, ἧσσων, ἥττων } *minor*. ——

Pronomina.

Pronomina primitiva ſunt,

Ἐγὼ, *ego*; σὺ, *tu*; οὗ, *ſui*;

Poſſeſſiva ſunt,

Ἐμὸς, *meus*; Σὸς, vel τεὸς, *tuus*; Ἑὸς, vel ὃς, *ſuus*; Νωΐτερος, *noſter duorum*; Σφωΐτερος, *veſter duorum*; Ἡμέτερος, *noſter*; Ὑμέτερος, *veſter*; Σφέτερος, *ſuus*.

Reliqua ſunt,

Οὗτος *hic*; Ἐκεῖνος, *ille*; Αὐτὸς, *ipſe*; Ὃς, *qui*.

Compoſita ſunt,

Ἐμαυτοῦ, *mei ipſius*; Σεαυτοῦ, *tui ipſius*; Ἑαυτοῦ, *ſui ipſius*.

Ἐγὼ,

Ἐγὼ, *Ego.*

Sing.	Dual.	Plur.
N. ἐγὼ,	N. A. νῶϊ, νῶ,	N. ἡμεῖς,
G. ἐμοῦ,		G. ἡμῶν,
D. ἐμοὶ,	G. D. νῶϊν, νῷν.	D. ἡμῖν,
A. ἐμὲ, et per Aphæresin, μοῦ, μοὶ μὲ.		A. ἡμᾶς.

Σὺ, *tu.*

Sing.	Dual.	Plur.
N. σὺ,	N. A. σφῶϊ, σφῶ,	N. ὑμεῖς,
G. σοῦ,		G. ὑμῶν,
D. σοὶ,		D. ὑμῖν,
A. σὲ.	G. D. σφῶϊν, σφῷν.	A. ὑμᾶς.

Οὗ, *sui* et *illius.*

Sing.	Dual.	Plur.
N. *caret.*	N. A. σφωὲ, σφὲ,	N. σφεῖς,
G. οὗ,		G. σφῶν,
D. οἷ, vel ἑοῖ,		D. σφίσι,
A. ἕ.	G. D. σφωῖν, σφὶν.	A. σφᾶς.

Relativum, Ὅς, *qui.*

Sing.	Dual.	Plur.
N. ὅς, ἥ, ὅ,	N. A. ὥ, ἅ, ὥ,	N. οἵ, αἵ, ἅ,
G. οὗ, ἧς, οὗ,		G. ὧν, ὧν, ὧν,
D. ᾧ, ᾗ, ᾧ,	G. D. οἷν, αἷν, οἷν.	D. οἷς, αἷς, οἷς,
A. ὅν, ἥν, ὅ.		A. οὕς, ἅς, ἅ.

Sic ὅστις, ἥτις, ὅτι, et ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ.

Item

Item reliqua per tria genera more adjectivorum, et, ut nomina secundæ, et tertiæ declinationis, inflectuntur.

M.	F.	N.
Ἐμὸς.	ἐμή,	ἐμόν.
νωΐτερος,	νωϊτέρα,	νωΐτερον.
ἡμέτερος,	ἡμετέρα,	ἡμέτερον.
σὸς vel τεὸς,	σὴ vel τεὴ,	σὸν vel τεόν.
σφωΐτερος,	σφωϊτέρα,	σφωΐτερον.
ὑμέτερος,	ὑμετέρα,	ὑμέτερον.
ἑὸς, vel ὅς,	ἑὴ vel ἥ,	ἑὸν vel ὅν.
σφέτερος,	σφετέρα,	σφέτερον.
οὗτ[illegible]	αὕτη,	τοῦτο.
ἐκειν[illegible]ς,	ἐκείνη,	ἐκεῖνο.
αὐτὸς,	αὐτὴ,	αὐτὸ.
ἐμαυτοῦ,	ἐμαυτῆς,	ἐμαυτοῦ.
σεαυτοῦ,	σεαυτῆς,	σεαυτοῦ.
ἑαυτοῦ,	ἑαυτῆς,	ἑαυτοῦ.

Οὗτος, *hic.*

		M.	F.	N.
Sing.	Nom.	οὗτος,	αὕτη,	τοῦτο,
	Gen.	τούτου,	ταύτης,	τούτου,
	Dat.	τούτῳ,	ταύτῃ,	τούτῳ,
	Acc.	τοῦτον,	ταύτην,	τοῦτο,
Dual.	N. A.	τούτω,	ταύτα,	τούτω,
	G. D.	τούτοιν,	ταύταιν,	τούτοιν.

Plur.

		M.	F.	N.
Plur.	Nom.	οὗτοι,	αὗται,	ταῦτα,
	Gen.	τούτων,	τούτων,	τούτων,
	Dat.	τούτοις,	ταύταις,	τούτοις,
	Acc.	τούτους,	ταύτας,	ταῦτα.

Sic variatur etiam ἐκεῖνος.

Pronomina Composita, quæ carent Nominativo.

Gen.	Dat.	Acc.
ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, τῆς, τοῦ, ἑαυτοῦ,	τῷ, τῇ, τῷ,	τὸν, τὴν, τὸ.

et per Crasin σαυτοῦ, τῆς, τοῦ· αὐτοῦ, τῆς, τοῦ, &c.

Singularem solum habent ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ.

Pluralem verò habet ἑαυτοῦ:

Gen. ἑαυτῶν, τῶν, τῶν;
Dat. ἑαυτοῖς, ταῖς, τοῖς;
Acc. ἑαυτοὺς, τὰς, τά.

Pronomen Indefinitum δεῖνα, *quidam.*

Nom. ὁ * δεῖνα, vel δεὶς, ἡ δεῖνα, τὸ δεῖνα;
Gen. τοῦ δεῖνος, et δείνατος, τῆς δεῖνος, τοῦ δεῖνος;
Dat. τῷ δεῖνι, et δείνατι, τῇ δεῖνι, τῷ δεῖνι;
Acc. τὸν δεῖνα, τὴν δεῖνα, τὸ δεῖνα.

* Pronomen δεῖνα non declinatur; Genitivi igitur, et Dativi casus ab inusitato Nominativo δεὶς oriuntur.

VERBUM.

CONjugationes, συζυγίαι, ſunt tredecim; ſex Barytonorum, tres Contractorum, et quatuor verborum in μι.

Vocantur Barytona, quia gravem habent tonum in ultimâ, qui non appingitur, ſed ſubintelligitur, ita ut accentus ſit in penultimâ.

Conjugationes verborum dignoſcuntur per literas Characteriſticas, quæ figurativæ, vel indices appellantur.

Litera Characteriſtica eſt, quæ præcedit ω, vel ομαι· Sed in πτ, κτ, μν, prior litera eſt Characteriſtica.

Characteriſticæ Primæ Conjugationis.

Præſ.		Fut.		Præt.
π, τέρπω	ψω	τέρψω	φα	τέτερφα, *delecto.*
β, λείβω		λείψω		λέλειφα, *ſacrifico.*
φ, γράφω		γράψω		γέγραφα, *ſcribo.*
πτ, τύπτω		τύψω		τέτυφα, *verbero.*

Secundæ.

κ, πλέκω	ξω	πλέξω	χα	πέπλεχα, *plico.*
γ, λέγω		λέξω		λέλεχα, *dico.*
χ, τρέχω		θρέξω		τέτρεχα, *curro.*
κτ, τίκτω		τίξω		τέτιχα, *pario.*

Tertiæ.

Tertiæ.

Præs.		Fut.		Præt.
τ, ἀνύτω	σω	ἀνύσω	κα	ἤνυκα, *perficio.*
δ, ᾄδω		ᾄσω		ᾖκα, *cano.*
θ, πλήθω		πλήσω		πέπληκα, *impleo.*

Quartæ.

σσ, πλάσσω	σω	πλάσω	κα	πέπλακα, *fingo.*
ττ, ὀρύττω	et	ὀρύξω	et	ὤρυχα, *fodio.*
ζ, φράζω	ξω	φράσω	χα	πέφρακα, *dico.*

Quintæ.

λ, ψάλλω	ῶ	ψαλῶ	κα	ἔψαλκα, *psallo.*
μ, νέμω		νεμῶ		νενέμηκα, * *distribuo.*
ν, φαίνω		φανῶ		πέφαγκα, *ostendo.*
ρ, σπείρω		σπειρῶ		ἔσπαρκα, *sero.*
μν, τέμνω		τεμῶ		τετέμηκα, * *scindo.*

Sextæ.

Quævis vocalis, vel diphthongus, quæ præcedit ω, vel ομαι; ut τίω, Fut. τίσω, Præt. τέτικα, *honoro.*

In Voce activâ, et mediâ, octo sunt Tempora.

Præsens —————— Χρόνος ἐνεστὼς.
Imperfectum ———— Παρατατικὸς.
Perfectum ————— Παρακείμενος.
Plusquam Perfectum—Ὑπερσυντελικὸς.

---

* Vide Notam, p. 61.

Aoristus

Aoristus	primus, et secundus	Ἀόριστος	πρῶτος, καὶ δεύτερος.
Futurum	primum, et secundum	Μέλλων	πρῶτος, καὶ δεύτερος.

In passivâ additur paulò post futurum, Μετ' ὀλίγον μέλλων χρόνος.

Modi,

Ἐγκλίσεις, quinque, ut apud Latinos;
Indicativus——————Ὁριστικὴ,
Imperativus——————Προστακτικὴ,
Optativus——————Εὐκτικὴ,
Subjunctivus——————Ὑποτακτικὴ,
Infinitivus——————Ἀπαρέμφατος.

Regulæ.

Cum prima persona pluralis exit in μεν, prima dualis deest.

Cum tertia pluralis exit in σι, vel ται, tertia dualis eadem est cum secundâ.

Modus Indicativus, à quo omnes alii Modi deducuntur.

Tempus Præsens.

S. τύπτω, τύπτεις, τύπτει· *verbero.*
D. τύπτετον, τύπτετον·
P. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

Unde

Unde Imperfectum.

S. ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε· *verberabam.*
D. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην·
P. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον *.

Futurum primum.

S. τύψω, τύψεις, τύψει· † *verberabo.*
D. τύψετον, τύψετον·
P. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.

Unde Aoristus primus.

S. ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε· *verberavi.*
D. ἐτύψατον, ἐτυψάτην·
P. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

Perfectum.

S. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε· *verberavi.*
D. τετύφατον, τετύφατον·
P. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

Unde Plusquam Perfectum.

S. ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει· *verberaveram.*
D. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην·
P. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.

---

* Iones formant imperfectum et aoristos ambos in σκον, à secundâ personâ singulari, abjiciendo augmentum, et addendo κον; ut τύπτες, τύπτεσκον· τύψας, τύψασκον· τύπες, τύπεσκον. Terminatio ον fit ομην in Pass. et Med.

† In futuris quintæ conjugationis ῶ—εῖς—εῖ—εῖτον—εῖτον—οῦμεν—εῖτε—οῦσι. Itemque in quibusdam Atticis, et Doricis omnibus futuris reliquarum conjugationum.

Aoristus

Aoristus secundus.

S. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε· *verberavi.*
D. ἐτύπετον, ἐτυπέτην·
P. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Unde Futurum secundum.

S. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ· *verberabo.*
D. τυπεῖτον, τυπεῖτον·
P. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

MODUS IMPERATIVUS.

Præsens, et Imperfectum.

S. τύπτε, τυπτέτω· *verbera.*
D. τύπτετον, τυπτέτων·
P. τύπτετε, τυπτέτωσαν.

Aoristus primus.

S. τύψον, τυψάτω· *verberato tu.*
D. τύψατον, τυψάτων·
P. τύψατε, τυψάτωσαν.

Aoristus secundus.

S. τύπε, τυπέτω· *verberato tu.*
D. τύπετον, τυπέτων·
P. τύπετε, τυπέτωσαν.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

S. τέτυφε, τετυφέτω· *verberaveris.*
D. τετύφετον, τετυφέτων·
P. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

MODUS

Modus Optativus.

Præsens, et Imperfectum, εἴθε.

S. τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι· utinam *verberem*, vel
D. τύπτοιτον, τυπτοίτην· *verberarem*.
P. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Futurum primum.

S. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι· *verberem*.
D. τύψοιτον, τυψοίτην·
P. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.

Aoristus primus.

S. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι· *verberaverim*.
D. τύψαιτον, τυψαίτην·
P. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.

* Aoristus Æolicus.

S. τύψεια, τύψειας †, τύψειε †· *verberaverim*.
D. τυψείατον, τυψειάτην·
P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν. †

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

S. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. *verberavissem*.
D. τετύφοιτον, τετυφοίτην·
P. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

---

* Aoristus Æolicus formatur ab Aoristo primo, interserendo ει ante α, et abjiciendo augmentum, ut, ἔτυψα, τύψεια.

† Secunda et tertia persona singularis, et tertia pluralis apud Atticos scriptores usitatissimæ sunt: reliquæ vix uspiam leguntur.

Aoristus secundus.

S. τύποιμι, τύποις, τύποι· *verberaverim.*
D. τύποιτον, τυποίτην·
P. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

Futurum secundum.

S. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ· *verberavero.*
D. τυποῖτον, τυποίτην·
P. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

MODUS SUBJUNCTIVUS.

Præsens, et Imperfectum, ἐὰν.

S. τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ· * *si verberem,* vel
D. τύπτητον, τύπτητον· [*verberarem.*
P. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. †

Aoristus primus.

S. τύψω, τύψῃς, τύψῃ· *si verberavero.*
D. τύψητον, τύψητον·
P. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

Aoristus secundus.

S. τύπω, τύπῃς, τύπῃ· *si verberavero.*
D. τύπητον, τύπητον·
P. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

---

* Iones addunt σι tertiis personis singularibus, ut τύπτῃσι, pro τύπτῃ.

† Penultima longa in duali ac plurali hujus modi corripitur sæpe; Ionicè, ut ait scriptor Sch. brev. ad Iliad. B. 72. sed *Lesbonax* (περὶ σχημ. p. 178. edit. Valck.) dicit hoc esse schema Corinthium.

Perfectum,

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

S. τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ· *si verberaverim.*
D. τετύφητον, τετύφητον·
P. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

Modus Infinitivus.

Præsens, et Imperfectum,	τύπτειν.
Futurum primum,	τύψειν.
Aoristus primus,	τύψαι.
Perfectum, et Plusquam Perf.	τετυφέναι.
Aoristus secundus,	τυπεῖν.
Futurum secundum,	τυπεῖν.

PARTICIPIUM.

Participia omnia sequuntur formam Adjectivorum.

Præsens, et Imperfectum.

	Nom.	Gen.	
M.	ὁ τύπτων,	τοῦ τύπτοντος,	*verberans.*
F.	ἡ τύπτουσα,	τῆς τυπτούσης,	
N.	τὸ τύπτον.	τοῦ τύπτοντος.	

Futurum primum.

M.	ὁ τύψων,	τοῦ τύψοντος,	*verberaturus.*
F.	ἡ τύψουσα,	τῆς τυψούσης,	
N.	τὸ τύψον.	τοῦ τύψοντος.	

Aoristus primus.

	Nom.	Gen.	
M.	ὁ τύψας,	τοῦ τύψαντος,	*qui verberavit.*
F.	ἡ τύψασα,	τῆς τυψάσης,	
N.	τὸ τύψαν.	τοῦ τύψαντος.	

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

M.	ὁ τετυφὼς,	τοῦ τετυφότος,	*qui verberavit,* vel
F.	ἡ τετυφυῖα,	τῆς τετυφυίας,	[*verberaverat.*
N.	τὸ τετυφὸς.	τοῦ τετυφότος *.	

Aoristus secundus.

M.	ὁ τυπὼν,	τοῦ τυπόντος,	*qui verberavit.*
F.	ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης,	
N.	τὸ τυπὸν.	τοῦ τυπόντος.	

Futurum secundum.

M.	ὁ τυπῶν,	τοῦ τυποῦντος,	*verberaturus.*
F.	ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης,	
N.	τὸ τυποῦν.	τοῦ τυποῦντος.	

---

* At Participia in αως post contractionem in ως, formant fœmininum in ῶσα, et neutrum in ὼς; ut,

Nom. ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστὼς.

Gen. ἑστῶτος, ἑστώσης, ἑστῶτος; et ita per cæteros casus retinent ω.

Cognata

Cognata Tempora in Voce Activa.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	τύπτω	τύπτε	τύπτοιμι	τύπτω	τύπτειν	τύπτων
Imperf.	ἔτυπτον					
Fut. α.	τύψω	ο	τύψοιμι	ο	τύψειν	τύψων
Aor. α.	ἔτυψα	τύψον	τύψαιμι	τύψω	τύψαι	τύψας
Perf.	τέτυφα	τέτυφε	τετύφοιμι	τετύφω	τετυφέναι	τετυφώς
Plusq. Perf.	ἐτετύφειν					
Aor. β.	ἔτυπον	τύπε	τύποιμι	τύπω	τυπεῖν	τυπών
Fut. β.	τυπῶ	ο	τυποῖμι	ο	τυπεῖν	τυπῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	λέγω	λέγε	λέγοιμι	λέγω	λέγειν	λέγων
Imperf.	ἔλεγον					
Fut. α.	λέξω		λέξοιμι		λέξειν	λέξων
Aor. α.	ἔλεξα	λέξον	λέξαιμι	λέξω	λέξαι	λέξας
Perf.	λέλεχα	λέλεχε	λελέχοιμι	λελέχω	λελεχέναι	λελεχώς
Plusq. Perf.	ἐλελέχειν					
Aor. β.	ἔλεγον	λέγε	λέγοιμι	λέγω	λεγεῖν	λεγών
Fut. β.	λεγῶ		λεγοῖμι		λεγεῖν	λεγῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	πείθω	πεῖθε	πείθοιμι	πείθω	πείθειν	πείθων
Imperf.	ἔπειθον					
Fut. α.	πείσω		πείσαιμι		πείσειν	πείσων
Aor. α.	ἔπεισα	πεῖσον	πείσαιμι	πείσω	πεῖσαι	πείσας
Perf.	πέπεικα	πέπεικε	πεπείκοιμι	πεπείκω	πεπεικέναι	πεπεικώς
Plufq. Perf.	ἐπεπείκειν					
Aor. β,	ἔπιθον	πίθε	πίθοιμι	πίθω	πιθεῖν	πιθών
Fut. β.	πιθῶ		πιθοῖμι		πιθεῖν	πιθῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf	φράζω	φράζε	φράζοιμι	φράζω	φράζειν	φράζων
Imperf.	ἔφραζον					
Fut. α.	φράσω		φράσοιμι		φράσειν	φράσων
Aor. α	ἔφρασα	φράσον	φράσαιμι	φράσω	φράσαι	φράσας
Perf.	πέφρακα	πέφρακε	πεφράκοιμι	πεφράκω	πεφρακέναι	πεφρακώς
Plufq. Perf.	ἐπεφράκειν					
Aor. β.	ἔφραδον	φράδε	φράδοιμι	φράδω	φραδεῖν	φραδών
Fut. β.	φραδῶ		φραδοῖμι		φραδεῖν	φραδῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	σπείρω	σπεῖρε	σπείροιμι	σπείρω	σπείρειν	σπείρων
Imperf.	ἔσπειρον					
Fut. α.	σπερῶ		σπεροῖμι		σπερεῖν	σπερῶν
Aor. α.	ἔσπειρα	σπεῖρον	σπείραιμι	σπείρω	σπεῖραι	σπείρας
Perf.	ἔσπαρκα	ἔσπαρκε	ἐσπάρκοιμι	ἐσπάρκω	ἐσπαρκέναι	ἐσπαρκώς
Plusq. Perf.	ἐσπάρκειν					
Aor. β.	ἔσπαρον	σπάρε	σπάροιμι	σπάρω	σπαρεῖν	σπαρών
Fut. β.	σπαρῶ		σπαροῖμι		σπαρεῖν	σπαρῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	ἀκούω	ἄκουε	ἀκούοιμι	ἀκούω	ἀκούειν	ἀκούων
Imperf.	ἤκουον					
Fut. α.	ἀκούσω		ἀκούσοιμι		ἀκούσειν	ἀκούσων
Aor. α.	ἤκουσα	ἄκουσον	ἀκούσαιμι	ἀκούσω	ἀκοῦσαι	ἀκούσας
Perf.	ἤκουκα	ἤκουκε	ἠκούκοιμι	ἠκούκω	ἠκουκέναι	ἠκουκώς
Plusq. Perf.	ἠκούκειν					
Aor. β.	ἤκοον	ἄκοε	ἀκόοιμι	ἀκόω	ἀκοεῖν	ἀκοών
Fut. β.	ἀκοῶ		ἀκοοῖμι		ἀκοεῖν	ἀκοῶν

TEMPORUM FORMATIO.

Præsens.

Præsens est thema, et fundamentum, ut, τύπλω.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsenti, mutando ω in ον, et præponendo augmentum, ut, τύπλω, ἔτυπλον.

Augmentum.

Augmentum, αὔξησις, est duplex; syllabicum, συλλαβικὴ, et temporale, χρονικὴ.

Syllabicum Augmentum.

Syllabicum augmentum est ε, cùm verbum incipiat à consonante; tunc enim ε præfigitur Imperfecto, Plusquam Perfecto, Aoristo primo, Aoristo secundo, modi Indicativi, sed non in reliquis modis.

Attici mutant ε, syllabicum augmentum, in temporale, η, ut, ἔμελλον, ἤμελλον, *futurus eram*.

Verbis, in auctis temporibus, incipientibus ab α, η, ο, ω, οι, ȣ, Attici præfigunt ε cum spiritu thematis: ut ἑάλωκα, ἕηκα, ἔοργα, ἑώργειν, ἕωσα, ἔοικα, ἑόρηκα. Solvunt etiam temporale augmentum η in εα, ut ἔαξε pro ἦξε.

Poëtæ præponunt ε Aoristis, sive à vocali, sive à diphthongo incipientibus, ut ἔειπα pro εἶπα, *dixi*.

Si verbum incipiat à ρ, geminatur ρ post ε, ut, ῥίπλω, ἔῤῥιπλον*.

* Apud Poëtas ρ sæpe non geminatur, ut, ἔρεζον. Od. ψ. 56.

Temporale

Temporale Augmentum.

Temporale augmentum adhibetur, cùm verbum incipiat à mutabili vocali, vel à mutabili diphthongo, et uſurpatur in Perfecto, et Pluſquam Perfecto, per omnes modos: In Imperfecto, et Aoriſtis, ſolummodo in Indicativo.

Mutabiles vocales ſunt, ἀ, ε, ο *.

α mutatur in η, ut ἀκούω, ἤκουον, *audio.*
ε ——— in η, ut ἐγείρω, ἤγειρον, *excito.*
ο ——— in ω, ut ὀρύττω, ὤρυττον, *fodio.*

Mutabiles diphthongi ſunt, αι, αυ, οι.

αι mutatur in ῃ, ut αἴρω, ᾖρον, *tollo.*
αυ ——— in ηυ, ut αὐξάνω, ηὔξανον, *augeo.*
οι ——— in ῳ, ut οἰκίζω, ᾤκιζον, *ædifico.*

Si verbum incipiat ab immutabili vocali, vel ab immutabili diphthongo, idem erit initium omnium temporum.

Immutabiles vocales ſunt longæ naturâ; ut,

η, ἠχέω, ἤχεον, *ſono.*
ι, ἰθύνω, ἴθυνον, *dirigo.*
υ, ὑλίζω, ὕλιζον, *defæco.*
ω, ὠθέω, ὤθεον, *impello.*

---

* Vocales ι et υ, si breves sint naturâ in præsente, fiunt longæ in auctis temporibus; ut ἱκάνω, ῑκανον· ὑβρίζω, ῡβριζον. Igitur ι et υ capiunt augmentum, *potestate* literæ, etsi non *formâ* mutatâ.

Immutabiles

Immutabiles Diphthongi ſunt,

ει, εἰκάζω, εἴκαζον, *aſſimilo.*
ευ, εὐθύνω, εὔθυνον, *dirigo.*
ου, οὐτάζω, οὔταζον, *vulnero.*

Atticè tamen ει mutatur * in η, ut εἰκάζω, ἤκαζον, *aſſimilo*; et ευ in ηυ, ut, εὔχομαι, ηὐχόμην, *oro*; et εἴδω, *ſcio*, in pluſquam perfecto fit εἰδειν, et Att. ᾔδειν, *ſciveram.*

Exceptiones.

Quatuor verba, incipientia ab α, in auctis temporibus η non admittunt; ut, ἄω, ἄον, *ſpiro*; ἀΐω, ἄϊον, *audio*; ἀηθέσσω, ἀήθεσσον, *inſuetus ſum*; ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, *tædio afficior* †.

Quædam, ab ε incipientia, in auctis temporibus adſciſcunt ι; ut,

Ἔχω, εἶχον, *habeo*;
Ἕλω, εἷλον, *capio*;
Ἕλκω, ἑλκύω, *traho*;
Ἕρπω, ἑρπύζω, *ſerpo*;
Ἑστήκω, *ſto*;
Ἕπομαι, *ſequor*;
Ἐρέω, *dico*;
Ἑστιάω, *convivio excipio*;
Ἐάω, *ſino*;
Ἕω, *induo*;
Ἕω, *colloco*;
Ἐρύω, *traho*;
Ἐθίζω, *aſſuefacio*;
Ἐργάζομαι, *operor*;
Ἑλίσσω, *volvo*;
Ἔπω, εἶπον, *dico*:

---

* Id est, pars mutabilis diphthongi mutatur, quod solum in diphthongis, vulgò dictis mutabilibus, agitur.

† Veteres Attici α, longum naturâ, non mutabant in η per augmentum, ut ἀνᾱλόω, ἀνάλωκα. *Valck.* ad *Phœn.* v. 591.

quod

quod servat augmentum in omnibus modis: ἔθω, *assuesco*, in præterito medio εἴωθα, interposito ω.

E ante ο non mutatur, sed ο in ω * vertitur, ut, ἑορτάζω, ἑώρταζον, *festum celebro*.

Quædam etiam, ab οι incipientia, nullum habent augmentum: ut, οἰδάνω, οἴδανον, *tumeo*; οἰκουρέω, *domum custodio*; οἰνόω, *in vinum verto*; οἰμάω, *concito*, &c.

De Augmentis Compositorum.

Verba habent Augmentum in initio, si componantur, vel

1. Cum nomine, ut, φιλοσοφέω, ἐφιλοσόφουν, *philosophor*.
2. Cum præpositione, quæ non mutát significationem verbi, ut, καθεύδω, ἐκάθευδον, *dormio*; vel si simplicia nullo sint in usu, ut, ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν, *supplico*; ἐμμελῶ, ἠμμέλουν, *curo*.
3. Cum ὁμῶς, vel ἰμοῦ, et α privativâ particulâ, ut, ἀφρονέω, ἠφρόνουν, *insipiens sum*; ὁμολογέω, ὡμολόγουν, *confiteor*.

Augmentum erit in medio, inter præpositionem et verbum, si præpositio mutet significationem verbi, ut, καταγινώσκω, κατεγίνωσκον, *condemno*.

Augmentum erit in medio, inter adverbium, et verbum, si componatur cum δυς, et ευ: ut, δυσαρεστέω, δυσηρέστουν, *displiceo*; εὐεργετέω, εὐηργέτουν, *benefacio*;

* Haud absimili modo ἔολπα ἐώλπειν, ἔοργα ἐώργειν, ἔοικα ἐῴκειν.

facio; nisi consonans, vel immutabilis vocalis sequatur, ut, δυςυχέω, ἐδυςύχουν, *infelix sum*.

Quædam et in principio, et in medio augentur, ut, ἐνοχλέω, ἠνώχλουν, *turbo*; ἀνορθόω, ἠνώρθουν, *corrigo*; et quædam vel in principio, vel in medio, ut, ἄνωξα, vel ἤνοιξα, *aperui*.

Præpositiones in compositis, præfixæ vocalibus, suam propriam vocalem in omnibus temporibus amittunt, ut, παρακούω, παρήκουον, *perperam audio*.

Excipe περὶ et πρὸ, quæ nunquam vocalem amittunt, et aliquando ἀμφὶ· πρὸ autem sæpe contrahitur, ut, προέχω, προὔχω, *præcedo* *.

Præpositio mutat suam tenuem in aspiratam, si verbum incipiat ab aspiratâ, ut, καθάπτομαι, *attingo*, à κατὰ, et ἅπτομαι.

Regulæ.

Iones ex auctis temporibus abjiciunt augmentum †, ut, τύπτε, pro ἔτυπτε.

Futurum primum.

Futurum primum formatur à præsenti, mutando ultimam syllabam in conjugatione

Primâ in ψω.
Secundâ in ξω.
Tertiâ in σω.

* Apud Poëtas omnes præpositiones vocales suas passim retinent.

† Abjiciunt quoque reduplicationem Iones, ut δέκτο, aliquando et reduplicationem et augmentum, ut δέκτο, pro ἐδέδεκτο.

Quartâ σσω, et τlω, in ξω, et quædam in σω; ſed * ζω fere in σω.

Quintâ in λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ, ῶ circumflexâ.

Sextâ in σω.

Regulæ.

Penultima futuri primi † plerumque longa eſt, niſi in quintâ conjugatione, ubi ſemper brevis eſt, vel elidendo ſecundam conſonantem, ut, τέμνω, τεμῶ, *ſcindo*; vel ſecundam vocalem diphthongi, ut, φαίνω, φανῶ, *oſtendo*; vel breviando ancipitem, ut, κρίνω, κρινῶ, *judico*.

Quædam futura ſpiritum thematis tranſponunt, ut, θρέψω, à τρέφω, *nutrio*; θύψω, à τύφω, *fumum excito*; θρέξω, à τρέχω, *curro*; et ἕξω, ab ἔχω, *habeo*.

Ex futuris quartæ et ſextæ conjugationis in άσω, ίσω, όσω, Iones tollunt ς, ac deinde Attici contrahunt in ῶ circumflexum: ut, σκεδάσω, σκεδάω, Ionicè, σκεδῶ Atticè: καλέσω, καλέω, καλῶ· ὀμόσω, ὀμόω, ὀμῶ· quæ etiam habent terminationem circumflexorum per omnes perſonas. Ex futuris quartæ conjugationis in ίσω, Attici tollunt

* Nonnulla in ζω habent ξω, ut οἰμώζω, *ploro*, οἰμώξω· et alia quædam habent σω et ξω, ut ἁρπάζω, *rapio*, ἁρπάσω et ἁρπάξω· quædam etiam ante ξ assumunt γ, ut λίζω, πλάζω, κλάζω, σαλπίζω· fut. λίγξω, πλάγξω, κ. λ.

† Non semper; e. g. ἀρκέσω, γελάσω, ἀνύσω, ἀνύσω, κ. λ. in futuris verò quartæ conjugationis, in σω desinentibus, penultima, nisi præcedat η vel ω, semper corripitur, ut, θαυμάσω, πιέσω, φροντίσω, ἁρμόσω, ἑρπύσω, κ. λ.

 ſolum-

ſolummodo ς et circumflectunt ῶ· ut, κομίσω, κομιῶ.

Dores mutant in præſenti quartæ conjugationis ζω in σδω, ut, κωμάσδω pro κωμάζω, *laſcivio*; et in futuro, σω in ξω, ut βαδίζω, *vado*, βαδίσω, Dor. βαδίξω.

Æoles efferunt futura in λω et ρω, per σω, ut κέλλω, *appello*, κελῶ, Æol. κέλσω· ὄρω, *excito*, ὀρῶ, Æol. ὄρσω.

Poëtæ in futuro ſextæ conjugationis ſæpe abjiciunt σ, ut, δήω, *inveniam*, pro δήσω, à δέω· κλείω, *claudam*, pro κλείσω· et κίω, ſeu, κείω, *cubabo*, pro κίσω, à κίω.

Aoriſti.

Aoriſti ſunt tempora incertæ ſignificationis, cùm incertum ſit, utrùm paulò ante, an multò antè res præterierit.

Aoriſtus primus formatur à futuro primo, mutando ω in α, et præponendo augmentum, ut, τύψω, ἔτυψα.

Exceptiones.

Quinque ſunt Aoriſti primi, qui futuri primi characteriſticam non aſſumunt, ut, ἔθηκα, *poſui*; ἔδωκα, *dedi*; ἧκα, *miſi*; εἶπα, *dixi*; ἤνεγκα, *tuli*.

Penultima Aoriſti primi plerumque * longa eſt, unde in quintâ conjugatione α mutatur in η,

* Non ſemper; e. g. ἐβάσταξα, ἐτέλεσα, ἐγέμισα, ὤμοσα, ἐπλυνα, κ. λ.

ut,

ut, ψαλῶ, ἔψηλα, *cecini*; et ε in ει, ut, σπερῶ, ἔσπειρα, *sevi*: et vocalis anceps longa fit, ut, κρινῶ, ἔκρινα, *judicavi*: interdum verò α longum servatur, ut, ἐδυσχέρανα, *molestè tuli*; ἐκέρδανα, *luctatus sum*; ἐπέρανα, *perfeci*.

Ex quibusdam Aoristis primis σ excluditur, ut, pro ἔχευσα, ἔχευα, ἔχεα, à χέω, *fundo*; ἔσευσα, ἔσευα, à σεύω, *moveo*; ἤλευα, ab ἀλεύω, *vito*; et ἠκεάμην, ab ἀκέομαι, *sano*.

Præteritum perfectum.

Præteritum perfectum formatur à futuro primo, mutando in conjugatione

Primâ, ψω in φα.
Secundâ, ξω in χα.
Tertiâ, σω in κα.
Quartâ, ξω * in χα, et σω in κα.
Quintâ, ῶ in κα· sed μῶ in μηκα †.
Sextâ, σω in κα.

Et repetitur prima consonans thematis cum ε, si verbum incipiat à simplici consonante, ut, τύψω, τέτυφα· vel à mutâ cum liquidâ, ut, πλέξω, πέπλεχα. Sin à duplici, vel geminâ, tantum ε præponitur, ut, ζάω, *vivo*, ἔζηκα· σπείρω, *sero*, ἔσπαρκα.

---

* Excipe πέφρικα. à φρίσσω, *horreo*, non φέφρικα, ne duæ continentes syllabæ ab aspiratis incipiant.

† Præterita in μηκα re verà derivantur à verbis, fere inusitatis, in ίω, vel άω.

Cùm

Cùm verbum incipiat ab aspiratâ, adsumit suam tenuem, ut, θύω, *sacrifico*, τέθυκα. Si incipiat à ρ, geminatur ρ, et ε tantùm præfigitur, ut, ῥίπτω, *præcipito*, ἔῤῥιφα.

Observationes.

Dissyllaba * quintæ conjugationis mutant ε futuri in α, ut, στέλλω, στελῶ, ἔσταλκα, *mitto*.

Dissyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abjiciunt ν futuri in præterito, ut, κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα, *interficio*; θύνω, θυνῶ, τέθυκα, *ruo*. Cætera in νω, mutant ν in γ, ut, φαίνω, *ostendo*, πέφαγκα· μολύνω, *contamino*, μεμόλυγκα.

Γρηγορέω, et γνωρίζω tantùm ε præponunt, etsi à mutâ cum liquidâ incipiant; ἐγρηγόρηκα enim et ἐγνώρικα tantùm sunt in usu; sic ἔγνωκα.

Quædam verba, incipientia à πτ, κτ, μν, repetunt fere primam literam thematis, ut, πτόω, verbum inusitatum, πέπτωκα, *cado*; κτάομαι, κέκτημαι †, *possideo*; μνάομαι, μέμνημαι, *commemoro*.

Attici verbis incipientibus ab α brevi, ε, ο, præponunt duas priores literas thematis, ut, ἐρίζω, ἤρικα, ἐρήρικα, *contendo*; et tertia syllaba corripitur, si præteritum numerum trium syllabarum excesserit: ut, ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, *molo*.

---

* Retinetur autem ε futuri in μῶ, ut, νεμῶ, νενέμηκα.

† Sed ἔκτημαι quoque.

Excipe

Excipe ἤρεικα, ἐρήρεικα, ab ἐρείδω, *firmo*; ob differentiam præteriti ἐρήριχα, ab ἐρίζω, *contendo*.

Si verbum incipiat à λ, vel μ, Attici præfigunt ει præterito, ut, λήϐω, verbum inusitatum, εἴληφα, *accipio*: μείρομαι, εἵμαρμαι, *sortior*.

In verbis dissyllabis primæ, et secundæ conjugationis, Attici convertunt ε, penultimam præsentis, in ο, ut, στρέφω, *verto*, ἔστροφα: κλέπτω, *furor*, κέκλοφα.

Plusquam Perfectum.

Plusquam perfectum formatur à præterito, mutando α in ειν, et præponendo ε, si præteritum incipiat à consonante, ut, τέτυφα, ἐτετύφειν.

Plusquam perfectis Atticis additur interdum alterum temporale augmentum, ut, ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur à præsenti mutando ω in ον, præponendo augmentum, et servando characteristicam præsentis, ut, τύπτω, ἔτυπον.

Penultima hujus Aoristi plerumque brevis est, unde, si penultima præsentis sit longa positione, posterior consonans, si non sit characteristica, abjicitur, ut, κάμνω, *laboro*, ἔκαμον. Si posterior sit characteristica, servatur, ut, τέρπω, *delecto*, ἔταρπον.

Vocales,

Vocales, et diphthongi præsentis in penultimâ Aoristi β ita mutantur;

- ε, η, ω, αι, αυ, mutatur in α, ut,
  - δέρω, ἔδαρον, *excorio*; excipiuntur, ἔβλεπον, ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔτεμον *, ἔτεκον.
  - λήθω, ἔλαθον, *lateo*; excipe ἔπληγον, à πλήσσω, *percutio* †.
  - τρώγω, ἔτραγον, *comedo*.
  - καίω, ἔκαον, *uro*.
  - παύω, ἔπαον, *sedo*.
- ευ in υ, ut, φεύγω, *fugio*, ἔφυγον.
- ȣ in ο, ut, ἀκȣ́ω, *audio*, ἤκοον.
- ει in ι, ut, λείπω, ἔλιπον· sed in quintâ conjugatione mutatur in
  - Dissyllabis in α, ut, σπείρω, *sero*, ἔσπαρον.
  - Trisyllabis in ε, ut, ὀφείλω, *debeo*, ὤφελον.

Vocales α, ι, υ, longæ in penultimâ præsentis, fiunt breves in penultimâ aoristi secundi.

Observatio.

Observandum est in quartâ conjugatione, si futurum primum exit in σω, aoristus secundus desinit in δον, si in ξω, in γον; ut, φράζω, *dico*, φράσω, ἔφραδον· τάττω, *ordino*, τάξω, ἔταγον.

---

* Ἔταμον quod passim legitur apud Iones, à τάμνω deducendum est.

† At ἔπλαγον, et ἐπλάγην, leguntur, cùm animi motum significant.

Quidam

Quidam aoristi secundi formantur irregulariter, ut,

β pro π	βλάπτω,	ἔβλαβον *,	*noceo.*
	καλύπτω,	ἐκάλυβον,	*tego.*
	κρύπτω,	ἔκρυβον,	*abscondo.*
φ pro π	βάπτω,	ἔβαφον *,	*tingo.*
	σκάπτω,	ἔσκαφον,	*fodio.*
	ῥάπτω,	ἔῤῥαφον,	*suo.*
	θάπτω,	ἔταφον,	*sepelio.*
	δάπτω,	ἔδαφον,	*voro.*
	ἅπτω,	ἧφον,	*necto.*
	ῥίπτω,	ἔῤῥιφον	*jacio.*
	δρύπτω,	ἔδρυφον,	*lacero.*
	θήπω,	ἔταφον,	*stupeo.*
γ pro χ	σμύχω,	ἔσμυγον *,	*uro.*
	ψύχω,	ἔψυγον,	*refrigero.*

Iones in quibusdam temporibus, et præcipuè in aoristo secundo, geminatione uti solent, ut, pro ἔκαμον, κέκαμον, *laboravi*; et pro πιθήσω, πεπιθήσω, *confidam*; Attici quoque præponunt duas priores literas thematis, ut, ἄγηγον pro ἦγον, et per metathesin augmenti ἤγαγον.

Verba sextæ conjugationis carent plerumque aoristo secundo, futuro secundo, et præterito medio. Carent quoque multa alia.

---

* Hi omnes suum β, φ, et γ, ex futuris primis capiunt; à quibus æquè regulariter formantur, ac alii à præsentibus. Sic supra, ἔταγον à τάξω. Sed ἔφραδον descendit regulariter à præs. φράζω.—Vide resolutionem dupl. Conson. p. 3.

Futurum ſecundum.

Futurum ſecundum formatur ab aoriſto ſecundo, mutando ον in ῶ circumflexum, et abjiciendo augmentum, ut, ἔτυπον, τυπῶ.

Reliqui modi cum ſuis temporibus formantur ab Indicativo, et tempora ſimilia à ſimilibus.

VERBUM εἰμὶ, *ſum.*

Indicativus.

Præſens.

Sing.			Dual.		Plur.		
Εἰμὶ,	εἶς vel εἶ,	ἐστὶ,	ἐστὸν,	ἐστὸν,	ἐσμὲν,	ἐστὲ,	εἰσί.
	ἔης, A.						
ἐμμὶ,		ἐντὶ, D.			εἰμὲς,		ἐντὶ, D.
ἦμι,	εἶσθα, Æ.						εὖτι, Æ.
	ἐσσὶ, }				εἰμὲν,	εἶτε,	ἔασι, I.
	ἔις, } P.				ἐμὲν,	ἐτὲ,	ἔασσι, P.

Imperfectum.

Sing.			Dual.		Plur.		
Ἦν,	ἦς,	ἦ,	ἦτον,	ἤτην,	ἦμεν,	ἦτε,	ἦσαν.
ἦ,	ἦσθα,	ἦν, A.					
		ἦς, D.			ἦμες, D.		
ἔα,	ἔης,	ἔην, I.					ἔατε, I.
ἦα,	ἦες,	ἦε, }	ἦστον,	ἤστην, Pl.	ἦσμεν,	ἦστε, Ple.	
ἔον,	ἔες,	ἔε, }	ἔτον,	ἔτην, Syſ.			ἔσαν, Syſ.
εἶν,	εἶς et ἔεις,	}	ἔστον,	ἔστην, P.			ἔσσαν, P.
ἔσκον,	ἔσκες,	ἔσκε, } P.					ἔσκον, P.
ἔην,	ἔησθα,	ἔη, }					ἦν, Syn.
ἔων,		ἦη, }					

Pluſquam

Plusquam Perfectum.

Sing. | Dual. | Plur.

Ἥμην *, ἧσο, ἧτο, | ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην, | ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο.
ἕατο, I.
εἵατο P.

Futurum.

Sing. | Dual. | Plur.

Ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται, | όμεθον, εσθον, εσθον, | όμεθα, εσθε, ονται.
ἐσεῖ, A. ἔσται, Sync.
ἐσεῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἐσεύμεθον, &c. D.
ἐσιῦμαι, D.
ἐσσιῦμαι, ἐσσῇ, ἔσσεται, &c. D.
ἔσεται, I.
ἔσσομαι, ἔσσῃ, ἔσσεται, ἐσσόμεθον, &c. P.
ἔασεται, P. ἐσόμεσθον. P. όμεσθα, P.

Imperativus.

Præsens.

Sing. | Dual. | Plur.

Ἴσθι, vel ἔσο, ἔστω. | ἔστον, ἔστων, | ἔστε, ἔστωσαν.
ἔσθι, ἔσσο, } P. — ἔστων, ἐσέσθων, } A.
εἶ, Cras. P. ἤτω, D.

Optativus.

Præsens.

Sing. | Dual. | Plur.

Εἴην, εἴης, εἴη, | εἴητον, εἰήτην, | εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, &c. P. εἶμεν, εἶτε, εἶεν, Sync.

---

* Ἥμην, et ἔσομαι, à verbo inusitato, ἔομαι, regulariter formantur.

Futurum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο,	μεθον, σθον, σθην,	μεθα, σθε, ντο.
Ἐσσοίμην, &c. P.		

SUBJUNCTIVUS, ἐὰν.

Præsens.

Sing.			Dual.	Plur.
Ὦ,	ᾖς,	ᾖ,	ἦτον, ἦτον,	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
ἔω,	ἔῃς,	ἔῃ,	ἔητον, ἔητον,	ἔωμεν, ἔητε, ἔωσι, I.
	ἦσθα, Æ. ἦσι, ἔησι, } I.			ὦμες, D. ὦντι, } D.
εἴω,	εἴῃς,	εἴῃ,	εἴητον, εἴητον,	εἴωμεν, &c. P. εἴωντι, } D.
				εἴομεν, Syst.

INFINITIVUS.

Præf.	Fut.
Εἶναι.	ἔσεσθαι.
ἔμεν, ἔμεναι, } I.	ἐσεῖσθαι, D.
ἔμμεναι, Æ.	ἐσσεῖσθαι, D. et P.
ἦμεν, ἦμες, εἶμεν, ἦμεναι, } D.	ἐσσεσθαι, P.
εἴμεναι, P.	

PARTICIPIUM.

Præf. / Fut.

Nom.			Gen.	Fut.
Ὤν,	οὖσα,	ὄν,	ὄντος, οὔσης, ὄντος.	ἐσόμενος, η, ον.
ἐὼν,	ἐοῦσα,	ἐὸν, I.	ἐοντος, ἐούσης, ἐοντος, I.	ἐσσόμενος, &c. P.
εἷς,	εἶσα,	ἕν,	ἔντος, &c. Æ.	
	ἔοισα, εὖσα, } D.		εὖντος, &c. D.	

Paradigma

Paradigma Vocis Passivæ.

Modus Indicativus.

Præsens.

S. τύπτομαι *, τύπτη †, τύπτεται· *verberor.*
D. τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον·
P. τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

Unde Imperfectum.

S. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου ‡, ἐτύπτετο· *verberabar.*
D. ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, έσθην·
P. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

Aoristus secundus.

S. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη· *verberatus fui.*
D. ἐτύπητον, ἐτυπήτην·
P. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

---

* Quatuor verba, ut, βούλομαι, ὄψομαι, οἴομαι, ἔσομαι, et Atticè omnia fere verba formant secundam personam in ει; ut, βούλει. ὄψει, οἴει, ἔσει, et factâ Crasi εῖ.

† Apud Græcos veteres secunda persona erat τύπτεσαι, ut, in τίθεμαι, τίθεσαι, et sic in reliquis, à primâ personâ in μαι, secunda erat in σαι. Iones tollebant ς, ac deinde Attici contrahebant εαι et ηαι in ῃ.

‡ Apud Veteres erat secunda persona in εσο. Iones tollebant ς, et Attici deinde contrahebant εο in ου. Sic à primâ personâ in άμην, secunda erat άσο, Ionicè αο, Atticè ω.

Unde

Unde Futurum secundum.

S. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται· *verberabor.*
D. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον·
P. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Perfectum.

S. τέτυμμαι, τέτυψαι *, τέτυπται· *verberatus fui.*
D. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον·
P. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσὶ.

Unde Plusquam Perfectum.

S. ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο· *verberatus eram.*
D. ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην·
P. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Unde paulò post Futurum.

S. τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται· *mox verberabor.*
D. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, εσθον·
P. τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

---

* Secunda persona singularis perfecti oritur ex primâ, mutando consonas ante αι in characteristicam futuri primi activi, ut, τέτυμμαι, τέτυψαι, à τύψω· solam verò μ post liquidam thematis, ut, τέτιρμαι, τέτερψαι· etiam post γ in ἤλιγμαι, ἤλιγξαι. In quintâ conjugatione μ semper vertitur in σ, ut, ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι.

Tertia singularis oritur ex secundâ, vertendo ς in τ, ut, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται· τέτυψαι, τέτυπται· λέλεξαι, λέλεκται. Si verò prima persona exit in σμαι, tertia retinet ς ante terminationem ται, ut, τετέλισμαι, τετέλεσαι, τετέλεςαι· πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφραςαι.

Secunda et tertia dualis, et secunda pluralis formantur à tertiâ singulari, mutando tenues suas in aspiratas; ut, τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε· sumendo item ς ante θ purum, ut, κέκρισται, κέκρισθον.

Aoristus

Aoristus primus.

S. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη· *verberatus fui.*
D. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην·
P. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Unde Futurum primum.

S. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται· *verberatus ero,*
D. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, εσθον· [vel *verberabor.*
P. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, ονται.

Modus Imperativus.

Præsens, et Imperfectum.

S. τύπτε *, τυπτέσθω· *verberare.*
D. τύπτεσθον, τυπτέσθων·
P. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

S. τέτυψο, τετύφθω· *verberatus sis.*
D. τέτυφθον, τετύφθων·
P. τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Aoristus primus.

S. τύφθητι, τυφθήτω· *verberator tu.*
D. τύφθητον, τυφθήτων·
P. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

---

* Apud Veteres Imperativus erat τύπτεσο. Idem igitur hic fit, quod in secundâ personâ Indicativi. *vide* P. 69.

Aoristus

Aoriſtus primus.

S. τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ· *ſi verberatus ſim*, vel *fue-*
D. τυφθῆτον, τυφθῆτον· [*rim*, vel *fuero*.
P. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aoriſtus ſecundus.

S. τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ· *ſi verberatus fuero*.
D. τυπῆτον, τυπῆτον·
P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

MODUS INFINITIVUS.

Præſens, et Imperfectum, τύπτεσθαι.
Perfectum, et Pluſquam Perf. τετύφθαι.
Aoriſtus primus, τυφθῆναι.
Aoriſtus ſecundus, τυπῆναι.
Futurum primum, τυφθήσεσθαι.
Futurum ſecundum, τυπήσεσθαι.
Paulò poſt Futurum, τετύψεσθαι.

PARTICIPIUM.

Præſens, et Imperfectum.

	Nom.	Gen.	
M.	ὁ τυπτόμενος,	τοῦ τυπτομένου,	*qui verberatur.*
F.	ἡ τυπτομένη,	τῆς τυπτομένης,	
N.	τὸ τυπτόμενον.	τοῦ τυπτομένου.	

Perfectum,

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

	Nom.	Gen.	
M.	ὁ τετυμμένος,	τοῦ τετυμμένου,	*verberatus.*
F.	ἡ τετυμμένη,	τῆς τετυμμένης,	
N.	τὸ τετυμμένον.	τοῦ τετυμμένου.	

Aoristus primus.

M.	ὁ τυφθεὶς,	τοῦ τυφθέντος,	*verberatus.*
F.	ἡ τυφθεῖσα,	τῆς τυφθείσης,	
N.	τὸ τυφθὲν.	τοῦ τυφθέντος.	

Aoristus secundus.

M.	ὁ τυπεὶς,	τοῦ τυπέντος,	*verberatus.*
F.	ἡ τυπεῖσα,	τῆς τυπείσης,	
N.	τὸ τυπὲν.	τοῦ τυπέντος.	

Futurum primum.

M.	ὁ τυφθησόμενος,	τοῦ τυφθησομένου,	*verberandus.*
F.	ἡ τυφθησομένη,	τῆς τυφθησομένης,	
N.	τὸ τυφθησόμενον.	τοῦ τυφθησομένου.	

Futurum secundum.

M.	ὁ τυπησόμενος,	τοῦ τυπησομένου,	*verberandus.*
F.	ἡ τυπησομένη,	τῆς τυπησομένης,	
N.	τὸ τυπησόμενον.	τοῦ τυπησομένου.	

Paulò post Futurum.

M.	ὁ τετυψόμενος,	τοῦ τετυψομένου,	*mox verberandus.*
F.	ἡ τετυψομένη,	τῆς τετυψομένης,	
N.	τὸ τετυψόμενον.	τοῦ τετυψομένου.	

Cognata Tempora in Voce Passiva.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	τύπτομαι	τύπτε	τυπτοίμην	τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος
Imperf.	ἐτυπτόμην					
Aor. β.	ἐτύπην	τύπηθι	τυπείην	τυπῶ	τυπῆναι	τυπείς
Fut. β.	τυπήσομαι		τυπησοίμην		τυπήσεσθαι	τυπησόμενος
Perf.	τέτυμμαι	τέτυψο	τετυμμένος εἴην	τετυμμένος ὦ	τετύφθαι	τετυμμένος
Plusq. Perf.	ἐτετύμμην					
Paul. p.	τετύψομαι		τετυψοίμην		τετύψεσθαι	τετυψόμενος
Aor. α.	ἐτύφθην	τύφθητι	τυφθείην	τυφθῶ	τυφθῆναι	τυφθείς
Fut. α.	τυφθήσομαι		τυφθησοίμην		τυφθήσεσθαι	τυφθησόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf	λέγομαι	λέγε	λεγοίμην	λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος
Imperf.	ἐλεγόμην					
Aor. β.	ἐλέγην	λέγηθι	λεγείην	λεγῶ	λεγῆναι	λεγείς
Fut. β.	λεγήσομαι		λεγησοίμην		λεγήσεσθαι	λεγησόμενος
Perf.	λέλεγμαι	λέλεξο	λελεγμένος εἴην	λελεγμένος ὦ	λελέχθαι	λελεγμένος
Plusq. Perf.	ἐλελέγμην					
Paul. p.	λελέξομαι		λελεξοίμην		λελέξεσθαι	λελεξόμενος
Aor. α.	ἐλέχθην	λέχθητι	λεχθείην	λεχθῶ	λεχθῆναι	λεχθείς
Fut. α.	λεχθήσομαι		λεχθησοίμην		λεχθήσεσθαι	λεχθησόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
æf.	ϖείθομαι	ϖείθȣ	ϖειθοίμην	ϖείθωμαι	ϖείθεσθαι	ϖειθόμενος
perf.	ἐπειθόμην					
r. β.	ἐπίθην	ϖίθηἰι	ϖιθείην	ϖιθῶ	ϖιθῆναι	ϖιθεὶς
t. β.	ϖιθήσομαι		ϖ.θησοίμην		ϖιθήσεσθαι	ϖιθησόμενος
rf.	ϖέπεισμαι	ϖέπεισο	ϖεπεισμένος	ϖεπεισμένος ὦ	ϖεπεῖσθαι	ϖεπεισμένος
ifq. Perf.	ἐπεπείσμην					
ul. p.	ϖεπείσομαι		ϖεπεισοίμην εἴην		ϖεπείσεσθαι	ϖεπεισόμενος
or. α.	ἐπείσθην	ϖείσθηἰι	ϖεισθείην	ϖεισθῶ	ϖεισθῆναι	ϖεισθεὶς
t. α.	ϖεισθήσομαι		ϖεισθησοίμην		ϖεισθήσεσθαι	ϖεισθησόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
æf.	φράζομαι	φράζȣ	φραζοίμην	φράζωμαι	φράζεσθαι	φραζόμενος
iperf.	ἐφραζόμην					
or. β.	ἐφράδην	φράδηθι	φραδείην	φραδῶ	φραδῆναι	φραδεὶς
it. β.	φραδήσομαι		φραδησοίμην		φραδήσεσθαι	φραδησόμενος
rf.	πέφρασμαι	πέφρασο	πεφρασμένος εἴην	πεφρασμένος ὦ	πεφράσθαι	πεφρασμένος
ufq. Perf.	ἐπεφράσμην					
ul. p.	πεφράσομαι		πεφρασοίμην		πεφράσεσθαι	πεφρασόμενος
or. α.	ἐφράσθην	φράσθηἰι	φρασθείην	φρασθῶ	φρασθῆναι	φρασθεὶς
	φρασθήσομαι		φρασθησοίμην		φρασθήσεσθαι	φρασθησόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	σπείρομαι	σπείρου	σπειροίμην	σπείρωμαι	σπείρεσθαι	σπειρόμενος
Imperf.	ἐσπειρόμην					
Aor. β.	ἐσπάρην	σπάρηθι	σπαρείην	σπαρῶ	σπαρῆναι	σπαρεὶς
Fut. β.	σπαρήσομαι		σπαρησοίμην		σπαρήσεσθαι	σπαρησόμενος
Perf.	ἔσπαρμαι	ἔσπαρσο	ἐσπαρμένος εἴην	ἐσπαρμένος ὦ	ἐσπάρθαι	ἐσπαρμένος
Plusq. Perf.	ἐσπάρμην					
Paul. p.	ἐσπάρσομαι		ἐσπαρσοίμην		ἐσπάρσεσθαι	ἐσπαρσόμενος
Aor. α.	ἐσπάρθην	σπάρθητι	σπαρθείην	σπαρθῶ	σπαρθῆναι	σπαρθεὶς
Fut. α.	σπαρθήσομαι		σπαρθησοίμην		σπαρθήσεσθαι	σπαρθησόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	ἀκούομαι	ἀκούου	ἀκουοίμην	ἀκούωμαι	ἀκούεσθαι	ἀκουόμενος
Imperf.	ἠκουόμην					
Aor. β.	ἠκόην	ἀκόηθι	ἀκοείην	ἀκοῶ	ἀκοῆναι	ἀκοεὶς
Fut. β.	ἀκοήσομαι		ἀκοησοίμην		ἀκοήσεσθαι	ἀκοησόμενος
Perf.	ἤκουσμαι	ἤκουσο	ἠκουσμένος εἴην	ἠκουσμένος ὦ	ἠκοῦσθαι	ἠκουσμένος
Plusq. Perf.	ἠκούσμην					
Paul. p.	ἠκούσομαι		ἠκουσοίμην		ἠκούσεσθαι	ἠκουσόμενος
Aor. α.	ἠκούσθην	ἀκούσθητι	ἀκουσθείην	ἀκουσθῶ	ἀκουσθῆναι	ἀκουσθεὶς
Fut. α.	ἀκουσθήσομαι		ἀκουσθησοίμην		ἀκουσθήσεσθαι	ἀκουσθησόμενος

Formatio Temporum in VOCE PASSIVA.

Novem sunt tempora in voce Passivâ, quorum tria deducuntur ab Activâ;	Præsens, Præteritum, Aoristus secundus.

Præsens.

Præsens formatur à præsenti Activo, mutando ω in ομαι, ut, τύπτω, τύπτομαι.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsenti, mutando μαι in μην, et præponendo augmentum, ut, τύπτομαι, ἐτυπτόμην.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur ab Aoristo secundo Activo, vertendo ον in ην, ut, ἔτυπον, ἐτύπην.

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur à tertiâ personâ singulari Aoristi secundi addendo σομαι, et abjiciendo augmentum, ut, ἐτύπη, τυπήσομαι.

Præteritum Perfectum.

Præteritum perfectum formatur à præterito Activo, mutando in conjugatione

Primâ,

Primâ, φα purum in μμαι, μ geminato, ut, τέτυφα, τέτυμμαι, φα impurum in μαι, ut, τέτερφα, τέτερμαι.

Secundâ, χα in γμαι, ut, λέλεχα, λέλεγμαι.

Tertiâ, κα in σμαι, ut, πέπεικα, πέπεισμαι.

Quartâ, { χα in ζμαι, ut, τέταχα, τέταγμαι. / κα in σμαι, ut, πέφρακα, πέφρασμαι. }

Quintâ, κα in μαι, ut, ἔψαλκα, ἔψαλμαι, sed πέφαγκα, πέφαμμαι.

Sextâ, κα in { σμαι, si penultima præteriti activi sit brevis, ut, τετέλεκα, τετέλεσμαι. / μαι, si penultima præteriti activi sit longa, ut, πεποίηκα, πεποίημαι. }

Excipiuntur,

Ἤκουσμαι, ab ἀκούω, *audio*;	Κέκλεισμαι, à κλείω, *claudo*;
Κέκρουσμαι, à κρούω, *pulso*;	Σέσεισμαι, à σείω, *quatio*;
Ἔπταισμαι, à πταίω, *impingo*;	Ἔγνωσμαι, à γνόω, *cognosco*;
Κεκέλευσμαι, à κέλευω, *jubeo*;	Τέθραυσμαι, à θραύω, *frango*, &c.

Quædam etiam verba excipiuntur, quæ, etiamsi penultima præteriti activi corripiatur, σ non admittunt, ut, ἤρομαι, *aratus sum*, ab ἤροκα, *aravi*: ἤλαμαι, *agitatus sum*, ab ἤλακα, *agitavi*, et quædam alia.

A ver-

A verbis in νω Attici faciunt præteritum passivum per σμαι, ut μιαίνω, *inquino*, μεμίασμαι· φαίνω, *ostendo*, πέφασμαι.

Quædam ex ευ penultimâ præteriti activi, abjiciunt ε in penultimâ præteriti passivi, ut ex πέφευχα, πέφυγμαι· τέτευχα, τέτυγμαι· sic ἔσσυμαι, κέχυμαι, πέπυσμαι.

Quæ habent ρε ita implicitum cum consonante, ut ex iis una syllaba efficiatur, mutant ε in α, ut, στρέφω, ἔστροφα, ἔσραμμαι, *verto*; excipe βέβρεγμαι, à βρέχω, *rigo*.

Plusquam Perfectum.

Plusquam perfectum formatur à perfecto, mutando μαι in μην, et præfigendo ε, si præteritum incipiat à consonante, ut, τέτυμμαι, ἐτετύμμην.

Cùm præteriti, et plusquam perfecti tertia singularis desinit in ται, vel το impurum, circumloquimur tertiam pluralem per participium et εἰσὶ; ut, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί.

Cùm verò ται vel το sit purum, tertia pluralis fit ex tertiâ singulari addendo ν ante ται vel το; ut, κέκριται, κέκρινται· πεποίηται, πεποίηνται. Et interdum Circumlocutio per Participium et εἰμὶ, non fit in Optativis, et Subjunctivis; ut, ἐκταίμην, αῖο, αῖτο, optat. et ἔκτωμαι, ῃ, ῆται, subjunct. à κτείνω, *occido*: præcipuè autem in verbis contractis, ut, πεποιῄμην, ῇο, ῇτο; κεκλῄμην, ῇο, ῇτο, punctulo subjecto.

Iones formant tertiam pluralem à tertiâ singulari in quibusdam temporibus interserendo α ante ται vel το, ut, ἔψαλται, ἐψάλαται *. Verùm si tenuis præcedat, vertitur in suam aspiratam; et σ in ϑ, aliquando in δ, ut, τέτυπται, τετύφαται· πέπεισται, πεπείθαται· ἐσκεύασται, ἐσκευάδαται. Si vocalis longa, vel diphthongus præcedat, plerumque corripitur, ut, κεκόσμηνται, κεκοσμέαται, *ornati fuerunt*; τέθειται, τεθέαται, *positi sunt*.

Paulò post Futurum.

Paulò post Futurum formatur à secundâ personâ præteriti, mutando αι in ομαι, ut, τέτυψαι, τετύψομαι.

Aoristus primus.

Aoristus primus formatur à tertiâ personâ singulari præteriti, mutando αι in ην, tenues in aspiratas, et detrahendo literam geminationis, ut, τέτυπται, ἐτύφθην.

Exceptiones.

Excipiuntur,
ἐμνήσθην à μέμνηται, *recordatus sum*, } quæ adsumunt σ.
ἐῤῥώσθην ab ἔῤῥωται, *convalui*, }
ἐσώθην à σέσωσται, *servatus sum*, quod abjicit σ.

---

* Attici quoque scriptores usurpant hanc tertiam pluralem in αται et ατο. Æschyl. Sophoc. Eurip. Aristoph. passim.

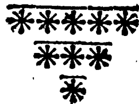
Verba

Verba quæ in præterito verterant ε in α, in aoristo primo resumunt ε, ut, ἔϛραμμαι, ἐϛρέφθην· et, quæ abjecerant ν, poëticè hîc illud recipiunt, ut, ἐκλίνθην, pro ἐκλίθην, *inclino*.

Futurum primum.

Futurum primum formatur à tertiâ personâ singulari aoristi primi addendo σομαι, et amovendo augmentum, ut, ἐτύφθη, τύφθησομαι.

Reliqui modi formantur ab indicativo, et tempora à suis temporibus.

VOX MEDIA.

VOX Media dicitur, quia mediam inflexionem, et mediam significationem, partim passivam, partim activam habet.

I. Ex verbis mediis, quædam sunt merè deponentia, habentque activam significationem, sine ullâ activâ voce: ut, δέχομαι, *excipio*, δέξομαι, *excipiam*, ἐδεξάμην, *excepi*.

II. Quædam sunt neutra, habentque passivam significationem cum inflexione partim passivâ, partim activâ; ut, τήκομαι, τέτηκα, *contabui*; σήπομαι, σέσηπα, *computrui*; μαίνομαι, μέμηνα, *insanivi*.

III. Quædam sunt, sensu verè medio, quæ *reciproca* dici possint; ut, λούομαι, *lava me ipsum*, vel, *lavor à me ipso*; ubi actio reflectitur in agentem.

IV. Quædam sunt, quæ activam licet vocem usitatam habeant, in mediâ voce sensum tamen activum ferè habent; præsertim in aoristo primo et futuro primo.

Cognata

Cognata Tempora in Voce Media.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præſ.	τύπτομαι	τύπτου	τυπτοίμην	τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος
Imperf.	ἐτυπτόμην					
Aor. β.	ἐτυπόμην	τυποῦ	τυποίμην	τύπωμαι	τυπέσθαι	τυπόμενος
Fut. β.	τυποῦμαι		τυποίμην		τυπεῖσθαι	τυπούμενος
Fut. α.	τύψομαι		τυψοίμην		τύψεσθαι	τυψόμενος
Aor. α.	ἐτυψάμην	τύψαι	τυψαίμην	τύψωμαι	τύψασθαι	τυψάμενος
Perf.	τέτυπα	τέτυπε	τετύποιμι	τετύπω	τετυπέναι	τετυπώς
Pluſq. Perf.	ἐτετύπειν					

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præſ.	λέγομαι	λέγου	λεγοίμην	λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος
Imperf.	ἐλεγόμην					
Aor. β.	ἐλεγόμην	λεγοῦ	λεγοίμην	λέγωμαι	λεγέσθαι	λεγόμενος
Fut. β.	λεγοῦμαι		λεγοίμην		λεγεῖσθαι	λεγούμενος
Fut. α.	λέξομαι		λεξοίμην		λέξεσθαι	λεξόμενος
Aor. α.	ἐλεξάμην	λέξαι	λεξαίμην	λέξωμαι	λέξασθαι	λεξάμενος
Perf.	λέλογα	λέλογε	λελόγοιμι	λελόγω	λελογέναι	λελογώς
Pluſq. Perf.	ἐλελόγειν					

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	ϖείθομαι	ϖείθου	ϖειθοίμην	ϖείθωμαι	ϖείθεσθαι	ϖειθόμενος
Imperf.	ἐπειθόμην					
Aor. β.	ἐπιθόμην	ϖιθοῦ	ϖιθοίμην	ϖίθωμαι	ϖιθέσθαι	ϖιθόμενος
Fut. β.	ϖιθοῦμαι		ϖιθοίμην		ϖιθεῖσθαι	ϖιθούμενος
Fut. α.	ϖείσομαι		ϖεισοίμην		ϖείσεσθαι	ϖεισόμενος
Aor. α.	ἐπεισάμην	ϖεῖσαι	ϖεισαίμην	ϖείσωμαι	ϖείσασθαι	ϖεισάμενος
Perf.	ϖέποιθα	ϖέποιθε	ϖεποίθοιμι	ϖεποίθω	ϖεποιθέναι	ϖεποιθώς
Plusq. Perf.	ἐπεποίθειν					

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	φράζομαι	φράζου	φραζοίμην	φράζωμαι	φράζεσθαι	φραζόμενος
Imperf.	ἐφραζόμην					
Aor. β.	ἐφραδόμην	φραδοῦ	φραδοίμην	φράδωμαι	φραδέσθαι	φραδόμενος
Fut. β.	φραδοῦμαι		φραδοίμην		φραδεῖσθαι	φραδούμενος
Fut. α.	φράσομαι		φρασοίμην		φράσεσθαι	φρασόμενος
Aor. α.	ἐφρασάμην	φράσαι	φρασαίμην	φράσωμαι	φράσασθαι	φρασάμενος
Perf.	ϖέφραδα	ϖέφραδε	ϖεφράδοιμι	ϖεφράδω	ϖεφραδέναι	ϖεφραδώς
Plusq. Perf.	ἐπεφράδειν					

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	σπείρομαι	σπείρου	σπειροίμην	σπείρωμαι	σπείρεσθαι	σπειρόμενος
Imperf.	ἐσπειρόμην					
Aor. β.	ἐσπαρόμην	σπαροῦ	σπαροίμην	σπάρωμαι	σπαρέσθαι	σπαρόμενος
Fut. β.	σπαροῦμαι		σπαροίμην		σπαρεῖσθαι	σπαρούμενος
Fut. α.	σπεροῦμαι		σπεροίμην		σπερεῖσθαι	σπερούμενος
Aor. α.	ἐσπειράμην	σπεῖραι	σπειραίμην	σπείρωμαι	σπείρασθαι	σπειράμενος
Perf.	ἔσπορα	ἔσπορε	ἐσπόροιμι	ἐσπέρω	ἐσπορέναι	ἐσπορώς
Plusq. Perf.	ἐσπόρειν					

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	ἀκούομαι	ἀκούου	ἀκουοίμην	ἀκούωμαι	ἀκούεσθαι	ἀκουόμενος
Imperf.	ἠκουόμην					
Aor. β.	ἠκοόμην	ἀκοοῦ	ἀκοοίμην	ἀκόωμαι	ἀκοέσθαι	ἀκοόμενος
Fut. β.	ἀκοοῦμαι		ἀκοοίμην		ἀκοεῖσθαι	ἀκοούμενος
Fut. α.	ἀκούσομαι		ἀκουσοίμην		ἀκούσεσθαι	ἀκουσόμενος
Aor. α.	ἠκουσάμην	ἄκουσαι	ἀκουσαίμην	ἀκούσωμαι	ἀκούσασθαι	ἀκουσάμενος
Perf.	ἤκοα	ἤκοε	ἠκόοιμι	ἠκόω	ἠκοέναι	ἠκοώς
Plusq. Perf.	ἠκόειν					

Formatio Temporum in VOCE MEDIA.

Præſens eſt idem cum præſenti paſſivo.
Imperfectum eſt idem cum imperfecto paſſivo.

Aoriſtus ſecundus.

Aoriſtus ſecundus formatur ab aoriſto ſecundo activo, mutando ον in όμην, ut, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futurum ſecundum.

Futurum ſecundum formatur à futuro ſecundo activo, mutando ῶ in οῦμαι, ut, τυπῶ, τυποῦμαι.

Sing. τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται.

Dual. τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.

Plur. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Excipe, πίομαι, *bibam*; ἔδομαι, *edam*; φάγομαι, *edam*, φάγεσαι, φάγεται· et Poëtica illa, βέομαι, *ibo*; νέομαι, per Craſin νεῦμαι, *ibo*.

Futurum primum.

Futurum primum formatur à futuro primo activo, vertendo ω in ομαι, ut, τύψω, τυψομαι. Sed in quintâ conjugatione in οῦμαι, ut, ψαλῶ, ψαλοῦμαι· et Attici in quartâ et ſextâ faciunt quoque οῦμαι, ut, κομιῶ, κομιοῦμαι· ὀμῶ, ὀμοῦμαι· uſurpant idem interdum in reliquis conjugationibus, ut, φευξοῦμαι à φεύγω. Dores certè in omnibus.

Aoriſtus

Aoristus primus.

Aoristus primus formatur ab aoristo primo activo, addendo μην, ut, ἔτυψα, ἐτυψάμην·

Sing. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.
Dual. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
Plur. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Imperativus.

Sing. τύψαι, τυψάσθω.
Dual. τύψασθον, τυψάσθων.
Plur. τύψασθε, τυψάσθωσαν.

Optativus.

Sing. τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο.
Dual. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.
Plur. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Præteritum Medium.

Præteritum medium formatur à præterito activo, assumendo characteristicam aoristi secundi pro * suâ, ut, τέτυφα, τέτυπα, vel ab aoristo † secundo, mutando ον in α, et præponendo reduplicationem,

* Præter δείδω, δέδοικα· ubi characteristica præteriti activi servatur in præterito medio.

† Præterita media non semper habent penultimam *brevem* Aoristi secundi; multa retinent, ex præsente, penultimam *longum*; ut, βέβρῦθα, τέτρῖγα, ἔρρῖγα, μέμῦκα, πέπρᾱγα, κέκευθα· η, ω, et ευ præsentis manent plerumque in penultimâ præteriti medii.

N

cationem, si verbum incipiat à simplici consonante, vel à mutâ cum liquidâ: ut, ἔτυπον, τέτυπα.

Regulæ.

Penultima præteriti medii est eadem cum penultimâ præteriti activi plerùmque:

Sed in penultimâ præteriti medii	ει / αι / α	præsentis activi mutatur in	οι / η / η

ut, πείθω, πέποιθα, *persuadeo.* φαίνω, πέφηνα, *ostendo.* θάλλω, τέθηλα, *germino.*

Sed α aliquando servatur; ut, ἔψαλα; *cecini.*

Dissyllaba, quæ habent ε in penultimâ futuri primi, mutant ε in ο in penultimâ præteriti medii; ut, λέγω, λέξω, λέλογα, *dico*; et σπείρω, σπερῶ, ἔσπορα, *sero.*

Cùm χ, vel φ, sit characteristica thematis, idem est præteritum activum, et præteritum medium.

Plusquam perfectum medium.

Plusquam perfectum medium formatur à præterito, mutando α in ειν, et præponendo ε, si præteritum incipiat à consonante; ut, τέτυπα, ἐτετύπειν; ut in voce activâ *.

* Apud veteres Græcos plusquam-perfectum sic inflectebatur:

Ionicè.	Atticè.
ᾔδεα, *sciveram*	ᾔδη per contractionem.
ᾔδεις,	ᾔδεις.
ᾔδεε,	ᾔδει, et ν addito ᾔδειν, et ᾔδη.

VERBA

Verba Circumflexa, *sive* Contracta.

Verba circumflexa dicuntur, quia habent circumflexum in ultimâ syllabâ præsentis.

Oriuntur è verbis sextæ conjugationis in έω, άω, όω, unde tres sunt circumflexorum conjugationes.

Prima in έω,		ήσω		ηκα
Secunda in άω,	Fut. in	ήσω	Præt. in	ηκα
Tertia in όω,		ώσω		ωκα

Exceptiones in primâ conjugatione.

Quædam verba primæ conjugationis formant futurum, atque præteritum, et in ησω et εσω, et in ηκα et εκα, cum η et ε: ut, καλέω, *voco*; αινέω, *laudo*; κορέω, *satio*, &c.

Quædam etiam ε solummodo, penultimam præsentis, retinent; ut, τελέω, *perficio*; αρκέω, *propulso*, &c.

Dissyllaba in έω formant futurum in εύσω: scilicet, χέω, *fundo*; ῥέω, *fluo*; πνέω, *flo*; πλέω, *navigo*.* Excipiuntur δέω, δήσω, *ligo*; et τρέω, τρέσω, *tremo*.

Exceptiones in secundâ conjugatione.

Verba quæ habent ε vel ι ante αῶ, ut, εαῶ, *permitto*; κοπιαω, *laboro* †; item trisyllaba, quæ ha-

* Hæc verò futura rectiùs à præsentibus in εύω, fere inusitatis, derivantur.

† Sic θεάομαι, *specto*, θεάσομαι.

 bent

bent λ, vel ρ*; ante άω, modo immediatè præcedat vocalis, non consonans; ut, περάω, transeo; γελάω, rideo; et dissyllaba, quæ habent λ, vel ρ †, ante άω, ut, θλάω, tundo; κλάω, frango; δράω, facio; formant futurum in άσω, et præteritum in ακα.

Exceptiones in tertiâ conjugatione.

Verba in όω, quæ non à nomine descendunt, formant futurum per ο· ut, ἀρόω, aro, ἀρόσω· ὀνόω, vitupero, ὀνόσω.

Observationes.

Contrahuntur præsens et imperfectum solummodo. In cæteris temporibus sequuntur formam verborum sextæ conjugationis.

In dissyllabis primæ conjugationis, prima singularis, prima quoque et tertia pluralis, non contrahuntur; ut, πλέω, πλέομεν, πλέουσι; non πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι· uti nec in optativis, nec subjunctivis.

In dissyllabis secundæ conjugationis omnes personæ contrahuntur.

Horum verborum forma simplex ac non contracta usitatior est Ionibus; Atticis, et reliquis fere Græcis, forma contracta.

---

* Item μ, ν, ut, κρεμάω, κρεμάσω· πεινάω, πεινάσω.

† Item π, θ, ut, σπάω, σπάσω· φθάω, φθάσω· πάομαι quoque πάσομαι.

Verba

Verba circumflexa carent plerumque aoristo secundo, futuro secundo, et præterito medio.

Exceptiones.

Quæ verò in ω impurum post contractionem desinunt, in primâ et secundâ conjugatione, habent aoristum secundum, futurum secundum, et præteritum medium; ut, δουπέω, δουπῶ, ἔδουπον, δουπῶ, δέδουπα, *sono*: μυκάω, μυκῶ, ἔμυκον, μυκῶ, μέμυκα, *mugio*.

Ratio Contrahendi.

I. In primâ conjugatione, εε contrahitur in ει, et εο in ου.

Si vocalis longa, aut diphthongus, sequitur ε, fit contractio tollendo ε.

II. In secundâ conjugatione, si ο, vel ω, vel οι, vel ου, sequitur α, fit contractio in ω.

Si quævis alia vocalis, aut diphthongus, sequitur α, fit contractio in α.

Dores contrahunt άεις in ῇς, άει in ῇ, et άειν in ῆν· ut, ὁράεις, ὁρῇς· ὁράει, ὁρῇ· ὁράειν, ὁρῆν. Et Attici in his quatuor: ζῶ, ζῇς, ζῇ, *vivo*; πεινῶ, νῇς, νῇ, *esurio*; διψῶ, ῇς, ῇ, *sitio*; χρῶμαι, χρῇ, χρῆται, χρῆσθαι, *utor*.

Æoles vertunt, in infinitivo, ᾷν, in αῖς· ut, γελαῖς, pro γελᾷν.

Poëta

bent λ, vel ρ*, ante άω, modo immediatè præcedat vocalis, non consonans; ut, περάω, *transeo*; γελάω, *rideo*; et dissyllaba, quæ habent λ, vel ρ †, ante άω, ut, θλάω, *tundo*; κλάω, *frango*; δράω, *facio*; formant futurum in άσω, et præteritum in ακα.

Exceptiones in tertiâ conjugatione.

Verba in όω, quæ non à nomine descendunt, formant futurum per ο· ut, ἀρόω, *aro*, ἀρόσω· ὀνόω, *vitupero*, ὀνόσω.

Observationes.

Contrahuntur præsens et imperfectum solummodo. In cæteris temporibus sequuntur formam verborum sextæ conjugationis.

In dissyllabis primæ conjugationis, prima singularis, prima quoque et tertia pluralis, non contrahuntur; ut, πλέω, πλέομεν, πλέουσι, non πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι· uti nec in optativis, nec subjunctivis.

In dissyllabis secundæ conjugationis omnes personæ contrahuntur.

Horum verborum forma simplex ac non contracta usitatior est Ionibus; Atticis, et reliquis fere Græcis, forma contracta.

---

* Item μ, ν, ut, κρεμάω, κρεμάσω· πεινάω, πεινάσω.

† Item π, θ, ut, σπάω, σπάσω· φθάω, φθάσω· πάομαι quoque πάσομαι.

Verba

Verba circumflexa carent plerumque aoristo secundo, futuro secundo, et præterito medio.

Exceptiones.

Quæ verò in ω impurum post contractionem desinunt, in primâ et secundâ conjugatione, habent aoristum secundum, futurum secundum, et præteritum medium; ut, δυπέω, δυπῶ, ἔδυπον, δυπῶ, δέδυπα, *sono*: μυκάω, μυκῶ, ἔμυκον, μυκῶ, μέμυκα, *mugio*.

Ratio Contrahendi.

I. In primâ conjugatione, εε contrahitur in ει, et εο in ου.

Si vocalis longa, aut diphthongus, sequitur ε, fit contractio tollendo ε.

II. In secundâ conjugatione, si ο, vel ω, vel οι, vel ου, sequitur α, fit contractio in ω.

Si quævis alia vocalis, aut diphthongus, sequitur α, fit contractio in α.

Dores contrahunt άεις in ῆς, άει in ῆ, et άειν in ῆν· ut, ὁράεις, ὁρῆς· ὁράει, ὁρῆ· ὁράειν, ὁρῆν. Et Attici in his quatuor: ζῶ, ζῆς, ζῆ, *vivo*; πεινῶ, νῆς, νῆ, *esurio*; διψῶ, ῆς, ῆ, *sitio*; χρῶμαι, χρῆ, χρῆται, χρῆσθαι, *utor*.

Æoles vertunt, in infinitivo, ᾶν, in αις· ut, γελαις, pro γελᾶν.

Poëta

Poetæ, in secundâ hâc conjugatione, post contractionem in ω præponunt ο ut, καρηκομῶντες, καρηκομόωντες, à καρηκομάω, *caput comatum habeo* *; et α nonnunquam geminant; ut, τιμάασθαι, pro τιμᾶσθαι †.

III. In tertiâ conjugatione, si ω, vel η ‡, sequitur ο, fit contractio in ω.

Si ε, vel ει, vel ο, sequitur ο, fit contractio in ου.

Si quævis alia diphthongus sequitur ο, fit contractio in οι, nisi in infinitivo, qui contrahitur in οῦν; ut, χρυσόειν, χρυσοῦν.

* Eodem contrahendi genere Poëtæ in nominibus etiam utuntur; ut, φάος, *lux*, per crasin φῶς, et poëtice φόως.

† Si syllaba, quæ præcedit α inserto, sit longa, α etiam insertum longum est, ut, μενοινάα: si brevis, breve; ut, ἰσχανάα.

‡ Id est, η vocalis; nam si sit ῃ diphthongus, fit contractio in οι.

Paradigm

Paradigma Verborum Circumflexorum.

I. VOX ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

	Sing.			Dual.		Plur.		
1	φιλέω, ῶ	έεις, εῖς	έει, εῖ	έε, εῖ,		έο, ῦ	έε, εῖ	έου, ῦ
2	τιμάω, ῶ	άεις, ᾶς	άει, ᾷ	άε, ᾶ, τον	τον	άο, ῶ, μεν	άε, ᾶ, τε	άου, ῶ, σι
3	χρυσόω, ῶ	όεις, οῖς	όει, οῖ	όε, ῦ		όο, ῦ	όε, ῦ	όου, ῦ

Imperfectum.

	Sing.			Dual.		Plur.		
1	ἐφίλεον, ουν	εες, εις	εε, ει	έε, εῖ	εέ, εί	έο, ῦ	έε, εῖ	εον, ουν
2	ἐτίμαον, ων	αες, ας	αε, α	άε, ᾶ, τον	αέ, ά, την	άο, ῶ, μεν,	άε, ᾶ, τε	αον, ων
3	ἐχρύσοον, ουν	οες, ους	οε, ου	όε, ῦ	οέ, ού	όο, ῦ	όε, ῦ	οον, ουν

IMPERATIVUS.

	Sing.		Dual.		Plur.	
1	φίλεε, ει	εέ, εί	έε, εῖ	εέ, εί	έε, εῖ	εέ, εί
2	τίμαε, α	αέ, ά, τω	άε, ᾶ, των	αέ, ά, των	άε, ᾶ, τε	αέ, ά, τωσαν
3	χρύσοε, ου	οέ, ού	όε, ῦ	οέ, ού	όε, ῦ	οέ, ού

OPTATIVUS, εἴθε.

	Sing.			Dual.		Plur.		
1	φιλέοιμι, οῖμι	έοις, οῖς	έοι, οῖ	έοι, οῖ	έοί, οί	έοι, οῖ	έοι, οῖ	έοι, οῖ
2	τιμάοιμι, ῷ, μι	άοις, ῷς	άοι, ῷ	άοι, ῷ, τον	αοί, ῴ, την	άοι, ῷ, μεν	άοι, ῷ, τε	άοι, ῷ, εν *
3	χρυσόοιμι, οῖ	όοις, οῖς	όοι, οῖ	όοι, οῖ	οοί, οί	όοι, οῖ	όοι, οῖ	όοι, οῖ

SUBJUNCTIVUS, ἐάν.

	Sing.			Dual.		Plur.		
1	φιλέω, ῶ	έῃς, ῇς	έῃ, ῇ	έη, ῆ		έω, ῶ	έη, ῆ	έω, ῶ
2	τιμάω, ῶ	άῃς, ᾷς	άῃ, ᾷ	άη, ᾶ, τον	τόν	άω, ῶ, μεν	άη, ᾶ, τε	άω, ῶ, σι
3	χρυσόω, ῶ	όῃς, οῖς	όῃ, οῖ	όη, ῶ		όω, ῶ	όη, ῶ	όω, ῶ

INFINITIVUS.

Præsens. 1. φιλέειν, φιλεῖν. 2. τιμάειν, τιμᾶν. 3. χρυσόειν, χρυσοῦν.

PARTICIPIUM.

	Nom. Mas.	Fœm.	Neut.	Gen. Mas.	Fœm.	Neut.
1	φιλέων, ῶν	φιλέουσα, οῦσα	φιλέον, οῦν	φιλέοντος, οῦντος	εούσης, ούσης	έοντος, οῦντος
2	τιμάων, ῶν	τιμάουσα, ῶσα	τιμάον, ῶν	τιμάοντος, ῶντος	αούσης, ώσης	άοντος, ῶντος
3	χρυσόων, ῶν	χρυσόουσα, οῦσα	χρυσόον, οῦν	χρυσόοντος, οῦντος	οούσης, ούσης	όοντος, οῦντος

* Atticus Optativus usitatior φιλοίην, ης, η; τιμῴην, ης, η; χρυσοίην, ης, η } &c. more Barytonorum.

II. VOX PASSIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.			Dual.			Plur.		
ιλέο, ῦ	έη, ῆ	έε, εῖ	εό, ούμεθον	έε, εῖ		εό, ῦ	έε, εῖ	έον, ῦν
ιμαε, ῶ, μαι	άη, ᾷ	άε, ᾶ, ται	αό, ώμεθον	άε, ᾶ, σθον	σθον	αό, ώ, μεθα	άε, ᾶ, σθε	άον, ῶν, ται
ρυσόο, ῦ	όη, οῖ	όε, ῦ	οό, ούμεθον	όε, ῦ		οό, ῦ	όε, ῦ	όον, ῦν

Imperfectum.

Sing.			Dual.			Plur.		
φιλεό, ῦ	έε, ῦ	έε, εῖ	εό, ῦ	έε, εῖ	εέ, εί	εό, ῦ	έε, εῖ	έον, ῦν
τιμαό, ῶ, μην	άε, ῶ	άε, ᾶ, το	αό, ώ, μεθον	άε, ᾶ, σθον	αέ, ά, σθην	αό, ώ, μεθα	άε, ᾶ, σθε	άον, ῶν, το
χρυσοό, ῦ	όε, ῦ	όε, ῦ	οό, ῦ	όε, ῦ	οέ, ῦ	οό, ῦ	όε, ῦ	όον, ῦν

IMPERATIVUS.

Præsens.

Sing.		Dual.		Plur.	
ιλέε, ε	εέ, εί	έε, εῖ	εέ, εί	έε, εῖ	εέ, εί
ιμάε, ᾶ	αέ, ά, σθω	άε, ᾶ, σθον	αέ, ά, σθων	άε, ᾶ, σθε	αέ, ά, σθωσαν
όε, ῦ	οέ, ῦ	όε, ῦ	οέ, ῦ	όε, ῦ	οέ, ῦ

Optativus.

Præsens.

Sing.			Dual.			Plur.		
εοί, οί	έοι, οῖ	έοι, οῖ	εοί, οί	έοι, οῖ	εοί, οι	εοί, οί	έοι, οῖ	έοιν, οῖν
αοί, ῷ, μην	άοι, ῷ, ο	άοι, ῷ, το	αοί, ῴ, μεθον	άοι, ῷ, σθον	αοί, ῴ, σθην	αοί, ῴ, μεθα	άοι, ῷ, σθε	άοιν, ῷν, το
σοοί, οί	όοι, οῖ	όοι, οῖ	οοί, οί	όοι, οῖ	οοί, οῖ	οοί, οί	όοι, οῖ	όοιν, οῖν

Subjunctivus.

Præsens

Sing.			Dual.			Plur.		
λέω, ῶ	έῃ, ῇ	έῃ, ῆ	εώ, ώ	έῃ, ῆ		εώ, ώ	έῃ, ῆ	έων, ῶν
μάω, ῶ, μαι	άῃ, ᾷ	άῃ, ᾶ, ται	αώ, ώ, μεθον	άῃ, ᾶ, σθον	σθον	αώ, ώ, μεθα	άῃ, ᾶ, σθε	άων, ῶν, ται
υσόω, ῶ	όῃ, οῖ	όῃ, ῶ	οώ, ώ	όῃ, ῶ		οώ, ώ	όῃ, ῶ	όων, ῶν

Infinitivus.

Præsens.

φιλέεσθαι	εῖσθαι
τιμάεσθαι	ᾶσθαι
χρυσόεσθαι	οῦσθαι

Participium.

Præsens.

1 φιλεόμενος, ούμενος	εο, ου	εό, ού
2 τιμαόμενος, ώμενος	αο, ω, μένη	αό, ώ, μενον
3 χρυσοόμενος, ούμενος	οο, ου	οό, ού

VERBA *in* μι.

Quatuor ſunt conjugationes verborum in μι, quæ profluunt è verbis ſextæ * conjugationis in

έω	ut, à	θέω,	τίθημι,	*pono.*
άω		ςαω,	ἵςημι,	*ſtatuo.*
όω		δόω,	δίδωμι,	*do.*
ύω		ζευγνύω,	ζεύγνυμι,	*jungo* †.

Fiunt Verba in μι,

1. Mutando ω, ultimam ſyllabam, in μι.

2. Vertendo penultimam in ſuam longam, ſi ſit mutabilis, ut, θέω, τίθημι.

3. Præponendo reduplicationem.

Reduplicatio duplex eſt;

1. Propria, cùm repetitur prima conſonans thematis cum ι, ut, δόω, δίδωμι· tenuis verò pro aſpiratâ ponitur, ut, θέω, τίθημι.

2. Impropria, cùm ι aſpirata tantùm præfigitur; idque fit, vel cùm verbum incipiat à ς, ut, ςάω, ἵςημι· vel à πτ, ut, πτάω, ἵπτημι· vel cùm verbum incipiat à vocali, ut, ἕω, ἵημι.

* Poëtæ aliunde deducunt, ut, φέρημι, βρίθημι, δίζημι, κ. λ. à φέρω. βρίθω, δίζω.

† Verba, à quibus quarta conjugatio profluit, fere et ipsa ab aliis verbis derivantur, interserendo νυ vel ννυ: ut ab ἄγω, ἀγνύω. ἄγνυμι· ὀμόω, ὀμῶ, ὀμνύω, ὄμνυμι· ςορέω, ςορεννύω, ςορέννυμι. κ. τ. λ. ut et ζευγνύω à ζεύγω primitus deducitur.

Æoles mutant η in ε, geminato μ, ut, τίθεμμι, pro τίθημι. Bœoti mutant η in ει, factâ reduplicatione per ε, ut, πεφίλειμι.

In quartâ conjugatione nulla est reduplicatio, sed tantùm ω mutatur in μι.

Iones verò in quartâ conjugatione utuntur reduplicatione, ut, κέκλυθι, pro κλῦθι, *audi.*

In quibusdam, pro reduplicatione, repetuntur duæ priores literæ thematis, ut, ἀλάλημι ab ἀλάω inusitato; ἀκάχημι ab ἀχέω.

Multa alia sunt etiam sine reduplicatione, ut, φῆμι, βῆμι, γνῶμι, ἅλωμι, σβῆμι, &c.

Destituuntur verba in μι omnibus temporibus, nisi præsenti, imperfecto, et aoristo secundo.

Pleraque verba quartæ conjugationis non ultra imperfectum flectuntur. * Carent etiam modo optativo, et subjunctivo.

Paradigma Verborum in μι.

I. Vox Activa.

Modus Indicativus.

Præsens.

	Sing.			Dual.		Plural.			
1	τίθημι,	ης,	ησι	εῖτον,	τον	ε	μεν, τε,	εῖ	σι
2	ἵστημι,	ης,	ησι	αῖτον,		α		ᾶ	
3	δίδωμι,	ως,	ωσι	οῖτον,		ο		ȣ̃	
4	ζεύγνυμι,	υς,	υσι	ῦτον,		υ		ῦ	

* Quædam habent aoristum secundum ut δῦμι. vide Etymol. Mag. in vocibus, Δῶ, et Δύω.—γαῖαν ἰδύτην Il. Z. 19.

Imperfectum.

Imperfectum.

	Sing.			Dual.				Plural.	
1	ἐτίθην,	ης,	η,	ε		έ		ε	
2	ἵστην,	ης,	η,	α	τον,	ά	την	α	μεν, τε, σαν.
3	ἐδίδων,	ως,	ω,	ο		ό		ο	
4	ἐζεύγνυν,	υς,	υ,	υ		ύ		υ	

Atticum imperfectum usitatius.

1	ἐτίθεον—ουν	κ. τ. λ. more contractorum.
2	ἵσταον—ων	
3	ἐδίδοον—ουν	

Aoristus β.

	Sing.			Dual.		Plural.		
1	ἔθην,	ἔθης,	ἔθη	ετον,	έτην	εμεν,	ετε,	εσαν
2	ἔστην,	ἔστης,	ἔστη	ητον,	ήτην	ημεν,	ητε,	ησαν *,
3	ἔδων,	ἔδως,	ἔδω	οτον,	ότην	ομεν,	οτε,	οσαν.

Aoristus secundus per omnes personas, sicut imperfectum inflectitur, excepto, quòd in plurali, ac duali vocalem retinet longam, præter ἔθην, ἔδων, et ἧν, à verbo ἵημι, *mitto*.

Ex verbis in ω tempora Anomala.

Fut. 1. θησω.——2. στησω.——3. δώσω.

Aor. 1. ἔθηκα.——2. ἔστησα.——3. ἔδωκα.

Præt. 1. τίθηκα et τέθεικα } 2. ἕστηκα.—3. δέδωκα.

* Et ἔστασαν. Hom. passim.

IMPERATIVUS.

Præſens.

	Sing.		Dual.		Plural.	
1	τίθετι	έ	ε	έ	ε	έ
2	ἵϛαθι,	ά τω	α τον,	ά των	α τε,	ά τωσαν
3	δίδοθι,	ό	ο	ό	ο	ό
4	ζεύγνυθι,*	ύ	υ	ύ	υ	ύ

Atticis imperativus uſitatior.

1	τίθεε—ει	κ. τ. λ. more contractorum.
2	ἵϛαε—α	
3	δίδοε—ου	

Aoriſtus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	θὲς †, θέτω	θέτον, θέτων	θέτε, θέτωσαν
2	ϛῆθι, ϛήτω	ϛῆτον, ϛήτων	ϛῆτε, ϛήτωσαν
3	δὸς, δότω	δότον, δότων	δότε, δότωσαν.

OPTATIVUS.

Præſens.

	Sing.	Dual.	Plural.	
1	τιθείην			εῖ
2	ἱϛαίην, ης, η	ητον, ήτην	ημεν, ητε, ησαν, et	αῖ, εν
3	διδοίην			οῖ

* Pro ζεύγνυθι dicitur ζεύγνυ. Sic pro δείκνυθι, δείκνυ. Pro ὄμνυθι, ὄμνυ.

† Irregularia sunt θὲς et δὸς, pro θῆτι et δῶθι. Ejusmodi sunt Imperativa ἔνισπες, σχές.

Aoriſtus

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.	
1	θείην, ης, η			εῖ
2	σταίην, ης, η	ητον, ήτην	ημεν, ητε, ησαν, et	αῖ, εῖ
3	δοίην, ης, η			οῖ

Subjunctivus.

Præsens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τιθῶ, ῇς, ῇ	ῆ	ῆ,
2	ἱστῶ, ᾷς, ᾷ	ᾶ, τον, τον	ῶμεν, ᾶ, τε, ῶσι
3	διδῶ, ῷς, ῷ	ῶ	ῶ,

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	θῶ, θῇς, θῇ	θῆτον, θῆτον	θῶμεν, θῆτε, θῶσι.
2	στῶ, στῇς, στῇ	στῆτον, στῆτον	στῶμεν, στῆτε, στῶσι
3	δῶ, δῷς, δῷ	δῶτον, δῶτον	δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Infinitivus.

Præsens.

1. τιθέναι. 2. ἱστάναι. 3. διδόναι. 4. ζευγνύναι.

Aoristus β.

1. θεῖναι *. 2. στῆναι. 3. δοῦναι *.

* Irregularia sunt pro θῆναι et δῶναι.

PAR-

PARTICIPIA.

	Præsens.				Aoristus β.		
1	τιθεὶς,	εῖσα,	ὲν.	1	θεὶς,	θεῖσα,	θὲν.
2	ἱστὰς,	ᾶσα,	ὰν.	2	στὰς,	στᾶσα,	στὰν.
3	διδοὺς,	οῦσα,	ὸν.	3	δοὺς,	δοῦσα,	δὸν.
4	ζευγνὺς,	ῦσα,	ὺν.				

FORMATIO TEMPORUM.

De præsenti jam supra dictum est.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsenti, mutando μι in ν, et præponendo augmentum, ut, τίθημι, ἐτίθην.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur à præsenti, mutando μι in ν, abjiciendo reduplicationem, et præponendo augmentum, ut, τιθημι, ἔθην· ἵστημι, ἔστην.

Si verbum caret reduplicatione, idem est imperfectum et aoristus secundus.

II. VOX PASSIVA.

Præsens formatur à præsenti activo, mutando μι in μαι, et resumendo vocalem brevem in penultimâ, ut, τίθημι, τίθεμαι· præter ἄημαι, δίζημαι, cum paucis forsan aliis.

INDICA-

INDICATIVUS.

Præsens.

	Sing.			Dual.				Plur.			
1	τίθεμαι	ε		έ		ε		έ		ε	
2	ἵςαμαι,	α	σαι *, ται	ά	μεθον,	α	σθον, σθον	ά	μεθα,	α	σθε, νται.
3	δίδομαι,	ο		ό		ο		ό		ο	
4	ζεύγνυμαι,	υ		ύ		υ		ύ		υ	

Imperfectum.

	Sing.			Dual.						Plur.			
1	ἐτιθέμην,	ε		έ		ε		έ		έ		ε	
2	ἱςάμην,	α	σο, το	ά	μεθον,	α	σθον,	ά	σθην	ά	μεθα,	α	σθε, ντο †.
3	ἐδιδόμην,	ο		ό		ο		ό		ό		ο	
4	ἐζευγνύμην,	υ		ύ		υ		ύ		ύ		υ	

* Atticè, τίθη, ἵςη. Sic κάθη, δύνη.

† Ex verbis in ω Tempora Anomala. 1. Præteritum, τίθειμαι.—2. ἕςαμαι.—3. δίδομαι. Plusquam perfectum et Paulo post fut. inde regulariter.—1. Aor. prim. ἐτέθην.—2. ἱςάθην.—3. ἐδόθην. Fut. primum inde regulariter.

IMPERATIVUS.

Præsens.

	Sing.		Dual.		Plural.	
1	τίθεσο,*	έ	ε	έ	ε	έ
2	ἵϛασο,	ά σθω	α σθον	ά σθων	α σθε	ά σθωσαν.
3	δίδοσο,	ό	ο	ό	ο	ό
4	ζεύγνυσο,	ύ	υ	ύ	υ	ύ

OPTATIVUS.

Præsens.

	Sing.		Dual.			Plural.	
1	τιθεί	εῖ	εί	εῖ	εί	εί	εῖ
2	ἱϛαί, μην,	αῖ, ο, το,	αί, μεθον,	αῖ, σθον,	αί, σθην	αί, μεθα,	αῖ, σθε, ντο.
3	διδοί	οῖ	οί	οῖ	οί	οί	οῖ

SUBJUNCTIVUS.

Præsens.

	Sing.		Dual.	Plural.
1	τιθῶ	ῇ, ῆ	ῆ	ῆ
2	ἱϛῶ, μαι,	ᾷ, ᾶ, ται	ώμεθον, ᾶ, σθον, σθον	ώμεθα, ᾶ, σθε, ῶνται.
3	διδῶ	ῷ, ῶ	ῶ	ῶ

* Iones tollunt σ, deinde Attici contrahunt, τίθεο, τίθου· ἵϛαο, ἵϛω· δίδοο, δίδου.

INFINI-

Infinitivus.

Præſens.

1	τίθεσθαι
2	ἵστασθαι
3	δίδοσθαι
4	ζεύγνυσθαι

Participium.

Præſens.

1	τιθέμενος	μένη, μενον.
2	ἱστάμενος	
3	διδόμενος	
4	ζευγνύμενος	

Conjugatio Vocis Mediæ.

Indicativus.

Præſens et imperfectum ſunt eadem cum præſenti et imperfecto paſſivis.

Aoriſtus ſecundus formatur à præſenti mutando μαι in μην, abjiciendo reduplicationem, et præponendo augmentum; ut, τίθεμαι, ἐθέμην; ἵςαμαι, ἱςάμην.

Aoriſtus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	ἐθέ ἔθε	ἐθέ ἔθε ἐθέ	ἐθέ ἔθε
2	ἱςά, μην, ἔςα, σο*, το	ἱςά, μεθον, ἔςα, σθον, ἱςά, σθην	ἱςά, μεθα, ἔςα, σθε, ντο. †
3	ἐδό ἔδο	ἐδό ἔδο ἐδό	ἐδό ἔδο

* Ion. ἔθεο, ἔδοο. Att. ἔθε, ἔδε.

† Ex verbis in ω Tempora. Futurum primum et Aoriſtus primus regulariter ab activis. Præteritum medium, ἕστα, participium ἑςαώς, ἑςώς.

IMPERATIVUS.

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	θίσο *, θέ	θέ	θέ
2	ϛάσο, ϛά, σθω	ϛά, σθον, σθων	ϛά, σθε, σθωσαν.
3	δόσο *, δό	δό	δό

OPTATIVUS.

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	θεί εῖ	εί εῖ εί	εί εῖ
2	ϛαί, μην, αῖ, ο, το	αί, μεθον, αῖ, σθον, αί, σθην	αί, μεθα, αῖ, σθε, ντο.
3	δοί οῖ	οί οῖ οί	οί οῖ

SUBJUNCTIVUS.

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	θῶ ῆ, ῆ	ῆ	ῆ
2	ϛῶ, μαι, ᾷ, ᾶ, ται	ώμεθον, ᾶ, σθον, σθον	ώμεθα, ᾶ, σθε, ῶνται.
3	δῶ ῷ, ῶ	ῶ	ῶ

* Ion. θίο, δόο. Att. θῦ, δῶ.

INFINI-

	INFINITIVUS.		PARTICIPIUM.
	Aor. β.		Aor. β.
1	θέ	1	θέ
2	στά, σθαι	2	στά, μένος, μένη, μενον
3	δό	3	δό

Εἶμι, *Eo, Ibo* *.

VOX ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Εἶμι, εἶς vel εἶ †, εἶσι,	ἴτον, ἴτον,	ἴμεν, ἴτε, εἶσι et ἴασι.
εἶσθα Æ.		ἴμες D. ἴασι I.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Εἶν, εἶς, εἶ,	ἴτον, ἴτην,	ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.
ἦον, ἦες, ἦε P.		ἴμες D. ἤϊσαν P ‡.

* Poëtis interdum temporis præsentis, sed Oratoribus semper est futuri.

† Theoc.—Unde ἄπει, *abis*, vel *abibis*.

‡ Ab inusitato aoristo primo εἶσα, tertio pl. εἶσαν, et inde ἦσαν et ἤϊσαν.—Aor. secund. ἴον, ἴες, ἴε, κ. λ.

Præter. εἶκα.
Pl. perf. εἴκειν. Att. ᾔκειν.
Fut. 1. med εἴσομαι.
Aor. 1. med. εἰσάμην.
Præt. med. εἶα. Att. ᾖα. Ion. ἤϊα.
Pl. perf. ᾔειν.

IMPERA-

IMPERATIVUS.

Præſens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἴθι vel εἶ, ἴτω	ἴτον, ἴτων,	ἴτε, ἴτωσαν.

INFINITIVUS.

Ἴναι, vel εἶναι, vel ἰέναι.
ἴμεν I. ἴμεναι. D. A. ἴέμεν D.

Ἵημι, *Mitto.* *

VOX ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præſens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵημι, ἵης, ἵησι,	ἵετον, ἵετον,	ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι.
		ἱέασι. I.
		ἱᾶσι A.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵην, ἵης, ἵη,	ἵετον, ἱέτην,	ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.
Εἷον, εἷες, εἷε, &c. P.		ἵεν B.

Atticè, ἵουν, ἵεις, ἵει, more contractorum.

Aoriſtus β.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἧν, ἧς, ἧ	ἕτον, ἕτην,	ἕμεν, ἕτε, ἕσαν.

---

* Fut. 1. ἥσω. Aor. primus ἧκα pro ἧσα. Att. ἕηκα. Præter. εἷκα, et ἕωκα· Part. εἰκὼς, unde ἀφεικὼς, *qui dimisit.*

IMPERA-

Imperativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵεθι, ἱέτω,	ἵετον, ἱέτων,	ἵετε, ἱέτωσαν.

Atticè ἵει, more contractorum.

Aoriſtus β.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἕς, ἕτω,	ἕτον, ἕτων,	ἕτε, ἕτωσαν.

Optativus.

Præſens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἱείην, ἱείης, ἱείη,	ἱείητον, ἱειήτην,	ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν.

Legitur ἵοιμι, οις, οι, &c.

Aoriſtus β.

Sing.	Dual.	Plur.
Εἵην, εἵης, εἵη,	εἵητον, εἱήτην,	εἵημεν, εἵητε, εἵησαν.

Subjunctivus.

Præſens ἐὰν.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ,	ἵητον, ἵητον,	ἵωμεν, ἵητε, ἱῶσι.

Aoriſtus

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
Ὧ, ἧς, ἧ,	ἧτον, ἧτον,	ὧμεν, ἧτε,
ἕω, ἕης, ἕη, &c. I.		
εἵω, εἵῃς, εἵῃ, &c. P.		

Infinitivus.

Præsens.	Aor. β.
Ἱέναι.	Εἷναι.
ἱέμεναι D.	ἕμεναι A. D.
ἱέμεν I.	ἕμεν I.

Participium.

Præsens.

Nom.	Gen.
Ἱεὶς, ἱεῖσα, ἱὲν,	Ἱέντος, ἱείσης, ἱέντος.

Aoristus β.

Nom.	Gen.
Εἷς, εἷσα, ἕν,	Ἑντὸς, εἵσης, ἑντὸς.

Ἶημι, *vado*, eâdem planè ratione declinatur. Ab Oratoribus tantùm usurpantur, ἀπίασι in Indicativo, ἀπιῶσι in Subjunct. ἀπιέναι in Infin.

VOX PASSIVA.

Indicativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται,	ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον,	ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται.

Imperfectum

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο,	ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην,	ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο*.

Imperativus.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵεσο, ἱέσθω,	ἵεσθον, ἱέσθων,	ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

VOX MEDIA.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἕμην, ἕσο, ἕτο,	ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην,	ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο.
ἕο I.		
οὗ A.		

Imperativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἕσο, ἕσθω,	ἕσθον, ἕσθων,	ἕσθε, ἕσθωσαν.
ἕο I.		
οὗ A.		

Optativus.

Sing.	Dual.	Plur.
Εἵμην, εἷο, εἷτο,	εἵμεθον, εἷσθον, εἵσθην,	εἵμεθα, εἷσθε, εἷντο †.

* Perf. εἷμαι, tertia pl. εἷνται, unde ἀφεῖνται, ἀνεῖνται. Att. ἀφέωνται, ἀνέωνται. Aor. 1. εἵθην.

† Legitur οἷντο in compositis.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens, ἐὰν.

Sing.	Dual.	Plur.
Ὦμαι, ᾗ, ἧται,	ὥμεθον, ἧσθον, ἧσθον,	ὥμεθα, ἧσθε, ὧνται.

INFINITIVUS.

Aoriſtus β.

Ἕσθαι.

PARTICIPIUM.

Aoriſtus β.

Nom.	Gen.
Ἑμενος, ἑμένη, ἕμενον,	ἑμένου, ἑμένης, ἑμένου.

Ἵεμαι, *concupisco*, eandem habet inflexionem, sed ultra imperfectum vix invenitur.

Ἴσημι, *Scio*.

VOX ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præſens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἴσημι, ἴσης, ἴσησι,	ἴσατον, ἴσατον,	ἴσαμεν, ἴσατε *, ἴσασι.
ἴσαμι D. ἴσατι D.	ἴστον Sync.	ἴσμεν Sync. ἴσαντι D.
		ἴδμεν D.

---

* Sync. ἴστε. Sic in Comp. κάτιστε, *scitis*.

Imper-

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵστην, ἵστης, ἵστη,	ἵσταῖον, ἱστάτην,	ἵσταμεν, ἵσταῖε, ἵστασαν.
		Sync. ἵσταν.

IMPERATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵσταθι, ἱστάτω,	ἵσταῖον, ἱστάτων,	ἵσταῖε, ἱστάτωσαν.
ἵσθι, ἵςω, &c. Sync.		ἵςων A.

INFINITIVUS.

Præsens.

Ἱστάναι.

ἱστάμεναι, et ἵδμεν D. ἵσταμεν I. ἵσμεν Sync.

PARTICIPIUM.

Ἱστας, ἵστασα, ἵσταν.

VOX PASSIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵσταμαι, et ἵςαμαι, σαι, ται,	ἁμεθον, ασθον, ασθον,	ἁμεθα, ασθε, [αῖαι.

Comp. ἐπίςαμαι, σαι, &c.
ἐπίςη, A.
ἐπίςηαι I.

Imperfectum.

Sing. | Dual. | Plur.

Ἱςάμην, ἵςασο, ἵςατο. | ἁμεθον, ασθον, ἄσθην, | ἁμεθα, ασθε, [αντο.

Comp. ἐπιςάμην, ἐπίςασο, &c.
ἠπιςάμην A. ἐπίςαο I.
ἐπίςω A.

Imperativus.

Præsens.

Sing. | Dual. | Plur.

Ἵςασο, ἱςάσθω, | ἵςασθον, ἱςάσθων, | ἵςασθε, ἱςάσθωσαν.

Comp. ἐπίςασο, &c.
ἐπίςαο I.
ἐπίςω A.

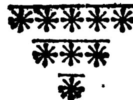
Infinitivus.

Ἵςασθαι. Compositum ἐπίςασθαι.

Participium Compositum.

Nom. | Gen.

Ἐπιςάμενος, αμένη, άμενον, | αμένε, αμένης, αμένε.

Φημὶ, *Dico.*

VOX ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Φημὶ, φὴς, φησὶ,	φατὸν, φατὸν,	φαμὲν, φατὲ, φασί.
φαμὶ D. φατὶ D.		φαντὶ et
ἡμὶ, ἧς, ἠτὶ } Æ.		φαντὶ D.
ἧσθα, ἠσὶ } Æ.		

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἔφην, ἔφης, ἔφη,	ἔφατον, ἐφάτην,	ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.
ἔφαν D. ἔφα D.		ἔφαν B.
		φὰν I. & B.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἔφην, ἔφης, ἔφη,	ἔφητον, ἐφήτην,	ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.
ἔφαν D. ἔφα D.		ἔφαν B.
ἐφῆσθα Æ.		φὰν I & B.
ἦν, ἦς, ἦ P.		

IMPERATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Φάθι, φάτω,	φάτον, φάτων,	φάτε, φάτωσαν.

OPTATI-

OPTATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Φαίην, φαίης, φαίη,	φαίητον, φαιήτην,	φαίημεν, φαίητε, φαῖμεν A. [ησαν.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens, ἐὰν.

Sing.	Dual.	Plur.
Φῶ, φῇς, φῇ,	φῆτον, φῆτον,	φῶμεν, φῆτε, φῶσι.

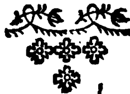
INFINITIVUS.

Φάναι.

φάμεν.

PARTICIPIUM.

Nom.	Gen.
Φὰς, φᾶσα, φὰν,	φαντὸς, φάσης, φαντὸς.

VOX MEDIA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Φάμαι, φάσαι, φάται,	φάμεθον, φάσθον, φάσθον,	φάμεθα, φάσθε, φάνται.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο,	ἐφάμεθον, ἔφασθον, ἐφάσθην,	ἐφάμεθα, ἔφασθε, ἔφαντο.

IMPERATIVUS.

Sing.	Dual.	Plur.
Φάσο, φάσθω, φάο I.	φάσθον, φάσθων,	φάσθε, φάσθωσαν.

INFINITIVUS.

Φάσθαι.

PARTICIPIUM.

Nom.	Gen.
Φάμενος, φαμένη, φάμενον.	φαμένου, φαμένης, φαμένου.

VERBALIA.

VERBALIA.

VErbalia omnia fere deducuntur, rejiciendo reduplicationem vel augmentum, et mutando terminationem;

I. A primâ perſonâ præteriti paſſivi in

μα, ut, γράμμα, *litera.*
μη, ut, γραμμὴ, *linea.*
μος, ut, δεσμὸς, *vinculum.*
μων, ut, νοήμων, *intelligens.*

II. A ſecundâ perſonâ præteriti paſſivi in

ια, ut, δοκιμασία, *probatio.*
ις, ut, ποίησις, *poëſis.*
Adjectiva in σιος, ut, θαυμάσιος, *admirabilis*;
et in σιμος, ut, χρήσιμος, *utilis.*

III. A tertiâ perſonâ præteriti paſſivi

1. Maſculina in

τηρ, ut, χαρακτὴρ, *character.*
της, ut, ποιητὴς, *poëta.*
τικος, ut, κριτικὸς, *judicialis.*
τος, ut, ἀκυστὸς, *audibilis.*
τωρ, ut, κοσμήτωρ, *princeps.*

2. Fœminina

2. Fœminina in

τις, ut, πίστις, *fides.*
τρα, ut, ὀρχήστρα, *orchestra, i. e.* illa theatri pars, in quâ chorus saltabat.
τρις, ut ὀρχηστρὶς, *saltatrix.*
τυς, ut, ὀρχηστὺς, *ars saltandi.*

3. Neutra in

τηριον, ut, ποτήριον, *poculum.*
τρον, ut, δίδακτρον, *minerval.*
Adjectiva positionis in τέος, τέα, τέον, ut, οἰστέος, οἰστέα, οἰστέον, *ferendus, a, um.*

IV. A præterito medio in

ευς, ut, τομεὺς, *sector.*
η, ut, ἐπιστολὴ, *epistola.*
ιον, ut, λόγιον, *oraculum.*
ος, ut, λόγος, *sermo.*

Paucula quædam descendunt ab ipso themate, ut, λευκὸς, *candidus,* à λεύσσω, *video*; et ab aoristo secundo, ut, φυγὴ, *fuga,* ab ἔφυγον.

Quædam à præterito activo, ut, διδαχὴ, *doctrina*; ταραχὴ, *tumultus*; ἀφὴ, *tactus.* Et ab aoristo primo, ut, δόξα, *opinio*; θήκη, *theca.*

IMPERSONALIA.

Ἀνήκει, et προσήκει, *convenit*; ἀνῆκε, et προσῆκε, *conveniebat*.

Ἀρέσκει, *placet*; ἤρεσκε, *placebat*; ἀρέσει, *placebit*; ἤρεσε, *placuit*.

Δεῖ, *oportet*; ἔδει, *oportebat*; δεήσει, *oportebit*; ἐδέησε, *oportuit*. Infin. δεῖν, *oportere*. Particip. δέον, *quod oportet*.

Δοκεῖ, *videtur*; ἐδόκει, *videbatur*; δόξει, *videbitur*; ἔδοξε, *visum est*.

Μέλει, *curæ est*; ἔμελε, *curæ erat*; μελήσει, *curæ erit*; ἐμέλησε, *curæ fuit*. Particip. μέλον, *quod curæ est*.

Χρὴ, *oportet*; ἔχρην, et χρῆν, *oportebat*; χρήσει, *oportebit*; χρείη, *oporteat*; χρῆναι, *oportere*.

Compositum ἀπόχρη, *sufficit*; ἀπέχρη, *sufficiebat*; ἀποχρήσει, *sufficiet*; ἀπέχρησε, *suffecit*; Infin. ἀποχρῆν, *sufficere*; Particip. ἀποχρῶν, *quod sufficit*.

Passiva impersonalia sunt, ἐνδέχεται, *accidit*; εἵμαρται, et πέπρωται, *in fatis est*.

VERBA

VERBA DEFECTIVA.

VERBA defectiva sunt, quæ solum usque ad imperfectum communiter conjugantur; et si quæ tempora habent præter ea, mutuantur illa à verbis aliis, quorum præsens non est in usu.

Illa autem sunt in βω gravitona, quæ penultimam habent vel in ι solum, vel cum immutabili, ut σίβω, ςίλβω, ῥέμβω, φέρβω.

In άνω, gravitona, ut, λαμβάνω, μανθάνω.

In σκω, quâvis præcedente vocali, ut, γινώσκω.

In άθω, ut, κιάθω· έθω, ut, τελέθω· ύθω, ut, μινύθω· θω, cum implicatione consonantis, ut, ἄχθω, ἔσθω.

In είνω hyperdissyllaba, ut, φαείνω, ἀλεείνω, ἐρεείνω.

Item quæ ante ω duas habent consonantes, quarum altera est liquida, ut, δάκνω.

Quæ in ύω purum desinunt, præcedente vi diphthongo, ut, ἀγυίω, ὀπυίω.

Quæ in δω, si præcedat ν, vel λ, ut, σπένδω, μέλδω.

Item in αιω, ut, κεδαίω,—et in ειω, derivata à præsenti, vel futuro; ut, à τελέω, τελείω, ἐτέλειον, *perficio*; γαμέω, *uxorem duco*, γαμήσω, γαμησείω, *uxorem ducere cupio*; βρόω, *edo*, βρώσω, βρωσείω, *edere cupio*; ὄπτω, *video*, ὄψω, ὀψείω, *videre cupio*; πολεμέω, *bellum gero*, πολεμήσω, πολεμησείω, *bellaturio*.

Sic quæ ex contractis Attici fecerunt incontracta, αὐλέω, αὐλῶ, αὔλω, ηὖλον· ἀλεξέω, ἀλεξῶ, ἀλέξω· ἐψέω, ἐψῶ, ἕψω· quæ à circumflexis ſuis reliqua tempora mutuantur, αὐλήσω, ἀλεξήσω, ἐψήσω.

Sic quæ propter conſonantem aliquam injectam ε mutârunt in ι, ut, μένω, μίμνω, ἔμιμνον· τέκω, τίκτω· ἐνέπω, ἐνίσπω· γένομαι, γίγνομαι· at ἕπω, ἕσπω, ἕσπω· ἕπομαι, ἕσπομαι, ε non mutant; amittunt tamen illud ſubinde: ut, σπέτε, pro ἕσπετε, σπέσθαι pro ἕσπεσθαι, σπόμενος pro ἑσπόμενος.

Plurima etiam ſunt, quæ unicum tantum tempus habent, ut, οἴσω, *feram*, &c.

VERBA

VERBA ANOMALA.

Anomala quæ non æqualiter, ut cætera verba conjugantur, sed ab aliis verbis quædam tempora mutuantur.

A.

Ἄγαμαι, *miror*, imperf. ἠγάμην. Reliqua tempora ab ἀγάζομαι.

Ἄγνυμι, *frango*, fut. ἄξω, aor. 1. ἔαξα, [unde κατέαξα] aor. 2. ἔαγον, aor. 2. pass. ἐάγην, perf. m. ἔαγα. Atticè hæc omnia.

Ἄγω, *ago*, vel *duco*, præt. Att. ἀγήοχα.

Ἁνδάνω, et Ἅδω, *placeo*, fut. ἁδήσω, præt. ἅδηκα, præt. m. ἧδα et ἕαδα, Att. εὕαδα, Poët. et Æol.

Αἱρέω, *capio*, aor. 2. εἷλον, m. εἱλόμην. ab ἕλω, inusitato.

Αἰσθάνομαι, *sentio*, fut. m. αἰσθήσομαι, aor. 2. ᾐσθόμην, præt. pass. ᾔσθημαι.

Ἁλίσκω, *capio*, fut. ἁλώσω, præt. ἥλωκα, et Att. ἑάλωκα, aor 2. ἥλων, unde partic. ἁλοὺς, tanquam ab ἅλωμι. Sic ἀναλίσκω, *absumo*.

Ἁμαρτάνω, *pecco*, fut. ἁμαρτήσω, aor. 2. ἥμαρτον, poët. ἤμβροτον.

Αὐξάνω,

Εἴδω, *video*, f. εἴσομαι, aor. 2. εἶδον et ἴδον, p. m. οἶδα.

Ἐλαύνω, *abigo*, fut. ἐλάσω, tanquam ab ἐλάω, unde etiam omnia tempora à futuro derivata, præt. p. ἤλαμαι, et ἤλασμαι, unde etiam duo aor. 1. ἠλάθην et ἠλάσθην.

Ἔλπομαι, *spero*, præt. m. ἔολπα, plusq. p. m. ἐόλπειν, et ἐώλπειν.

Ἔρχομαι, *venio*, fut. ἐλεύσομαι, aor. 2. ἤλυθον, Sync. ἦλθον, præt. m. ἤλυθα.

Εὑρίσκω, *invenio*, fut. εὑρήσω, aor. 2. εὗρον, præt. p. εὕρημαι, aor. 1. p. εὑρέθην, aor. 1. m. εὑρησάμην, et εὑράμην, aor. 2. m. εὑρόμην.

Ἔχω, *habeo*, fut. ἕξω, et σχήσω, præt. ἔσχηκα, aor. 2. ἔσχον, præt. p. ἔσχημαι, aor. 1. p. ἐσχέθην, aor. 2. m. ἐσχόμην.

Θ.

Θιγγάνω, *tango*, fut. θίξω, aor. 2. ἔθιγον.

Θνήσκω, *morior*, præt. τέθνηκα, τέθνεικα et τέθνεια, præt. m. τέθναα, aor. 2. ἔθανον.

I.

Ἱκνέομαι, *pervenio*, fut. ἵξομαι, aor 2. m. ἱκόμην, præt. p. ἷγμαι.

Ἵπταμαι

*Ἵπταμαι, *volo*, fut. πτήσομαι, aor. 2. ἐπτάμην et ἐπτόμην.

K.

Καίω, *uro*, fut. καύσω, aor. 1. ἔκαυσα et ἔκηα.

Κλαίω, *fleo*, fut. κλαύσω, præt. κέκλαυκα

Κραίνω et Κραιαίνω, *perficio*, aor. 1. ἔκρηνα, præt. p. κεκράαμαι, aor. 1. p. ἐκραάνθην.

Λ.

Λαγχάνω, *fortior*, aor 2. ἔλαχον, præt. m. λέλογχα.

Λαμβάνω, *capio*, fut. λήψομαι, aor. 2. ἔλαβον.

M.

Μανθάνω, *disco*, fut. μαθήσομαι, aor. 2. ἔμαθον.

Μάχομαι, *pugno*, fut. μαχίσομαι, et μαχήσομαι, præt. p. μεμάχημαι, fut. 2. m. μαχοῦμαι.

Μέλλω, *futurus sum*, fut. μελλήσω.

Μέλω, μέλομαι, *curo*, fut. μελήσομαι, præt. m. μέμηλα.

Μιμνήσκω, *in memoriam revoco*, fut. μνήσω.

N.

Ναίω, *habito*, fut. νάσσομαι, aor. 1. ἔνασσα, *habitare feci*, aor. 1. p. ἐνάσθην.

O.

Ὄζω, *oleo*, ὄσω, ὀζέσω, et ὀζήσω; aor. 1. ὤζεσα, præt. ὤζηκα, præt. m. ὦδα, Att. ὄδωδα, et Poët. ὤδοδα.

Οἴομαι et οἶμαι, *puto*, imperf. ᾠόμην et ᾤμην, fut. οἰήσομαι, præt. p. ᾦμαι, aor. 1. p. ᾠήθην.

Οἴχομαι, *eo*, fut. οἰχήσομαι, præt. p. ᾤχημαι.

Ὀλισθαίνω, *cado*, fut. ὀλισθήσω, aor. 2. ὤλισθον.

Ὀφείλω et ὄφλω, *debeo*, fut. ὀφειλήσω, et ὀφλήσω, aor. 2. ὤφελον, quod usurpatur adverbialiter, vel solum, vel cum particulis, αἰ, αἴθε, εἰ, εἴθε, et ὡς, sicut ὄφελον.

Π.

Πάσχω, *patior*, fut. πείσομαι, præt. πέπονθα, aor. 2. ἔπαθον.

Πιτ7αννύω, et πετάννυμι, *expando*, fut. πετάσω, præt. πεπέτακα et πέπτακα.

Πίνω, *bibo*, fut. πώσω, præt. πέπωκα, aor. 2. ἔπιον, imper. πῶθι, præt. p. πέπομαι et πέπωμαι, aor. 1. p. ἐπόθην.

Πιπράσκω, *vendo*, fut. πράσω, præt. p. πέπραμαι, aor. 1. p. ἐπράθην.

Πίπτω, *cado*, fut. πτώσω, præt. πέπτωκα, aor. 1. ἔπεσα, aor. 2. ἔπεσον, fut. 1. vel 2. m. πεσοῦμαι.

Πυνθάνομαι,

Πυνθάνομαι, *interrogo, audio*, fut. πεύσομαι, aor. 2. ἐπυθόμην, præt. p. πέπυσμαι.

Ρ.

Ῥέζω, *facio*, fut. ῥέξω, et ἔρξω, aor. 1. ἔρρεξα, præt. m. ἔοργα, pro ἔρροργα.

Ῥέω, *fluo*, fut. ῥεύσω, et ῥυήσω, præt. ἐρρύηκα, aor. 2. p. ἐρρύην.

Ῥωννύω, et ῥώννυμι, *roboro*, fut. ῥώσω.

Ῥήσσω, *frango*, præt. m. ἔρρωγα.

Σ.

Σβεννύω, et σβέννυμι, *extinguo*, fut. σβέσω, et σβήσομαι, præt. ἔσβεκα, et ἔσβηκα, aor. 1. ἔσβεσα, aor. 2. ἔσβην.

Σπένδω, *libo*, fut. σπείσω.

Στορεννύω, Στορέννυμι, *sterno*, fut. στορέσω.—Στρωννύω, fut. στρώσω.

Τ.

Τίκτω, *pario*, fut. τέξω, aor. 2. ἔτεκον.

Τιτράω, et τιτραίνω, *perforo*, fut. τρήσω.

Τρέχω, *curro*, præt. δεδράμηκα, aor. 2. ἔδραμον.

Τυγχάνω, *sum, consequor*, fut. τυχήσω, aor. 2. ἔτυχον, fut. m. τεύξομαι.

Υ.

Ὑπισχνέομαι, *promitto*, fut. ὑποσχήσομαι, aor. 2. ὑπεσχόμην, præt. p. ὑπέσχημαι, aor. 1. p. ὑπεσχέθην.

Φ.

Φέρω, *fero*, fut. οἴσω, aor. 1. ἤνεγκα, et ἤνεικα, aor. 2. ἤνεγκον, præt. m. ἦνοχα, Att. ἐνήνοχα.

Φθάνω, *prævenio*, fut. φθάσω, aor. 2. ἔφθην.

Φύω, *gigno*, *nascor*, aor. 2. ἔφυν.

Χ.

Χάζω, χάζομαι, *recedo*, aor. 2. κέκαδον.—*capio*, ἔχαδον, præt. m. κέχανδα.

Χαίρω, *gaudeo*, fut. χαιρήσω, præt. p. κεχάρημαι.

Ω.

Ὠθέω, *pello*, fut. ὤσω, aor. 1. ὦσα, ὤθησα, præt. p. ὦσμαι.

ADVER-

ADVERBIUM.

ADverbium est aut primarium, ut, νῦν, *nunc*; τότε, *tunc*; aut derivatum in στὶ, ut, Ἑλληνιστὶ, *Græcè*; Ῥωμαϊστὶ, *Latinè*; item in δὸν, ut, κυνηδὸν, *caninè*; in ην, ut, κρύβδην, *secretò*; in ει, ut, πανσυδεὶ, *omnino*, *prorsus*; et in αξ, ut, ὀδὰξ, *mordicus*.

A genitivo plurali nominis adjectivi ducitur adverbium in ως· ut, τῶν ἀληθῶν, ἀληθῶς, *verè*; τῶν ὀξέων, ὀξέως, *acutè*.

Porrò δε, σε, ζε, adjectiones syllabicæ, notæ sunt ad locum; θεν, θε, *de loco*; θι, σι, χοῦ, χῆ, *in loco*; ut, οὐρανόνδε, *ad cœlum*; ἐκεῖσε, *illuc*; ἔραζε, *ad terram*; οὐρανόθε, *de cœlo*; πάντοθι, πανταχοῦ, πανταχῆ, *ubique*, *ubivis*.

Ἀρι, ἐρι, ἀγα, βρι, δα, ζα, βου, λα, λι, aliis præfixæ dictionibus, earum adaugent significata; ut, δῆλος, *manifestus*, ἀρίδηλος vel ἐρίδηλος, *valde manifestus*; νη *, et νε, in compositione privant, ut, νήπιος, *infans*; νήπους, *pedibus carens*.

Ευ † in compositione præstantiæ seu laudis significationem inducit; ut, εὐειδὴς, *pulcher*; εὔοσμος, *suaveolens*; aut facilitatis, ut, εὐκίνητος, *facile mobilis*; aut felicitatis, ut, εὔγαμος, *connubio felix*.

---

* Nonnunquam etiam, sed rarissimè, augent; ut, νήδυμος, *valdè dulcis*; νήχυτος, *latè fluens*.

† Aliquando etiam compositi significationem minuit; ut, εὔωρος, *negligens*; εὐτελὴς, *vilis*.

Δυς

SYNTAXIS.

I. Verbum.

VERBUM cohæret cum nominativo numero et personâ: ut,

Πολλάκι τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ κατακαίριον εἶπε·
Sæpe etiam stultus opportuna locutus est.

Exceptiones.

Neutra pluralia gaudent verbo singulari: ut,

Τῷ ἀργυρίῳ ὑποτάσσεται πάντα·
Pecuniæ obediunt omnia:

Aliquando etiam masculina et fœminina: ut,

Οὐκ ἔστιν, οἵτινες ἀπέχονται·
Non sunt, qui abstinent:

Necnon fœminina; ut,

Ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων·
Resonant voces modulorum.

Omne duale necessariò est plurale; ideoque nominativus dualis jungi possit verbo plurali: ut,

Ἄμφω ἔλεγον·
Ambo dicebant.

Contrà verò omne plurale non est duale.

II. Adjec-

II. ADJECTIVUM.

ADJECTIVUM cum ſubſtantivo caſu, genere, et numero conſentit; ut,

Χρηςὸς ἀνὴρ ἐςι κοινὸν ἀγαθόν·
Vir bonus eſt commune bonum.

SUBSTANTIVUS tamen dualis jungi poſſit adjectivo plurali: ut,

Φίλας περὶ χεῖρε βάλωμεν·
Caras manus circumjiciamus.

Obſervationes.

ADJECTIVA compoſita, et derivata, in ος deſinentia, fere communiter accipiuntur: ut,

Ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς·
Aurora roſeis digitis apparuit.

Et quædam alia, non compoſita: ut,

Παντοίων ςομάτων λάλον εἰκόνα·
Omnigenæ vocis loquacem imaginem.

ADJECTIVA ſæpe permutant ſuum ſubſtantivum in genitivum: ut, pro φαῦλοι ἄνθρωποι, φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων· *impii homines.*

Sæpe uſurpantur ſubſtantiva pro adjectivis; ut,

Μάγος τέχνη, *ars magica;*
Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον·
Græcam linguam didici *.

* Sic ὕβρις ἀνὴρ, pro ὑβριςικός.

III. Relativum.

Relativum cum antecedente concordat genere, numero, et personâ: ut,

Χάριν οἶδα τῆς τιμῆς, ᾗ με τιμᾶτε·
Gratias ago pro honore, quo me honoratis.

Atticè relativum et antecedens in eodem casu ponuntur: ut,

Χρῶμαι βιβλίοις, οἷς ἔχω·
Utor libris, quos habeo.

Atticè quoque antecedens ponitur in eodem casu, et eodem sententiæ membro cum Relativo: ut,

Οὗτός ἐστιν, ὃν λέγεις ἄνθρωπον·
Hic vir est, quem dicis.
Μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τοτ' ἀπηύρων Κούρην Βρισῆος·
Interque illas erit Briseïs, quam tunc abstuli.

Syntaxis Substantivi.

Ponitur genitivus sæpe per ecli̇psin in nominibus propriis: ut,

Νηλεὺς ὁ Κόδρου; (subaudi υἱός.)
Neleus Codri filius.
Εἰς ᾅδου, *ad inferos*; subaudi οἶκον.

Et per defectum etiam vocis ἕνεκα· ut,

Μακάριος τῆς πίστεως·
Beatus propter fidem.

Genitivus

Genitivus per ſe poſitus eſt abominantis : ut,

Τῆς ἀναιδείας·
O impudentiam!

et aliquando etiam laudantis; ut,

Χρηςῦ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός·
O virum probum et miſericordem!

Adjectiva.

Adjectiva neutralia non rarò loco adverbiorum ponuntur: ut,

Ὀξὺ, *celeriter*;
Καλὰ, *pulchrè*;
Τὰ πρῶτα, *primùm*;
Τὰ ἀρχαῖα, *olim*;
Μέτρια, *mediocriter*;
Ἀλυπώτατα, *lætiſſimè*:

Aliquando etiam maſculina: ut,
Ἰθὺς, *rectâ viâ*; εὐθὺς, *ſtatim*:

Et fœminina, ut, ἰδίᾳ, *privatè*; δημοσίᾳ, *publicè*.

Genitivus poſt Adjectiva.

Adjectiva quæ deſiderium, notitiam, ignorantiam, copiam, inopiam, dignitatem, differentiam, damnationem, &c. denotant, genitivum adſciſcunt: ut,

Δύσερως τῆς δόξης·
Gloriæ perditè cupidus:

Ἄπειρος τῶν πράξεων·
Rerum imperitus.

REGULÆ.

NOMINA partitiva, infinita, interrogativa, et numeralia, item comparativa et superlativa, genitivo gaudent: ut,

Ἕκαστον τῶν ζώων·
Unumquodque animalium.

COMPARATIVA, cum exponuntur per *quam*, genitivum adſciſcunt: ut,

Τῆς πολυπραγμοσύνης οὐδὲν κενεώτερον ἄλλο·
Nihil vanius curioſitate.

NOMINA etiam, quæ ſuperlativorum naturam induunt, et compoſita ex *α* privativâ, gaudent genitivo: ut,

Ἔξοχος πάντων, *præcipuus omnium*;
Δῖα θεάων, *Diva Dearum*;
Ἀθέατος τῆς ἀληθείας, *qui non videt veritatem*;
Ἄχαλκος ἀσπίδων, *ſine æreis clypeis.*

Dativus poſt Adjectiva.

ADJECTIVA, quibus commodum, incommodum, ſimilitudo, diſſimilitudo, contrarietas, *&c.* ſignificantur, in dativum tranſeunt: ut,

Φίλος σοι, *amicus tibi*;
Ἐναντίος τῷ νόμῳ, *adverſus legem.*

Huc

Huc referuntur adjectiva, ex σὺν, et ὁμȣ̃ composita: ut,

Σύντροφος, *convictor*;
Ὁμόγλωσσος, *eâdem linguâ utens*.

Quædam, quæ similitudinem significant, etiam genitivo gaudent: ut,

Ὅμοιος ἀνθρώπȣ, *similis homini*.

Accusativus post Adjectiva.

Adjectiva, si subintelligatur κατὰ, accusativum post se habent: ut,

Πατρίδα Ῥωμαῖος, *Romanus patriâ*.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός·
Nemo hominum in omnibus sapiens est.

Quædam nomina in accusativo ponuntur, subaudito κατὰ, et pro adverbiis vel præpositionibus sumuntur; ut,

Τέλος, *denique*;
Χάριν, *gratiâ*, vel *propter*;
Ἀρχὴν, *primùm*, vel *omnino*;
Δίκην, *instar*.

Possessivum.

Ponitur interdum possessivum loco primitivi: ut,

Εἰς ἐμὴν ἀνάμνησιν, *in memoriam mei*;
Σὸς πόθος, *desiderium tui*.

Genitivus

Genitivus sequentis adjectivi, vel participii, sæpe concordat cum genitivo pronominis, in possessivo subauditi; ut,

Τύχας ἐμὰς τλήμονος· *infortunia mei miseri.*

Nominativus post Verbum.

Verba substantiva, τυγχάνω, εἰμὶ, ὑπάρχω, γίγνομαι, et illa poëtica, πέλω, πέλομαι, τελέθω, κύρω, *sum*; item verba vocandi passiva, et verba gestûs utrinque nominativum expetunt; ut,

Κακῶν ἐπικάλυμμά ἐστιν ὁ πλοῦτος·
Malorum operculum sunt divitiæ.

Nominativus postponitur etiam aliis verbis; ut,

Σύνοιδα σοφὸς ὤν·
Conscius mihi sum, me esse sapientem.

Observatio prima.

Verbo τυγχάνω eleganter postponitur participium ὤν, cum alio nominativo: ut,

Σωκράτης τυγχάνει ὢν σοφός· *Socrates est sapiens.*

Sin participium sequatur, omittitur ὤν; ut,

Σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν· *Socrates ambulat* *.

---

* Huc referuntur; ἔχω θαυμάσας, *admiratus sum*; λανθάνω ποιήσας, *clam feci*, &c.

Observatio secunda.

Mutatur nominativus post verbum in genitivum : ut,

Κροῖσός ἐςι τῶν πλυσίων, i. e. πλύσιος·
Crœsus est dives.

Genitivus post Verbum.

Verba abstinendi, accusandi, admirandi, amandi, appetendi, consequendi, contemnendi, desinendi, differendi, egendi, emendi, excellendi, fruendi, imperandi, implendi, incipiendi, parcendi, participandi, privandi, recordandi, vendendi, venerandi, genitivo gaudent : ut,

Τῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμεθα·
A dolore vitam auspicamur.
Τί βαιὸν ἐντρέπῃ σῆς Συμμάχυ·
Cur parum revereris Auxiliatricem tuam?

Verba sensûs gaudent genitivo : * ut,

Αἰσθάνομαι ψόφυ·
Audio strepitum.

Præter illa quæ ad visum pertinent, quæ regunt accusativum ; ut,

Ὁρᾷ φάος ἠελίοιο· *videt lumen solis.*

---

* Atticè verò verba sensûs accusativum post se recipiunt : ut, ἀκύσατε ψηφίσματα· *audite decreta.*

Verba

Verba etiam audiendi aliquando accuſativum * regunt ; ut,

'Αμειλιχτον δ' ὄπ' ἄκουσαν·
Non blandam verò vocem audierunt.

Quibuslibet verbis additur genitivus abſolutè ſumptus : ut,

'Εμοῦ διδάσκοντος, *me docente* :

Et Atticè accuſativus ; ut,

Ἔξον, πάρον, δέον, δόξαν. Δέον ποιεῖν, *cùm oporteat facere.*

Dativum poſt Verbum.

Verba acquiſitivè poſita, item certandi, colloquendi, conveniendi, dandi, exprobrandi, gaudendi, juvandi, precandi, reprehendendi, ſequendi, utendi, dativum exigunt ; ut,

Ἕπομαι τοῖς παλαιοῖς· *veteres ſequor.*

Quodvis etiam verbum admittit dativum ſignificantem cauſam, aut inſtrumentum, aut modum actionis : ut,

'Αργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κρατήσεις·
Argenteis pugna telis, atque omnia vinces.

Ponitur Dativus ſæpè, ſubaudito σὺν ; ut,

---

* Et rariſſimè dativum ; ut,—Δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν Ἀνέρι κηδομένῳ· *Tu verò potes undecunque auſcultare viro dolenti.*

Πορευόμενος

Πορευόμενος ἑπτακοσίοις ὁπλίταις·
Cum septingentis gravis armaturæ militibus profectus.

Præsertim verò ante pronomen αὐτὸς; ut,

Τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε·
Procul cum ipsâ galeâ caput excussit.

Accusativus post Verbum.

Accusativus sequitur verba activa, et eorum significationem habentia: ut,

Νεκρὸν ἰατρεύειν, καὶ γέροντα νουθετεῖν, τ' αὐτ' ἐςι·
Mortuum curare, et senem erudire, idem est.

Verba dandi, auferendi, admonendi, rogandi, docendi, benè vel male faciendi, ac dicendi, duplicem habent accusativum: ut,

Βέλει σε γεύσω, πρῶτον ἄκρατον μέθυ;
Visne, ut primùm tibi vinum gustandum præbeam?

Ἠποςέρει με τὰ χρήματα· *abstulit mihi res:*
Ἔπεισα ταῦτα τὴν βουλὴν· *hæc senatui persuasi:*
Μέλλετε δ' αἰτεῖν τοὺς Θεοὺς τἀγαθὰ·
Felicitatem à Diis rogaturi estis:
Ἅπαντά σε διδάξομαι· *omnia te docebo:*
Τὸν βασιλέα δρᾶν τοῦτο· *facere hoc regi:*
Εἰπεῖν σε κακά· *dicere convicia de te**.

* Ante verò accusativum rei κατὰ subauditur.

Hæc variam habent conſtructionem: ut,

Ἐπιλείπει μοι, καὶ με, τόδε· *hoc mihi deeſt:*

Ἄρχει τῆς πόλεως, καὶ τῇ πόλει· *præeſt civitati:*

Λοιδορῶ σοι, καὶ σε· *convicior tibi:*

Προσκυνῶ τῷ Θεῷ, καὶ τὸν Θεόν· *adoro Deum;* cum multis aliis hujuſmodi.

Quodvis verbum admittit accuſativum nominis ſibi cognati: ut,

Χαίρω χαράν· *afficior gaudio;*

Λέγω λόγον· *ſermonem habeo;*

Γάμους γαμῶ· *nuptias ineo;* ac plurima ejuſmodi.

Verborum Passivorum *Conſtructio.*

Passiva exigunt genitivum cum præpoſitionibus ὑπὸ, ἀπὸ, παρὰ, et πρὸς: ut,

Ὁ νοῦς ὑπὸ οἴνου διαφθείρεται·

Mens à vino corrumpitur:

Vel ſine præpoſitione: ut,

Τῶν φίλων νικώμενος.

Ab amicis victus.

Genitivus verò iſte nonnunquam in dativum vertitur: ut,

Πεποίηταί μοι· *factum eſt à me.*

Poëtæ ſæpe præpoſitiones per tmeſin diſſolvunt: ut,

Κατὰ

Κατὰ γαῖα κάλυψε, pro κατεκάλυψε, *terra cooperuit.*

Regulæ.

Passiva per Synecdochen accusativo junguntur: ut,

Πλήττομαι τὴν κεφαλήν· *percutior caput.*

Ubique locus est accusativo, sive post verba, sive post nomina, si subintelligas κατά.

Plurima activa passivè sæpe significant, et passivam habent constructionem: ut,

Ἀπαλλάττω ὑπό σου· *liberor à te;*

Sic, Τελῶ, *censeor;*

Ἀναλαμβάνω, *recreor;*

Ἀναγνάμπτω, *reflector;*

Ῥίπτω, *jactor;*

Συνάπτω, *conjungor;*

Ἀσκῶ, *exerceor;*

Κρύπτω, *occultor.*

Contra, passiva quædam activè significant, præsertim in præteritis perfectis: ut,

Δέδεγμαι, *accepi;* εἴργασμαι, *perfeci;* πεποίημαι, *feci;* πέφυγμαι, *fugi.*

Præpositio, accentu ipsius retracto, sæpe ponitur pro verbo composito: ut,

Ἔνι pro ἔνεστι, ἄνα pro ἀνάστα.

Impersonalia.

Impersonalia exigunt

I. Dativum * perfonæ cum genitivo rei †, δεῖ, δεῖται, *opus eft*, ἐνδεῖ, προσδεῖ, διαφέρει, μέλει, μεταμέλει, μέτεςι, χρὴ, *opus eft*: ut,

Χρή σοι φίλων· *tibi amicis opus eft.*

II. Dativum perfonæ, ἀπόχρη, διαφέρει, δοκεῖ, ἐνδέχεται, ἔξεςι, καθήκει, προσήκει, μέλει, μεταμέλει, πρέπει, συμβαίνει· addito fæpe infinitivo: ut,

Δοκεῖ μοι δρᾷν ταῦτα· *hæc mihi videntur facienda.*

III. Accufativum perfonæ cum infinitivo ‡, δεῖ, *oportet*; ἐνδέχεται, ἔξεςι, πρέπει, προσήκει, χρὴ, *oportet*; ut,

Χρή σε ποιεῖν· *oportet te facere.*

Gerundia *et* Supina.

Pro gerundiis et fupinis, ufurpant Græci infinitivum cum articulo, vel fine articulo: ut,

Λέγειν ἀγαθός· *dicendi peritus*:

* At quædam ex his regunt nonnunquam accusativum personæ; ut, μακρῶ λόγου σε δεῖ· *tibi longo sermone opus est*: χρή σε αἰδῶς· *tibi opus est verecundiâ.* Quædam accusativum rei, ut, μεταμέλει μοι τὰς ἁμαρτίας· *me peccatorum pœnitet.* Ante verò genitivum rei subauditur περὶ vel ὑπὲρ, ante accusativum κατὰ.

† Licet genitivus rei solùm exprimatur, subauditur tamen dativus personæ.

‡ At impersonale hîc absolutè poni videtur, et infinitivus ab accusativo, per usitatam conjunctionis ellipsin, pendere.

Καιρὸς

Καιρὸς τῦ βοηθεῖν· *opportunitas auxiliandi:*

Ἐν τῷ σπεδάζειν· *in ſtudendo:*

Πρὸς τὸ παρακαλεῖν· *ad orandum,* vel *oratu:*

Ποιεῖν αἰσχρόν· *factu inboneſtum.*

INFINITIVUS ſæpiſſime loco imperativi, per defectum verbi, poni videtur: ut,

Αἰὲν ἀριςεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·

Semper optimè te gere in bello, et eſto aliis præſtantior. Subaudi χρὴ, *oportet;* vel ὅρα, *cura.*

Modo infinitivo eleganter nominativus jungitur: ut,

Πείσω εἶναι δεσπότης· *oſtendam me eſſe Dominum:*

Ἔλεγον, πρὸς τὸ φαίνεσθαι ἀγαθοί· *dicebant, ut viderentur boni.*

Cùm ſignificatur neceſſitas, utùntur Græci verbalibus adjectivis, quæ regunt dativum paſſivorum, et accuſativum activorum: ut,

Ἰτέον μοι· *eundum eſt mihi:*

Οὐ σθένει νικητέον γυναῖκας· *non vi vincendum eſt mulieres.*

Vel alium caſum ſuorum verborum: ut,

Μνημονευτέον Θεῦ· *de Deo cogitandum.*

Adjectiva hæc uſurpantur, vel ſingulariter, vel pluraliter: ut,

Νέοις ζηλωτέον *, (vel Atticè ζηλωτέα) τὰς γέροντας·

A juvenibus imitandum eſt ſenes.

---

* Sic Latinè, *Æternas quoniam pœnas in morte timendum* Lucr.

Aliquando

Aliquando dativus ipſe vertitur in alterum accuſativum: ut,

Μετάςασιν δεικτέον εἰσφέρουσας, ἐξιούσας·
Oſtendendum eſt mutationem nobis conferentibus, exeuntibus.

Verbalia quoque ſubſtantiva regunt caſus ſuorum verborum: ut,

Τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων·
Propter ea quæ Herculi donâſti:
Ἐγκλήματα τῷ Θεῷ·
Accuſationes adverſus Deum.

PARTICIPIA.

Participia regunt caſus ſuorum verborum: ut,

Ὀλιγωρῶν τῆς παιδείας· *Contemnens diſciplinam.*

Participia ponuntur loco nominum: ut,

Τόξων εὖ εἰδώς, pro εἰδήμων· *Arcuum peritus.*

Nonnunquam participia vice verbi infiniti ponuntur, plerumque verò in verbis perſeverandi, et deſiſtendi: ut,

Ἀγαπῶν με διατέλει· *Perſevera me amare:*
Οὐ παύσομαι γράφων· *Non ceſſabo ſcribere:*
Μέμνημαι ἰδών· *Memini vidiſſe.*

De ARTICULO PRÆPOSITIVO.

Articulo præpoſitivo utimur in

I. Exponendo: ut,

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς· *Dominus ille Jeſus.*

II. De-

II. Demonstrando: ut,

Ὁ ποιητὴς, i. e. *summus poëta*, pro *Homero*.

Articulus, si præponitur infinitivo, pro nomine sumitur in omni casu: ut,

Τὸ φρονεῖν, *sapientia*:
Τοῦ φρονεῖν, *sapientiæ*:
Ἐν τῷ φρονεῖν, *in sapientiâ*.

Item adverbium cum articulo per defectum vocis pro adjectivo habetur: ut,

Τὰ ἔξω, *externa*:

Οἱ πέλας, *vicini*:

Τῷ πλησίον, *vicino*:

id est, τὰ πράγματα ὄντα ἔξω· οἱ ἄνθρωποι ὄντες πέλας· τῷ ἀνθρώπῳ ὄντι πλησίον.

Articulus cum περὶ, ἀμφὶ, μετὰ, κατὰ, et similibus, vel cum nomine proprio, idem significat, quod nomen ipsum, vel comitatum: ut,

Οἱ περὶ ἱερά· *sacerdotes*:
Οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα· *Plato*, vel *Platonici*:
Οἱ μετ' Ἀχίλλεως· *socii Achillis*:
Οἱ κατ' ἀγορὰν· *causidici*.

Participia quædam hîc videntur subaudiri: ut,

Οἱ περὶ ἱερὰ σπουδάζοντες·
Illi, qui in sacris curandis occupantur, nempe *sacerdotes*, &c.

PONITUR

PONITUR articulus præpositivus pro relativo; ut,

Τὸ ῥᾶϛον ἁπάντων, pro ὃ ῥᾶϛον· *quod factu facillimum.*

Et vice versâ: ut,

Ἦ δ' ὅς· *inquit ille.*

ARTICULUS cum genitivo substantivi significat possessionem: ut,

Τὰ μητρός· *facultates matris*; subaudi χρήματα.

Τὰ Πλάτωνος· *opera Platonis*; subaudi ἔργα.

ARTICULUS cum adjectivo ponitur pro substantivo: ut,

Τὸ τραχὺ, pro τραχύτης, *asperitas.*

Interdum adjectivum etiam sine articulo ita usurpatur: ut,

Φιλότιμον, pro φιλοτιμία, *ambitio.*

Sic τὸ σὸν, pro σὺ, *tu.*

Ὑμέτερον, pro ὑμεῖς, *vos.*

Τὸ θεῖον, pro θεὸς, *Deus.*

ARTICULUS cum conjunctionibus, μὲν et δὲ, habet locum in divisionibus: ut,

Οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ κακοί·
Hi quidem boni, illi verò mali.

Item adverbialiter: ut,

Τῇ μὲν, τῇ δὲ, *partim*; subauditur μοῖρα, vel tale aliquid.

ARTICULUS

Articulus neutrius generis præponitur quibuscunque dictionibus, ut ipsam dictionem significari ostendat: ut,

Τὸ ἄνθρωπος, id est, hæc dictio ἄνθρωπος· τὸ γυνὴ, hæc dictio γυνή· Subaudi ἔπος, *verbum*.

De Tempore.

Quæ significant partem temporis usurpantur frequentiùs in genitivo, nonnunquam in dativo, et accusativo: ut,

Νυκτὸς, καὶ ἡμέρας· *noctè, dieque*;
Εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν· *viginti totis annis*;
Ὅλην ἡμέραν· *totum diem*.

De Loco.

Græci sæpissimè in locis designandis utuntur proprio nomine loci cùm præpositione: ut,

Ἐξ Ἀθηνῶν, *ex Athenis*;
Εἰς Βριταννίαν, *ad Britanniam*.

Aliquando usurpant adverbia

I. In θι et σι, pro in loco: ut,

Οὐρανόθι, *in cælo*;
Ἀθήνησι, *Athenis*.

II. In χοῦ, et χῆ: ut,

Πανταχοῦ, *ubique*;
Πανταχῆ, *ubivis*.

 III. In

III. In δε, σε, et ζε, pro ad locum: ut,

Οἴκαδε, *domum*;
Οὐρανόσε, *in cœlum*;
Ἀθήναζε, *Athenas.*

Δε ita additur accusativis cùm substantivorum, tum adjectivorum; ut,

Ὅνδε δόμονδε· *suam ad domum*:

et genitivo, per Eclipsin, ut,

Ἀΐδοσδε κατῆλθον· *ad orcum descenderunt.*

IV. In θεν *, et θε, pro de loco: ut,

Οἴκοθεν, *domo.*
Εὐβοίηθε κατήεις, *ab Eubœâ descenderas.*

Adverbia.

Adverbia loci, temporis, numerandi, separandi, copulandi, ordinis, causæ, comparationis, et indignationis, genitivum post se recipiunt †.

Ἅμα et ὁμοῦ gaudent dativo.

Μὰ et νὴ jurandi, accusativo gaudent; ut,

Μὰ Δία, *non per Jovem*;
Νὴ Δία, *ita per Jovem* ‡.

---

* Hæc verò terminatio ad personas etiam pertinet, ut, Πατρόθεν, *à Patre.*

† Μεσφὰ vel μεσφὶ, gen. et accus.—σχεδὸν, ἄγχι, ἑξῆς, πλησίον, gen. et dat.

‡ Ναὶ ante μὰ perimit negationem; ut, Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, *per hoc sceptrum.*

Ω

*Ω omnibus casibus, præterquam dativo, inservit, et est admirantis vel dolentis.

Ὦ circumflexum cum nominativo et vocativo construitur, et est vocantis, vel exclamantis.

Aliquando solus genitivus ponitur, omisso adverbio: ut,

Τῆς τύχης, pro ὦ τῆς τύχης, *O fortunam!* *

Regulæ.

Duæ aut plures negativæ apud Græcos plerumque vehementiùs negant.

Οὕτω ante consonantes, ὕτως, et ὕτωσιν ante vocales locum habent.

Optandi particulæ αἰ, αἴθε, εἰ, εἴθε, et ὡς, præponuntur præt. imperf. ὤφειλον, sive ὄφειλον, et aor. 2. ὤφελον, sive ὄφελον, sequente infinitivo; ut,

Ἤλυθες ἐκ πολέμυ, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι·
Venisti ex pugnâ, utinam ibi periisses.

Ἕως pro *quamdiù*, gaudet omnibus modis, præterquam imperativo.

Ὅταν subjunctivo, ὁπόταν optativo gaudet.

Conjunctiones.

Subjunctivo junguntur conjunctiones, ἐὰν, ἐπειδὰν, ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ὅταν, ὁπόταν, κἂν, et ἂν pro *licet*.

---

* Vide P. 139.

Ὅπως, pro πῶς, indicativo.

Ὅτι, *quòd*, gaudet indicativo, et aliquando optativo, et subjunctivo: sic διότι, καθότι.

Ἐπεὶ, et ἐπειδὴ, gaudent indicativo et infinitivo.

Ἐφ' ᾧ, *ob quod*, *propter quòd*, indicativo, et infinitivo.

Ὡς, et ὥστε, subjunctivis et infinitivis inserviunt.

Εἰ præcipuè indicativi præteritis, aliquando subjunctivo annectitur.

Ἂν potest præponi, et postponi: cùm accipitur,

I. Δυνητικῶς, omnibus modis inservit, nisi imperativo:

II. Indefinitè, subjunctivo construitur, aliquando optativo.

Ἂν sæpissimè redundat, aliquando deest.

Ἂν præteritis perfectis nunquam adjungitur.

Præpositiones.

Præpositiones sunt octodecim.

I. Sex Monosyllabæ:

II. Duodecim Dissyllabæ:

I. Monosyllabæ sunt, εἰς, ἐκ, ἐν, πρὸ, πρὸς, σύν.

1. Εἰς, Atticè ἐς,

soli Accusativo jungitur,

Erga; ut, εἰς ἐμὲ εὔνοια· *erga me benevolentia*:

in, vel *ad*; ut, ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν· *in Phrygiam venit*: ut, εἰς εὐωχίαν ἔρχομαι· *ad convivium venio*:

propter; ut, εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται· *propter justitiam laudatur*:

adversus; ut, τὰ ἐγκλήματα ἐς τοὺς Ἀθηναίους· *crimina adversus Athenienses*:

pro; ut, εἰς ἡμετέραν δύναμιν· *pro viribus nostris*:

usque ad; ut, δείκνυται καὶ ἐς ἐμὲ τὸ μνῆμα· *ad meam usque ætatem ostenditur sepulchrum*:

apud; ut, διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας· *infamis apud Macedonas*:

intra; ut, εἰς ἕκτην ἡμέραν πραχθήσεται· *intra sextam diem transigetur*.

Sed per Eclipsin, *Genitivo*; ut, εἰς Ἅδου (subaudi οἶκον) *ad domum Plutonis*.

Composita *in* significat; ut, εἰσάλλομαι, *insilio*; εἰσβάλλω, *injicio*.

II. Ἐκ, sed ante vocalem ἐξ,

solo Genitivo gaudet;

A; ut, τιμὴ ἐκ Διός ἐστι· *bonor ab Jove est*:

ex; ut, ἐξ Ἀττικῆς ἰών· *ex Atticâ profectus*:

post; ut, ἐξ ἀρίστου προῆγε τὸ στράτευμα· *post prandium exercitum produxit*.

pro;

pro; ut, ἐκ τῶν ἐνόντων· *pro facultatibus*:

per; ut, ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι· *per caudam prehendere*.

In Compositione auget; ut, ἐκθαῤῥέω, *valdè confido*; et idem significat quod *extra*; ut, ἐκβάλλω, *ejicio*.

III. Ἐν, poëticè ἐνὶ,

soli DATIVO jungitur;

In; ut, ἐν οἴκῳ· *in domo*:

inter; ut, ἐνὶ προμάχοισι μάχεσθαι· *inter primos pugnatores pugnare*:

coram; ut, ἐν τοσούτοις μάρτυσι· *coram tot testibus*:

per; ἐν υἱῷ ἡμῖν ἐλάλησε· *per filium nobis locutus est*:

adversus; ut, ἐν ἐμοὶ θρασύς· *audax adversus me*:

in, cum acc. ut, ἐν χερσὶ πεσεῖν· *in manus incidere*:

ad; ut, ἐῤῥιμμένος ἐν ποσί· *prostratus ad pedes*.

Sed per Eclipsin *Genitivo*; ut, ἐν ᾅδου (subaudi οἴκῳ) *in domo Plutonis*.

Composita *in* significat; ut, ἔνειμι, *insum*; ἐμβάλλω, *injicio*.

* Οἱ ἐν τῷ τέλει· *magistratus*; οἱ ἐν χρῷ φίλοι· *intimi amici*.

IV. Πρὸ,

soli GENITIVO jungitur,

Ante; ut, πρὸ θυρῶν· *ante fores:*

pro; ut, πρό τε παίδων, καὶ πρὸ γυναικῶν· *pro liberis, et uxoribus:*

coram; ut, πρὸ τȣ͂ βασιλέως· *coram rege:*

præ; ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν· *præ justitiâ injustitiam laudare.*

Composita *præ* significat: ut, προέχω, *præcedo*, προβάλλω, *præpono*.

V. Πρὸς,

GENITIVO*, DATIVO, et ACCUSATIVO jungitur.

Cum GENITIVO significat,

A, ab; ut, πρὸς Διός εἰσιν ἅπαντες· *à Jove sunt omnes:*

coram; ut, πρὸς Θεȣ͂ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος· *coram Deo et hominibus innocens:*

adversus; ut, πρὸς ἀνδρὸς ἐχθρȣ͂ ἐπιφέρων τὴν ψῆφον· *adversus hominem inimicum suffragium ferens:*

per, in obtestando: ut, πρὸς Διὸς φράσον· *oro te per Jovem ut mihi dicas:*

---

* Οἱ πρὸς πατρὸς· *paterni generis propinqui*; οἱ πρὸς αἵματος· *consanguinei.*

officium,

officium; ut, οὐκ ἔστι πρὸς φιλοσόφου· *non est philosophi*:

juxta; ut, πρὸς Θύμβρης ἔλαχον Λύκιοι· *juxta Thymbram obtinent Lycii.*

cum Dativo,

Juxta; ut, ἔκειντο πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ· *juxta pedes ejus jacebant*;

præter; ut, πρὸς τοῖς εἰρημένοις· *præter dicta*;

in; ut, ἦμεν πρὸς τῷδε τῷ λόγῳ· *hoc in sermone versabamur*:

in, *cum acc.* ut, ἔβαψας ἔγχος πρὸς στρατῷ· *in exercitum hastam intinxisti.*

cum Accusativo,

Ad; ut, ἦλυθ᾽ ἐμὰ πρὸς δώματ᾽· *ad meas ædes venit*:

præ; ut, πρὸς τὰ νυνὶ δεινὰ· *præ calamitatibus præsentibus*:

pro; ut, πρὸς ἀξίαν ἑκάστοις διανεῖμαι· *singulis pro cujusque dignitate divisisse*:

inter; ut, πρὸς ἀλλήλους διαλλάττεσθαι· *inter se reconciliari*:

propter; ut, πρὸς καταδίκας τὴν ἐπιτιμίαν ἀπολωλεκώς· *qui propter condemnationem dignitatem amiserat*:

contra; ut, πρὸς Ῥωμαίους μάχεσθαι· *contra Romanos pugnare*:

cum;

cum; ut, πρὸς βασιλέα γενόμεναι συνθῆκαι· *cum rege percussa fædera*:

apud; ut, πρὸς ἑαυτὸν σκεψάμενος· *cum apud se cogitâsset*.

Composita significat *ad*; ut, προσέρχομαι, *adeo*; προσβάλλω, *adjicio*.

VI. Σὺν, Atticè ξὺν,

semper Dativo jungitur.

Cum; ut, σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λῃσταί· *duo latrones cum eo crucifiguntur*:

secundùm; ut, σὺν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι, *secundùm legem judicium ferre*.

Composita conjungit; ut, συμβάλλω, *conjicio*; σύνδουλος, *conservus*.

II. Dissyllabæ sunt, ἀμφὶ, ἀνὰ, ἀντὶ, ἀπὸ, διὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, ὑπὲρ, ὑπὸ.

1. Ἀμφὶ,

Genitivo, Dativo, et Accusativo jungitur.

Cum Genitivo significat,

De; ut, ἀμφὶ ἀστέρων ἡ γραφή· *de astris hæc scriptio est*:

circa; ut, ἀμφὶ πόλεως οἰκοῦσι· *circa urbem habitant*:

propter; ut, μάχεσθον πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· *propter fontem exiguum decertant*:

per, in obteſtando; ut, Φοίϐυ ἄμφι λίσσομαι· *per Phœbum oro.*

cum Dativo, ferè apud Poëtas,

Circum; ut, ἀμφ' ὤμοις βάλλε ξίφος· *circum humeros jecit enſem:*

de; ut, ἀμφὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς ἐκφέρεται λόγος· *de ejus morte duplex vulgatur fama:*

juxta; ut, ἤριπεν ἀμφ' αὐτῷ· *cecidit juxta ipſum:*

propter; ut, ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ· *propter Ulyſſem bellicoſum cruciatur cor:*

contra; ut, λόγυς ἀνίστη ἀμφ' Ὀδυσσεῖ· *verba attollebat contra Ulyſſem.*

cum Accusativo *,

Circa; ut, ἀμφὶ κάμινον ἔχω· *circa fornacem verſor:*

propter; ut, νεῖκος ἐτύχθη ἀμφὶ βοηλασίην· *propter boum abactionem certamen ortum eſt:*

verſus: ut, ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιὰς· *verſus mare Achivos pellere:*

de; ut, νόμοι ἀμφί τι καθιςῶτες· *leges de re aliquâ latæ:*

circiter; ut, ἡμέρα ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγές· *dies jam circiter diluculum eſt.*

---

* Οἱ ἀμφὶ Κῦρον· *Cyrus cum ſuis*; Οἱ ἀμφὶ Κορινθίυς, *Corinthii.*

Compoſita

Composita significat,

Circum; ut, ἀμφιβάλλω, *circumjicio*: *augmentum*; ut, ἀμφήλιξ, *adultus*.

II. Ἀνὰ,

soli Accusativo jungitur, et significat,

per; ut, ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα Θεοῖο· *per exercitum ibant sagittæ Dei*:

apud; ut, ἄγειρα χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους· *apud Ægyptios pecuniam coëgi*:

in; ut, ἀνὰ στόμα ἔχειν· *in ore habere*:

super; ut, θῆκεν ἀνὰ μυρίκην· *posuit super myricam*:

secundum; ut, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον· *secundum eundem modum*:

inter; ut, συνομόσας ἀνὰ πρώτους· *qui primos inter conjuraverat*:

adversus; ut, ἀνὰ ποτάμον πλέειν· *adversus flumen navigare*:

æqualem distributionem; ut, ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον· *acceperunt singuli denarium*.

Sed poëticè Dativo,

super; ut, εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ· *dormiebat pater super Gargarum summum*:

Et rariſſimè GENITIVO,

in; ut, ἀνὰ νηὸς ἔβη· *in navem aſcendit.*

In Compoſitione ſignificat,

Iterationem; ut, ἀναβλαςάνω, *repullulo*:
retro; ut, ἀνέλκω, *retrabo*:
ſurſum; ut, ἀναβάλλω, *ſurſum tollo*:
ad; ut, ἀνάκειμαι, *accumbo*:
dis; ut, ἀνακρίνω, *dijudico*:
clam; ut, ἀναρπάζω, *ſurripio*.

Alias inducit ſignificationes; ut, ἀναγινώσκω, *lego*; ἀναιρέω, *interficio*.

III. Ἀντὶ,

GENITIVO ſoli jungitur, et ſignificat,

Pro; ut, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμῦ· *oculum pro oculo*:

præ; ut, ἀντὶ χρημάτων ἑλέσθαι· *præ divitiis eligere*:

inſtar; ut, ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἐςι· *inſtar multarum copiarum eſt*:

propter; ut, ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι· *propter quam virtutem me honore dignum eſſe cenſeam*:

contra; ut, ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω· *vir contra virum eat.*

Compoſita

Composita significat,

Æqualitatem; ut, ἀντίθεος, *instar Dei*:

vicem; ut, ἀνθύπατος, *proconsul*:

contra, vel *adversus*; ut, ἀντιλέγω, *contradico*; ἀντιβάλλω, *ex adverso jacio*:

Alias inducit significationes; ut ἀντιποιέομαι, *vendico*, &c.

IV. Ἀπὸ *,

cum Genitivo solo, significat,

A, ab; ut, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· *à principio usque ad finem* †:

è; ut, ἀπὸ τοῦ τείχεος μάχεσθαι· *pugnare è muro*:

de; ut, ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ· *cæno de tuo*:

præ; ut, εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ἀπὸ τῆς λύπης· *illos præ tristitiâ dormientes invenit*:

post; ut, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο· (sc. δείπνου) *post cænam verò se armabant*:

per; ut, τόξου ἀπὸ κρατεροῦ ὀλέκοντα· *per arcum fortem interimentem*:

absque; ut, αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων· *stationem habere absque armis*:

---

* Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς· *Stoici*; Οἱ ἀπὸ τῆς ὑπατείας· *Consulares viri*.

† Ἀπὸ, *ab*, inanimatis *propriè* jungitur, ut, ἀπ' Ἀθηνῶν, *ab Athenis*: παρὰ verò animatis, ut παρὰ Σωκράτους· *à Socrate*.

procul

procul à; ut, μένων ἀπὸ * ἧς ἀλόχοιο ἀσχαλάᾳ· *manens procul à suâ uxore ægrè fert.*

In Compositione significat,

A; ut, ἀποβάλλω, *abjicio*:
intus; ut, ἀποστέγω, *intus coerceo*:
ex; ut, ἀπελπίζω, *ex aliquo spero*:
privationem; ut, ἀπογενόμενος, *privatus vitâ*:
rursus; ut, ἀποκαθίζομαι, *rursus sedeo*:
contrarium; ut, ἀποκαλύπτω, *revelo*; ἀπεύχομαι, *deprecor*:

Alias inducit significationes; ut, ἀποκρίνομαι, *respondeo*, &c.

V. Διὰ,

GENITIVUM vel ACCUSATIVUM regit.

GENITIVUM,

Per, denotans locum; ut, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν· *per aliam viam reversi sunt*:
per, denotans causam, &c. ut, δι' ἀνθρώπου ὁ θάνατος· *per hominem mors*:
à; ut, διὰ τοῦ Πνεύματος δίδοται· *à Spiritu datur*:

* At accentum hîc et in similibus locis retrahunt Grammatici, et ἄπο pro ἄποθεν sumi volunt. Sic ἄπο γνώμης et ἀπὸ γνώμης contrario planè sensu legimus: illud enim *non ex sententiâ*, hoc verò *ex sententiâ* significat. Vide *Budæum*, *Stephanum*, *Vigerum*, &c.

ad;

ad; ut, διὰ μάχης ἰέναι· *ad pugnam ire*:

inter; ut, ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων· *excellebat etiam inter omnes*:

usque ad; ut, διὰ τέλες τῦτο ἐπεμαρτύρατο· *usque ad finem constanter hoc testatus est*:

in; ut, διὰ χειρὸς ἔχω· *in manu habeo*:

ex; ut, βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γενόμενα· *cibi ex lacte et melle confecti*:

propter *; ut, δι' ἡμῶν τὴν ἀνθρωπότητα ὑπέστη ὁ Θεός· *propter nos Deus homo factus est*.

Significat etiam,

intervallum temporis; ut, διὰ χρόνου ἑωράκειν αὐτόν· *longo intervallo eum videram*:

intervallum loci; ut, διὰ πόλλου φυτεύειν· *longis interstitiis conserere* †.

ACCUSATIVUM,

Propter; ut, τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο· *sabbatum propter hominem factum est*:

per, denotans locum; ut, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα· *per arma et nigrum sanguinem*:

per, denotans causam, &c. ut, ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τῦ ἀρνίυ· *vicerunt eum per sanguinem Agni*.

---

* Rarissimè.

† Οἱ διὰ πλείστου· *remotissimi*.

Composita

procul à; ut, μένων ἀπὸ* ἧς ἀλόχοιο ἀσχαλάα· *manens procul à suâ uxore ægrè fert.*

In Compositione significat,

A; ut, ἀποβάλλω, *abjicio:*
intus; ut, ἀποςέγω, *intus coerceo:*
ex; ut, ἀπελπίζω, *ex aliquo spero:*
privationem; ut, ἀπογενόμενος, *privatus vitâ:*
rursus; ut, ἀποκαθίζομαι, *rursus sedeo:*
contrarium; ut, ἀποκαλύπτω, *revelo*; ἀπεύχομαι, *deprecor:*

Alias inducit significationes; ut, ἀποκρίνομαι, *respondeo*, &c.

V. Διὰ,

GENITIVUM vel ACCUSATIVUM regit.

GENITIVUM,

Per, denotans locum; ut, δι᾽ ἄλλης ὁδȣ̃ ἀνεχώρησαν· *per aliam viam reversi sunt:*
per, denotans causam, &c. ut, δι᾽ ἀνθρώπȣ ὁ θάνατος· *per hominem mors:*
à; ut, διὰ τȣ̃ Πνεύματος δίδοται· *à Spiritu datur:*

* At accentum hîc et in similibus locis retrahunt Grammatici, et ἄπο pro ἄποθεν sumi volunt. Sic ἄπο γνώμης et ἀπὸ γνώμης contrario planè sensu legimus: illud enim *non ex sententiâ*, hoc verò *ex sententiâ* significat. Vide *Budæum, Stephanum, Vigerum*, &c.

ad;

ad; ut, διὰ μάχης ἰέναι· *ad pugnam ire:*

inter; ut, ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων· *excellebat etiam inter omnes:*

usque ad; ut, διὰ τέλες τῦτο ἐπεμαρτύρατο *usque ad finem constanter hoc testatus est:*

in; ut, διὰ χειρὸς ἔχω· *in manu habeo:*

ex; ut, βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γενόμενα· *cibi ex lacte et melle confecti:*

propter *; ut, δι' ἡμῶν τὴν ἀνθρωπότητα ὑπέςη ὁ Θεός· *propter nos Deus homo factus est.*

Significat etiam,

intervallum temporis; ut, διὰ χρόνε ἑωράκειν αὐτόν· *longo intervallo eum videram:*

intervallum loci; ut, διὰ πόλλε φυτεύειν· *longis interstitiis conserere* †.

ACCUSATIVUM,

Propter; ut, τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο· *sabbatum propter hominem factum est:*

per, denotans locum; ut, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα· *per arma et nigrum sanguinem:*

per, denotans causam, &c. ut, ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τῦ ἀρνίε· *vicerunt eum per sanguinem Agni.*

---

* Rarissimè.

† Οἱ διὰ πλείςε· *remotissimi.*

Composita significat,

Dis; ut, διαφωνέω, *dissono*:

trans; ut, διαβάλλω, *trajicio*:

per medium; ut, διεκπλέω, *per mediam classem hostium erumpo*:

continuationem; ut, διαμένω, *constanter maneo*:

augmentum; ut, διαισθάνομαι, *persentisco*.

Alias inducit significationes; ut, διαφέρω, *excello*, &c.

VI. Ἐπὶ,

Inservit Genitivo *, Dativo, et Accusativo.

Genitivo.

In; ut, ἐπὶ ξένης εἶναι· *in peregrinâ regione esse*:

super; ut, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῦ· *affer jam sedem, et pellem super ipsam*:

penes; ut, ἐπὶ δήμυ ἐςί· *penes populum est*:

coram vel *apud*; ut, γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τῦ Ῥαδαμάνθυος· *apud Rhadamanthum te legum violatarum accusabo*:

de; ut, ἐπὶ τῦ καλῦ λέγων παιδός· *de formoso puero loquens*:

ad vel *in*; ut, τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός· *hunc ducam in navem*.

* Οἱ ἐπὶ τῶν εὐθυνῶν λόγων· *ii qui sunt à publicis rationibus*: ὁ ἐπὶ τοῦ ταμιείυ. *Quæstor*.

DATIVO;

Super; ut, ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκε· *super crepidine murus stetit*:

adversus; ut, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι· *adversus Trojanos pugnare*:

ad vel *in*; ut, βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης· *egrediebantur in littus maris*:

propter; ut, φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς· *Invidentia est ægritudo propter alterius res secundas*:

penes; ut, ἐπὶ τοῖς δημόταις ἐστίν· *penes plebem est*:

apud vel *juxta*; ut, ἡ ἐπὶ Λοκροῖς νῆσος· *juxta Locros insula*:

in; ut, μέτρον ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον· *mediocritas in omnibus optima*:

post; ut, ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις παρείποντο· *alii post alios sequebantur*.

ACCUSATIVO;

Ad; ut, Εἴτ' ἐπὶ δέξι' ἴωσι· *sive ad dextram eant*:

per vel *super*; ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν· *ire super multam immensam terram*:

usque ad; ut, νοσήσαντα ἐπὶ θάνατον· *ægrotantem usque ad mortem*:

inter; ut, εὔκλεια τ' ἀρετή τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπους· *bona fama virtutisque nomen esset inter homines*:

contra; ut, ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν· *conabatur Athenienſium iram contra ſe ſuſceptam mollire*:

temporis durationem; ut, ἐδῄουν τὴν γῆν ἐπὶ δύο ἡμέρας· *vaſtârunt agrum per biduum.*

Compoſita ſignificat,

In vel *ſuper*; ut, ἐπιβάλλω, *injicio* vel *ſuperinjicio*:

contra; ut, ἐπανίσταμαι, *ſurgo contra*:

poſt; ut, ἐπιμηθεύομαι, *poſt factum conſulo*:

imminutionem; ut, ἐπίλευκος, *aliquantùm albus.*

Alias inducit ſignificationes; ut, ἐπιτιμάω, *reprehendo*; ἐπιτρέπω, *permitto*, &c.

VII. Κατὰ,

Inſervit Genitivo et Accusativo.

Genitivo,

A, ab; ut, βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων· *deſcendit autem ab Idæis montibus*:

adverſus; ut, λόγος κατὰ Μειδίου· *oratio adverſus Midiam*:

de; ut, πολὺς ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως· *multa de noſtrâ civitate in ejus laudem memorabantur*:

ad

ad vel *in*; ut, κατὰ σκοπῦ τοξεύειν· *in scopum sagittas dirigere:*

è vel *de*; ut, κατὰ πετράων βαλέειν· *de rupe dejicere:*

sub; ut, κατὰ γῆς ἀποπέμπω· *sub terram mitto:*

per; ut, διδάσκων καθ' ὅλης τῆς Ἰȣδαίας· *per universam Judæam docens*·

per, in jurando; ut, ὁ Θεὸς ὤμοσε καθ' ἑαυτȣ̃· *Deus per seipsum juravit:*

super; ut, κατέχεεν αὐτȣ̃ κατὰ τῆς κεφαλῆς· *super ejus caput effudit.*

DATIVO, apud Poëtas * solùm,

A, ab; ut, κατὰ δέ σφι κελαινὸν αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε· *ab ipsis verò niger sanguis in terram stillabat:*

intra; ut, κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ· *intra haras concludebat:*

inter; ut, δασόμεσθα κατὰ σφίσι· *inter illos dividemus.*

ACCUSATIVO †,

Secundùm; ut, κατ' εἰκόνα Θεȣ̃ ἐποίησεν αὐτόν· *secundùm Dei imaginem eum fecit:*

---

* Et apud eos rariùs.

† Οἱ κατ' οἶκον· *familia*: οἱ κατὰ γένος· *consanguinei*; οἱ κατ' ἀγοράν· *causidici.*

inter; ut, εὔκλειη τ' ἀρετή τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπες· *bona fama virtutisque nomen esset inter homines*:

contra; ut, ἐπειρᾶτο τὲς Ἀθηναίες τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν· *conabatur Athenienfium iram contra se susceptam mollire*:

temporis durationem; ut, ἐδήεν τὴν γῆν ἐπὶ δύο ἡμέρας· *vaſtârunt agrum per biduum*.

Compoſita ſignificat,

In vel *ſuper*; ut, ἐπιϐάλλω, *injicio* vel *ſuperinjicio*:

contra; ut, ἐπανίςαμαι, *ſurgo contra*:

poſt; ut, ἐπιμηθεύομαι, *poſt factum conſulo*:

imminutionem; ut, ἐπίλευκος, *aliquantùm albus*.

Alias inducit ſignificationes; ut, ἐπιτιμάω, *reprehendo*; ἐπιτρέπω, *permitto*, &c.

VII. Κατὰ,

Inſervit GENITIVO et ACCUSATIVO.

GENITIVO,

A, *ab*; ut, βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων· *deſcendit autem ab Idæis montibus*:

adverſus; ut, λόγος κατὰ Μειδίε· *oratio adverſus Midiam*:

de; ut, πολὺς ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως· *multa de noſtrâ civitate in ejus laudem memorabantur*;

ad

ad vel *in*; ut, κατὰ σκοπȣ̃ τοξεύειν· *in scopum sagittas dirigere:*

è vel *de*; ut, κατὰ πετράων βαλέειν· *de rupe dejicere:*

sub; ut, κατὰ γῆς ἀποπέμπω· *sub terram mitto:*

per; ut, διδάσκων καθ' ὅλης τῆς Ἰȣδαίας· *per universam Judæam docens*·

per, in jurando; ut, ὁ Θεὸς ὤμοσε καθ' ἑαυτȣ̃· *Deus per seipsum juravit:*

super; ut, κατεχέεν αὐτȣ̃ κατὰ τῆς κεφαλῆς· *super ejus caput effudit.*

DATIVO, apud Poëtas * solùm,

A, ab; ut, κατὰ δέ σφι κελαινὸν αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε· *ab ipsis verò niger sanguis in terram stillabat:*

intra; ut, κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ· *intra haras concludebat:*

inter; ut, δασόμεσθα κατὰ σφίσι· *inter illos dividemus.*

ACCUSATIVO †,

Secundùm; ut, κατ' εἰκόνα Θεȣ̃ ἐποίησεν αὐτόν· *secundùm Dei imaginem eum fecit:*

---

* Et apud eos rariùs.

† Οἱ κατ' οἶκον· *familia*: οἱ κατὰ γένος· *consanguinei*; οἱ κατ' ἀγοράν· *causidici.*

ad vel *in*; ut, κατ' αὐτὰς αἰὲν ὅρα· *in ipsos usque aspiciebat*:

apud; ut, τὰ κατ' Ἀμπρακίαν ὅτως ἐγένετο· *res apud Ambraciam gestæ hunc exitum habuerunt*:

propter; ut, ὐδ' αὖ, κατὰ πενίαν, κεκώλυται· *neque contra, propter paupertatem, arcetur*:

per; ut, καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων· *per totam urbem prædicans*:

circa; ut, οἱ καθ' ὑπεροχὴν νόμοι· *leges quæ sunt circa excessum*:

in vel *inter*; ut, κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ κείμεθα· *inter virgulta densa jacebamus*:

è regione; ut, κεῖται ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν· *Cephallenia sita est è regione Acarnaniæ*:

circiter; ut, κατὰ ἐννεακόσια ἔτη· *circiter nongentos annos*:

pro; ut, κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν ὐσίαν· *pro facultatibus*.

Composita significat,

De vel *deorsum*; ut, καταβάλλω, *dejicio*; καταβαίνω, *descendo*;

contra; ut, κατάλαλος, *oblocutor*:

augmentum; ut, καταφάγω, *avidè deglutio*.

VIII. Μετὰ,

VIII. Μετὰ,

GENITIVUM, DATIVUM, et ACCUSATIVUM post se habet.

GENITIVUM,

Cum; ut, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων· *cum cæteris sociis cuba*:

erga; ut, ἐμεγάλυνεν ὁ Κύριος ἔλεος αὐτῆ μετ' αὐτῆς· *misericordiam suam erga illam Dominus magnificavit.*

DATIVUM, ferè apud Poëtas *,

in; ut, Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων· *stetit autem cornu in manibus tenens*:

inter; ut, Θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι· *impiger erat inter primos pugnare*:

cum; ut, ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσι· *fœdus cum iis inierunt.*

ACCUSATIVUM,

post; ut, μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία· *post bellum auxilium*:

in, cum acc. ut, Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει· *Qui me in vanas lites et jurgia conjicit*:

* Οἱ μετ' Ἀχιλλέως· *socii Achillis.*

in; cum abl. ut, ἃ μετὰ χεῖρας ἔχοι, καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε· *quæ in manibus habebat, ea etiam explicare poterat*:

contra; ut, ἤ τι μετ' ἀθανάτοις ἤλιτεν· *utique contra immortales peccavit*:

ad; ut, ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς· *ad exercitum vade ad Trojanos et Achivos*:

inter; ut, μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον· *inter coætaneos esse optimum*:

præter; ut, εἴσεαι οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μέτεασι, καὶ μετ' Ἀχιλλῆα· *scies quales etiam Danais principes, etiam præter Achillem, intersint*.

In Compositione significat,

Inter; ut, μέτειμι *insum*; μετάγγελος, *internuntius*:

trans; ut, μεταβαίνω, *transgredior*:

cum, ut, μετέχω, *cum alio habeo*:

ad; ut, μετακαλέω, *advoco*:

mutationem, ut, μεταγινώσκω, *sententiam muto*.

IX. Παρὰ,

GENITIVO, DATIVO, et ACCUSATIVO jungitur.

Cum GENITIVO * significat,

A; ut, παρὰ Κυρίου ἡ βοήθεια· *à Domino auxilium*:

* Οἱ παρά σου· *nuntii tui*; τὰ παρὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου· *Alcibiadis mandata*.

apud;

apud; ut, δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα· *insumens omnia quæ apud se erant.*

cum Dativo,

Apud; ut, παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατόν ἐστι· *apud homines boc impossibile est:*

ad; ut, ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνει· *ire ad Tissaphernem:*

juxta; ut, παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι· *juxta hunc virum domari:*

penes; ut, παρ' ἑαυτῷ ἔχει· *penes se habet.*

cum Accusativo *,

Ad; ut, τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν· *illi autem ad naves Achivorum redibant:*

juxta; ut, βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα· *et ibat tacitus juxta littus:*

per; ut, παρ' ὅλον τὸν βίον· *per totam vitam;*

trans; ut, χώραν ἀπένειμε παρὰ τὸν Ἀνίηνα ποταμόν· *trans Anienem fluvium agrum assignavit:*

propter; ut, οἱ δὲ εὐέλπιδές εἰσι παρὰ τὴν ἐμπειρίαν· *hi verò bonâ spe sunt propter experientiam:*

supra; ut, οἱ παρὰ δύναμιν πρόθυμοι ἐς τοὺς Ἕλληνας· *qui supra vires optimè de Græcis meriti sumus:*

---

* A Grammaticis usurpatur pro *ab*; veluti cùm tradunt, Δημοσθένης esse dictum παρὰ τὸ σθένος, i.e. à voce σθένος derivari.

præ;

in; cum abl. ut, ἃ μετὰ χεῖρας ἔχοι, καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε· *quæ in manibus habebat, ea etiam explicare poterat*:

contra; ut, ἤ τι μετ' ἀθανάτοις ἤλιτεν· *utique contra immortales peccavit*:

ad; ut, ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς· *ad exercitum vade ad Trojanos et Achivos*:

inter; ut, μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον· *inter coætaneos esse optimum*:

præter; ut, εἴσεαι οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι, καὶ μετ' Ἀχιλλῆα· *scies quales etiam Danais principes, etiam præter Achillem, intersint.*

In Compositione significat,

Inter; ut, μέτειμι *insum*; μετάγγελος, *internuntius*:

trans; ut, μεταβαίνω, *transgredior*:

cum, ut, μετέχω, *cum alio habeo*:

ad; ut, μετακαλέω, *advoco*:

mutationem, ut, μεταγινώσκω, *sententiam muto*.

IX. Παρὰ,

GENITIVO, DATIVO, et ACCUSATIVO jungitur.

Cum GENITIVO * significat,

A; ut, παρὰ Κυρίου ἡ βοήθεια· *à Domino auxilium*:

* Οἱ παρά σου· *nuntii tui*; τὰ παρὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου· *Alcibiadis mandata.*

apud;

apud; ut, δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα· *insumens omnia quæ apud se erant.*

cum Dativo,

Apud; ut, παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατόν ἐστι· *apud homines hoc impossibile est:*

ad; ut, ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνει· *ire ad Tissaphernem:*

juxta; ut, παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι· *juxta hunc virum domari:*

penes; ut, παρ' ἑαυτῷ ἔχει· *penes se habet.*

cum Accusativo*,

Ad; ut, τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν· *illi autem ad naves Achivorum redibant:*

juxta; ut, βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα· *et ibat tacitus juxta littus:*

per; ut, παρ' ὅλον τὸν βίον· *per totam vitam;*

trans; ut, χώραν ἀπένειμε παρὰ τὸν Ἀνίηνα ποταμόν· *trans Anienem fluvium agrum assignavit:*

propter; ut, οἱ δὲ εὐέλπιδες εἰσὶ παρὰ τὴν ἐμπειρίαν· *hi verò bonâ spe sunt propter experientiam:*

supra; ut, οἱ παρὰ δύναμιν πρόθυμοι ἐς τοὺς Ἕλληνας· *qui supra vires optimè de Græcis meriti sumus:*

---

* A Grammaticis usurpatur pro *ab*; veluti cùm tradunt, Δημοσθένης esse dictum παρὰ τὸ σθένος, i.e. à voce σθένος derivari.

præ;

præ; ut, παρ' ἑαυτὸν μηδένα ἐπιτήδειον ἡγεῖτο· *præ se aptum neminem putabat*:

præter vel *contra*; ut, παρὰ τὸν νόμον κρίνων· *contra legem judicans*:

inter; ut, παρὰ τὸν πλοῦν· *inter navigandum*:

penes; ut, τὸ παρ' ἡμᾶς· *quod penes nos est*:

infra: ut, ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους· *ipsum paululum infra angelos minuisti*:

temporis intermissionem *; ut, παρὰ μῆνα τρίτον· *tertio quoque mense*.

In Compositione significat;

Ad; ut, παραλαμβάνω, *adsumo*:

perperam; ut, παρακούω, *perperam audio*:

simul; ut, παραδυναστεύω, *simul regno*:

clam; ut, παρεμβάλλω, *clam interjicio*:

temere; ut, παρακινδυνεύω, *temere periclitor*:

trans vel *præter*; ut, παρέρχομαι, *transeo*; παραπλέω, *prænavigo*:

comparationem; ut, παράλληλα, *inter se comparata*:

contrarium; ut, παράνομος, *contra leges faciens*; παρανθέω, *defloresco*:

diminutionem; ut, πάρεγγυς, *propiuscule*:

augmentum; ut, παραθαρσύνω, *fiduciam augeo*.

---

* Ὁ παρ' ἡμέραν πυρετός· *febris tertiana*.

x. Περὶ,

GENITIVO, DATIVO, ACCUSATIVO inservit.

GENITIVO,

De; ut, δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων· *contentionem de cadentibus habebant*:

pro; ut, περὶ πάτρης τεθνάμεν· *pro patriâ mori*:

propter; ut, τυραννίδος πέρι κάλλιστον ἀδικεῖν· *propter tyrannidem pulcherrimum est injustè facere.*

circum; ut, τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο ἡμερίς· *circum speluncam cavam vitis extensa est.*

præ; ut, ὀϊζυρὸς περὶ πάντων ἔπλευ· *præ omnibus ærumnosus es.*

DATIVO,

Circum; ut, ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα· *circum pectus tunicam induit*:

de; ut, ἔδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ· *timuit enim de flavo Menelao*:

ex; ut, ὃν περὶ κῆρι φιλῶ· *quem ex animo amo*:

in; ut, περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση τήκεται· *ros in rosis liquescit*:

in, cum accus. πίπτοντα περὶ σφίσι· *in sese cadentia.*

ACCUSATIVO *,

Circa; ut, τούτους ἀγαπᾷ, καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει· *hos amat, et circa se habet:*

circiter; ut, περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς· *circiter septuaginta naves:*

erga; ut, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια· *pietas erga Deos:*

adversus; ut, περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακουργεῖν· *adversus tuos parentes male facere.*

Composita significat,

Circum; ut, περιβάλλω, *circumjicio*; περιπατέω, *obambulo:*

augmentum; ut, περιτίω, *valdè honoro*; περίλυπος, *admodum tristis:*

excellentiam; ut, περιγίγνομαι, *præsto*; περίφρων, *sapiens.*

XI. Ὑπὲρ,

GENITIVUM et ACCUSATIVUM regit.

GENITIVUM,

Pro; ut, ὑπὲρ σοῦ λαλῶ· *pro te loquor:*

de; ut, ὑπὲρ πασῶν γράψαι οὐκ ἐγχωρεῖ· *de omnibus scribendi non locus est:*

---

* Οἱ περὶ Πλάτωνα· *Plato* vel *Platonici*; Οἱ περὶ τὴν φύσιν· *Physiologi*; Οἱ περὶ τὴν ποίησιν· *Poëtæ*; τὰ περὶ ἐμὲ, *res meæ.*

supra;

supra; ut, Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς· *stetit autem supra caput*:

propter; ut, ὑπὲρ εὐδοξίας ἤθελον τοῖς δεινοῖς αὐτὰς διδόναι· *propter gloriam se periculis objicere voluerunt*:

præ; ut, ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ κοινὰ φιλοτιμίας· *præ singulari reipublicæ studio*:

per, in obtestando; ut, λίσσομ' ὑπὲρ μακάρων, *oro per Deos*,

ACCUSATIVUM,

Ultra vel *trans*; ut, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷς· *lineam transilis*:

supra; ut, ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς· *supra sexaginta annos natus*:

præter vel *contra*; ut, ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσι· *præter fatum calamitates patiuntur*.

In Compositione significat,

Pro; ut, ὑπερμάχομαι, *propugno*:

præ vel *trans*; ut, ὑπερθέω, *præcurro*; ὑπερβαίνω, *transgredior*:

super; ut, ὑπερέχω, *supereminco*; ὑπέρθυρον, *superliminar*:

augmentum; ut, ὑπερμαίνομαι, *vehementer insanio*; ὑπερασθενὴς, *valde infirmus*:

XII. Ὑπὸ,

Jungitur, Genitivo, Dativo, et Accusativo.

Genitivo,

A, ab; ut, τύπτομαι ὑπ' αὐτοῦ· *verberor ab ipso*:

sub; ut, τρύβλιον ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων· *patellam sub alâ occultans abiit*:

præ; ut, ὑπ' ἐνδείας οὐκ ἔχω, ὅ, τι ἂν μοι χρήσωμαι· *præ penuriâ, quid agam, nescio*;

ex; ut, κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι λάβρον ὑπαὶ νεφέων· *impetuosa unda è nubibus in velocem navem illiserit*:

per; ut, ὑπ' αὐτῆς οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἐγγίγνεται· *per ipsum ne sapere quidem nobis licet*:

ob vel *propter*; ut, ὑφ' ἧς δοκοῦσι κύνες ἀπέχεσθαι τῶν διοβλήτων σωμάτων· *ob quem* (odorem) *videntur canes abstinere cadaveribus fulmine percussis*.

Dativo,

Sub; ut, ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκος· *sub pelle leoninâ simia*:

cum; ut; ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ· *ut cum bonâ famâ moriatur*:

à; ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι· *à Trojanis domari*:

ex;

ex; ut, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε· *quæ eum ex Anchise peperit:*

præ; ut, ἐκθανόντων αὐτῶν ὑπὸ καύματι· *ipsis præ æstu emortuis:*

ob vel *propter*; ut, ὑπὸ τῇ ποιήσει ἐπηνεῖτο· *ob poësin laudabatur:*

in; ut, ἄλεισα καταχρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ· *cùm in sinu pocula abscondisset.*

ACCUSATIVO,

Subter vel *sub*; τὸν ὑπέρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσόν· *omne aurum quod supra subterque terram est:*

sub, tempus denotans; ut, ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τῦ πολέμυ· *sub belli finem;*

ad; ut, αἴσχιςος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε· *turpissimus utique vir ad Ilium venit.*

Composita significat,

Sub; ut, ὑποβάλλω, *subjicio:*

re; ut, ὑποτροπή, *reversio:*

diminutionem; ut, ὑποδείδω, *subvereor*; ὑπέρυθρος, *subruber:*

aliquid *clam* et *cum fraude* factum; ut, ὑπέρχομαι· *clam dolis aggredior*; ὑπάγομαι, *dolis inducor:*

Alias inducit significationes; ut, ὑποκρίνομαι, *simulo*, &c.

De

De ACCENTIBUS.

Regulæ quædam generales.

I. Si ultima fuerit longa, acutus erit in penultimâ; ut, Μισανθρώπου.

Exceptiones.

Cafus Ionici in primâ declinatione fimplicium; ut, Αἰνείεω.

Cafus Attici; * ut, Μενέλεως, ὅτεῳ, ὅτεῳν †. et compofita à γέλως, ut, φιλόγελως.

II. Si ultima fyllaba fit brevis, accentus erit in antepenultimâ: ut, φιλάνθρωπος.

Exceptiones.

Participia præteriti paffivi ‡, ut, δεδεγμένος.

Verbalia in έος, ut, οἰςέος.

Diminutiva in ισκος, et ιλος, et, ιον §; ut, νεανίσκος, ναυτίλος, παιδίον.

---

* Huc referantur ἀνώγεων, εὔγεως, κ. τ. λ.

† Nisi rectus fit oxytonus, tunc enim acuuntur in penultimâ, ut, βασιλεὺς, βασιλέως.

‡ Sin per figuram mutentur, retrahunt accentum, ut, δέγμενος. vide Etym. Mag. in voce ἀκαχήμενος.

§ Quædam verò diminutiva in ιον in antepenultimâ acuuntur, ut, γυμνίδιον, πολίχνιον.

Quædam

Quædam nomina, ut, παρθένος, ὀλίγος, αἰγιαλὸς, ἀγαθός.

Dorici infinitivi, ut, ἀείδεν pro ἀείδειν.

Ionici infinitivi, ut, τραφέμεν pro τραφεῖν.

Poëtica in όφι, ut, αὐτόφι, δακρυόφι.

Et composita cum nomine à præterito medio, si activè capiantur, ut, μητροκτόνος, *matricida*; πρωτοτόκος, *primipara*; sin passivè, regulam generalem sequuntur, ut, μητρόκτονος, *à matre occisus*; πρωτότοκος, *primogenitus*.

III. Longa naturâ ante finalem brevem, et etiam ante positione longam, si tonum habuerit, circumflectitur: ut, σῶμα, κῆρυξ, φοῖνιξ.

IV. In contractione ex acuto, et gravi, fit circumflexus; ut, ποιέεις, ποιεῖς.

Ex gravi, et acuto, fit acutus: ut, ποιεέτω, ποιείτω.

Observatio.

Αι, et οι, diphthongi in fine dictionis in ratione accentuum, pro brevibus habentur, ut, μοῦσαι, ἄνθρωποι· nisi in contractis syllabis, ut, Λητοῖ;

in pronomine οἷ·

in optativis, ut, ποιήσαι, εἴποι·

et in adverbiis, ut, οἴκοι, *domi*, οἷ, ποῖ, *ubi*, &c.

De

De Accentibus Nominum.

In tribus prioribus declinationibus nominum ſimplicium, ſi acutus ſit in ultimâ ſyllabâ, genitivus, et dativus circumflectitur in omnibus numeris: ut, Θεὸς, θεȣ͂, θεῷ, θεῶν, θεοῖς.

Acutus in reliquis caſibus manet: ut, θεὸν, θεοὶ, θεȣ̀ς.

Licet nominativus ſingularis circumflectatur, nominativus, et accuſativus dualis nunquam circumflectuntur: ut,

Ὁ νȣ͂ς, dualiter, τὼ νώ· τὸ ὀςȣ͂ν, τὼ ὀςώ.

Si accentus erit in penultimâ, ubique manebit: ut, Λόγος, λόγȣ, λόγῳ.

Excipe μία, ab εἷς, in genitivo μιᾶς, in dativo μιᾷ, cum compoſitis; et ἄμφω, et δύω, genitivo, et dativo ἀμφοῖν, et δυοῖν.

Nomina compoſita cum particulis α, εὖ, δὺς, et δι, accentum retrahunt plerumque: ut,

Ἄγαμος, εὔπαις, δυσεύρετος, δίψυχος·

Et præpoſitionibus ὑπὸ, ἀντὶ, σὺν, περὶ et κατὰ ut,

Ὕπαυλος, ἀντίχριςος, σύνδȣλος, περίεργος, κατάσκοπος, &c.

Vel cum nominibus, ut, Φιλόσοφος.

Genitivus pluralis primæ, et ſecundæ declinationis in ultimâ circumflectitur, niſi in genitivis

tivis fœmininis adjectivorum, quæ descendunt à masculinis tertiæ declinationis: ut,

Μακάριος, μακαρίων.

Pauca quædam excipiuntur; ut,

Ὁ χλούνης, *agrestis*, Genitivus τῶν χλούνων;
Ὁ χρήστης, *fænerator*, τῶν χρήστων.

In quintâ declinatione.

I. Acutus in ultimâ recti erit in penultimâ obliquorum: ut,

Τριὰς, τριάδος, τριάδι· nisi in γυναικὸς, γυναικί· οὐδενὸς, οὐδενί· et μηδενὸς, μηδενί· sin penultima fuerit longa naturâ, circumflectitur, quoties ultima sit brevis, aut anceps: ut,

Σωτὴρ, σωτῆρες.

Hæc nomina, δαὴρ, ἀνὴρ, θυγάτηρ, πατὴρ, εἰνάτηρ, σωτὴρ, Δημήτηρ, accentum in vocativo retrahunt: ut,

Ὦ δᾶερ, ἄνερ, θύγατερ, πάτερ, εἴνατερ, σῶτερ, Δήμητερ· et plurima nomina primæ declinationis contractorum: ut,

Ὁ Ἀπολλοφάνης, ὦ Ἀπολλόφανες· ὁ συγγενὴς, ὦ σύγγενες.

II. In nominibus μήτηρ, et θυγάτηρ, per omnes casus, excepto vocativo singulari, acutus est in penultimâ: ut,

Μητέρος, μητέρι, μητέρα· θυγατέρος, θυγατέρι, θυγατράσι, &c. nisi Syncopen passa fuerint,

tunc enim in genitivis, et dativis in ultimâ accentus eſt: ut,

Μητρὸς, μητρί· θυγατρὸς, θυγατρί·

In nominativis autem, accuſativis, et vocativis omnium numerorum, accentus poſt Syncopen retrahitur: ut,

Θύγατρα, θύγατρε, &c. Accentus etiam retrahitur in dativo poetico πέδεσσι.

III. Monoſyllaba quintæ declinationis acuuntur in genitivo, et dativo ſingulari, et dativo plurali, in ultimâ: ut,

Τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, ταῖς χερσί.

In genitivo plurali, et genitivo, et dativo duali, ultima circumflectitur: ut, Χειροῖν, χειρῶν.

In accuſativo ſingulari, in nominativo, accuſativo, vocativo duali et plurali, penultima circumflectitur, ſi ſit naturâ longa: ut,

Χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας.

Excipe participia monoſyllaba: ut,

Θεὶς, θέντος, θέντι· ὢν, ὄντος, ὄντι· item genitivos, παίδων, Τρώων, πάντων, δᾴδων, δμώων, θώων, ὤτων, φώτων, *luminum*; nam monoſyllaba circumflexa retinent tonum in priore.

Sic πᾶσι à πᾶν· item τίς interrogativum tonum habet in priore per omnes caſus; ſed τὶς indefinitum, et encliticum, tonum habet ſemper in

poſteriori

posteriori syllabâ, præterquam ubi amittit eum ratione inclinationis.

Vocativi in ευ, et οι, circumflectuntur: ut,

ὦ βασιλεῦ, ὦ Λητοῖ, ὦ Γοργοῖ.

IV. Substantiva tertiæ, et quartæ declinationis contractorum accentum habent in ultimâ: ut,

Λητὼ, αἰδὼς· βασιλεὺς, Τυδεύς.

De Accentibus Pronominum.

Acutus in ultimâ nominativi, in dativo, et accusativo singulari manebit: ut,

Ἐγὼ, ἐμοὶ, ἐμέ· in genitivo singulari, et per totum pluralem numerum mutatur in circumflexum: ut,

Ἐμοῦ, ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς· in duali toto retrahitur: ut, Σφῶι, νῶι, νῶιν.

Pronomina οὗτος, αὐτὸς, et ἐκεῖνος, sequuntur formam nominum.

Post paragogen τοῦ γε, tonus retrahitur: ut,

Ἔγωγε, ἔμοιγε· ultima post Atticam paragogen τοῦ ι acuitur: ut, οὑτοσί.

Pronomina passa paragogen et syncopen in penultimâ acuuntur: ut, Ἐμέθεν·

Et Ionicè mutata: ut, Ἡμέες, ἡμέας.

In dativo plurali ὑμῖν, circumflexus interdum mutatur in acutum: ut, ἡμίν: et ultima corripitur.

De Accentibus Verborum.

Si ultima ſit brevis, accentus erit in antepenultima : ut, τύπτομαι ;
Si longa ſit, in penultimâ : ut, τυπτέσθην.

Exceptiones.

In ſingulari numero futuri ſecundi activi ultima circumflectitur, unde penultima per reliquos numeros circumflectitur : ut,

Τυπεῖτον, τυποῦμεν, &c.

Quod etiam accidit in voce mediâ, quoties penultima ſit longa naturâ ante finalem brevem : ut, Τυποῦμαι, τυπεῖται.

Futura prima quintæ conjugationis in ultimâ circumflectuntur : ut, σπερῶ, unde penultima in voce mediâ circumflectitur : ut, σπεροῦμαι.

Et Doricè omnia futura prima circumflectuntur : ut, τυψῶ·

At, σ Æolicè addito, accentus retrahitur : ut, ὄρσω.

Participia aoriſti ſecundi activi, et præteritorum in ως et in εις deſinentia, in ultimâ accentum habent : ut,

Τυπὼν, τετυφὼς, τετυπὼς, τυφθεὶς, τυπείς·

In futuro ſecundo ultima circumflectitur : ut, τυπῶν,

Acutus,

Acutus, qui fuerit in penultima participiorum masculinorum, erit etiam in penultimâ neutrorum: ut, Ποιέων, ποιέον·

Hæc tria verba in imperativo, ἐλθὲ, *veni*; εὑρὲ, *inveni*; et εἰπὲ, *dic*; accentum habent in ultimâ; in imperativo aoristi secundi medii ultima circumflectitur: ut, Πιθȣ̃, τραπȣ̃.

Monosyllaba in imperativo, cùm componantur, penultimam acuunt: ut, Ἀπόδος.

In infinitivo amborum aoristorum passivorum penultima circumflectitur: ut, Τυφθῆναι, τυπῆναι·

Aoristi, et futuri secundi activi ultima circumflectitur: ut, τυπεῖν·

In singulari numero subjunctivi ultima circumflectitur: ut, Τυφθῶ, τυφθῇς, τυπῶ, τυπῇς·

In duali, et plurali, penultima circumflectitur: ut, Τυπῆτον, τυπῶμεν, &c.

Infinitivi aoristi primi activi, præteritorum omnium, aoristi secundi medii, et præsentis verborum in μι penultimam acuunt: ut,

Ἀναγκάσαι, τετυφέναι, τετύφθαι, τετυπέναι, τυπέσθαι, τιθέναι·

Nisi penultima sit longa naturâ, tunc enim penultima circumflectitur; ut, Πεφιλῆσθαι, ἀκȣ̃σαι.

In verbis contractis syllaba contractione facta circumflectitur, nisi quædam regularum præcedentium repugnaverit.

In

In tertiâ personâ plurali præsentis verborum in μι penultima circumflectitur: ut,

Τιθεῖσι, διδοῦσι, ἱστᾶσι, ζευγνῦσι· excipe εἰσὶ, ab εἰμὶ, *sum.*

De Accentibus Præpositionum.

Omnes præpositiones, quæ accentum admittunt, in ultima habent accentum, nisi cùm suis casibus, nullo adjectivo sequente, postponantur, tunc enim tonus retrahitur: ut,

Εἰρήνης πέρι, *de pace.*

Πέρι, etiam pro περισσῶς, tonum retrahit.

Præpositiones vero, ἀνὰ et διὰ, tonum nunquam retrahunt, ob differentiam vocativi Ἄνα, ab Ἄναξ, *Rex*; et accusativi Δία, à Δὶς, *Jupiter.*

De Accentibus Adverbiorum.

Adverbia, quæ à genitivis pluralibus adjectivorum oriuntur, tonum retinent primitivorum suorum: ut,

Αἰσχρῶν, αἰσχρῶς· καλῶν, καλῶς· βραδέων, βραδέως, *&c.*

Adverbium in θεν, θι, σε, σι, tonum retinent nominum, à quibus derivantur: ut,

Θεόθεν, à θεός· οὐρανόθι, et οὐρανόσε, ab οὐρανός· οἴκοθεν, et οἴκοθι, ab οἶκος, *domus.*

Attica adverbia in ultimâ accentum recipiunt: ut, Νυνὶ, ἐνθαδί.

De

De Accentibus Conjunctionum.

Conjunctio ἆρα, cùm interrogativa ſit, penultimam circumflectit; ſin illativa ſit, eam acuit: ut, Ἄρα, *igitur.*

Nullo accentu notantur, ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, εἰς, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ, οὐ, οὐκ, οὐχ, εἰ, ὡς· at ὃ, ἣ, οἳ, αἳ, pro οὗτος, αὕτη, οὗτοι, αὗται, et ὃ pro τοῦτο, accentu notantur; et οὔ, vel οὔκ, cùm ſententiam claudat, vel per ſe fiat ſententia; et etiam ὣς, pro οὕτως, vel cùm ſuo ſubſtantivo poſtponatur: ut, Οἱ δὲ λύκοι ὥς.

In dictionibus declinabilibus, quoties ultima per Apoſtrophum rejicitur, accentus, qui in ultimâ fuerit, ad penultimam retrahitur; in indeclinabilibus omnino amittitur: ut, Τέρπν᾽ ἔπαθον· Ἀμφ᾽ Ὀδυσῆϊ.

Encliticæ Dictiones.

Enclitica dictio eſt, quæ proprium accentum transfert in dictionis præcedentis finalem ſyllabam, eam acuens: ut, Ἤκουσά τινος.

Dictiones encliticæ ſunt in

I. Nomine τὶς, *quidam*, indefinito, et omnibus ejus caſibus; et τοῦ, τῷ, Atticis pro τινὸς, τινὶ· ſed τίς interrogativum acuitur in primâ.

II. Pronominibus μοῦ, μοὶ, μὲ· σοῦ, σοὶ, σὲ· οὗ, οἷ, ἕ· σφῶ, σφῶε, σφὲ, σφίσι.

Et in omnibus eorum variationibus per diversas dialectos factis: ut, Μεῦ, σεῦ, νὶν, μὶν, &c.

Post præpositiones autem ἕνεκα, vel ἕνεκα, et quasdam alias, et disjunctionem ἤ, raro inclinant.

III. Verbis εἰμὶ, et φημὶ, in omnibus personis indicativi præsentis, exceptâ secundâ singulari, et Ionico ἔασι· ut,

Ἄνθρωπός εἰμι. Τοῦτό ἐστι χείρονος κάλλιον· Ἡ καλῆς φασι, λαβέτω.

IV. Adverbiis ποτὲ, ποθὲ, πȣ̃, πῶς, πῶ, πῆ, indefinitis, habentibus accentum in ultimâ.

Sin hæc sint interrogativa, in penultimâ habent accentum, et non inclinant.

V. Conjunctionibus duabus copulativis, κε et τε.

Expletivis innumeris, ῥα, γε, νυ, νῦν, περ, τοι, &c.

Dictiones enclilicæ inclinant, *i. e.* transferunt accentum suum in dictionem præcedentem, quando præcedens dictio habet, vel

I. Acutum in penultimâ: ut,

Ἄνθρωπός τις· vel

II. Circumflexum in penultimâ, ultimâ existente brevi: ut, Σῶμά τι· vel

III. Cùm monosyllabum præcesserit, quod accentum suum nullum habet: ut, Οὔ τοι ἀπόβλητα·

Vel cùm dictio enclitica præcedens accentum suum amiserit: ut, Ἰατρεῖαί γάρ τινές εἰσι.

Vel

Vel cùm ſuum inclinaverit: ut, Σῆμά τινές φασι.

Amittunt verò accentum encliticæ dictiones, cùm præcedens habeat vel

I. Acutum in penultimâ: ut, Λόγος σε· vel

II. Circumflexum in ultimâ: ut, Ὁρῶ σε· vel

III. Acutum in ultimâ: ut, Ἀγαθόν τι.

Accentùm verò neque amittunt, neque inclinant, cùm ſententiam incipiant: ut,

Σὲ τὸν σκυθρωπὸν, &c.

Verbum ἐστὶ,

I. Habet acutum in primâ, quando eſt initium orationis, vel poſtponitur immediatè adverbiis οὐκ, ὡς, καὶ, εἰ, ἀλλὰ, et τοῦτο.

II. Amittit accentum poſt dictionem quæ vel acuitur, vel circumflectitur in ultimâ: ut, Ἑρμῆς ἐστι.

III. Retinet tonum in ultimâ, quando dictio præcedens habet acutum in penultimâ, vel circumflectitur in penultimâ, cujus ultima poſitione longa eſt: ut, Λόγος ἐστὶ, φοῖνιξ ἐστί.

IV. Inclinat accentum, ſi præcedens dictio ſit circumflexa in penultimâ, ultimâ exiſtente brevi: ut,

Φαῦλός ἐστι·

Vel ſi ſit acutus in antepenultimâ: ut,

Ἄνθρωπός ἐστι.

Compoſita ab εἰμὶ accentum retrahunt: ut,

Πάρειμι, πάρεστι, πάρεσμεν, &c.

Figuræ Dictionis.

I. Prothesis est litera vel syllaba principio dictionis addita: ut, τιταγὼν pro ταγὼν, à τάξω, *apprehendo*; σμικρὸς, *parvus*, pro μικρός.

II. Aphæresis est, cum litera, vel syllaba principio dictionis subtrahitur: ut,

'Ορτὴ pro ἑορτὴ, *festum*.

III. Syncope literam, vel syllabam è medio dictionis subtrahit: ut,

Ἔγεντο, pro ἐγένετο, *natus est*.

IV. Epenthesis est, cùm medio dictionis litera, aut syllaba interseritur: ut,

Ἔλλαβε, pro ἔλαβε, ὁππότερος pro ὁπότερος, *uter*.

V. Apocope fine dictionis aliquid detrahit: ut,

Δῶ pro δῶμα, *domus*;

Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα, *Neptunum*;

Βρὶ pro βριάροι.

VI. Paragoge est, cùm extremæ syllabæ aliquid adjungitur: ut,

Ἦσθα, pro ἦς, *eras*;

Ἐτύπτεσκε, pro ἔτυπτε, *verberabat*.

VII. Metaplasmus est mutatio ultimæ syllabæ in eodem casu: ut, Κλάδι, pro κλάδῳ, *ramo*.

Metaplasmus verò generis est quævis mutatio in dictione per poëticam licentiam.

VIII. Anti-

VIII. Antithesis (nonnulli ἀντίστοιχον vocant) est literæ commutatio: ut,

Πόρσω, pro πόῤῥω, *procul*;

Θάλαττα, pro θάλασσα, *mare*.

IX. Metathesis est literarum ordo immutatus: ut,

Ἔρξα, pro ῥέξω, *faciam*;

Ἔπραθον, pro ἔπαρθον, à πέρθω, *vasto*;

Ἔδρακον, pro ἔδαρκον, à δέρκω, *video*;

Καρτερὸς, pro κρατερὸς, *fortis*;

Κάρτος, pro κράτος, *robur*.

X. Synalœpha est elisio quædam vocalis ante alteram in diversis dictionibus: ut,

Τἀμὰ, pro τὰ ἐμὰ, *mea*;

Τοὔνομα, pro τὸ ὄνομα, *nomen*;

Θοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, *vestimentum*;

Ὦ 'ταν, pro ὦ ἔταν, *O amice*, vel *amici*.

XI. Anadiplosis (*i. e.* reduplicatio) est primarum vel secundarum syllabarum repetitio: ut,

Κεκάμωσι, pro κάμωσι·

Ἀταρτηρὸς, pro ἀτηρὸς·

Ἐτήτυμον, pro ἔτυμον.

PROSODIA,

SIVE

De CARMINUM RATIONE.

QUID ſit pes, quid tempus, quid ſyllaba, quid ſcanſio, prætcrimus, tanquam nota ex Proſôdiâ Latinâ. Hic tantùm meminerint pueri, ε, ο, breves eſſe; η, ω, cum diphthongis omnibus, longas eſſe naturâ; et α, ι, υ, ancipites.

Scanſioni accidunt, apud Græcos, Apoſtrophus, Synecphoneſis, Diæreſis, et Cæſura.

1. Apoſtrophus eſt, cùm eliduntur α, ε, ι, ο, αι, οι, ſequente dictione à vocali, vel diphthongo incipiente. Sed hoc pro carminis ratione vel obſervant, vel omittunt Græci: ut, Homerus,

Ὦ γύναι, ἦ μάλα τȣ̃το ἔπος νημερτὲς ἔειπες·

O mulier, maximè hoc verbum dixiſti verum.

Sæpè etiam ante conſonantes abjiciuntur vocales et diphthongi: ut,

Παρ᾽ μέδ᾽ οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται·

Adſunt ei fructus, quotquot tempeſtivè ferunt arbores.

Aliquando eliditur prima vocalis ſequentis dictionis: ut,

Ὦ 'γαθὲ,

Ω 'γαθὲ, O bone;
Ω 'ναξ, O rex;
Ω 'νθρωπε, O homo;

Pro ὦ ἀγαθὲ, ὦ ἄναξ, ὦ ἄνθρωπε.

II. Συνίζησις, Σύζευξις } Synecphonesis * est duarum syllabarum in unam contractio: ut, Hom.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας 'Αχαιοὺς·
Cum aureo sceptro, et supplicavit omnibus Achivis.

III. Diæresis est, ubi ex unâ syllabâ dissectâ fiunt duæ: ut,

Παῒς, pro παῖς· ἐΰφρων, pro εὔφρων, *benevolus.*

IV. Cæsura est, cùm post pedem absolutum syllaba brevis in fine dictionis extenditur, eaque fit apud Græcos post primum, secundum, tertium, quartum, et etiam quintum pedem.

Ancipitum Vocalium quantitas decem modis cognoscitur:

1. Positione:	6. Derivatione:
2. Vocali ante vocalem:	7. Compositione:
3. Accentu:	8. Incremento:
4. Contractione:	9. Regulâ:
5. Dialecto:	10. Exemplo, seu auctoritate.

* Sive Synæresis; ut, τειχεῖ, τείχει—Crasis, τείχεα, τείχη.

I. *Positio.*

I. *Positio.*

Vocalis brevis ante duas consonantes, aut duplicem in eâdem dictione, aut in diversis, positione longa est.

Σ tamen aliquando eliditur, nullâ positione factâ. *Arat.*

> Ὥρῃ ἑσπερίῃ κρώζει πολύφωνος κορώνη·
> *Horâ vespertinâ crocitat clamosa cornix.*

Et nonnunquam apud Latinos: ut, *Cicero* in *Aratum,*

> *Delphinus jacet haud nimio lustratus nitore.*

Vocalis brevis ante mutam, sequente liquidâ, communis redditur.

II. *Vocalis ante Vocalem.*

Vocales longæ, et diphthongi, breves esse possunt pro arbitrio, si modo subsequens dictio à vocali aut diphthongo incipiat.

Vocalis brevis ante longam, vel diphthongum, corripitur, nisi producatur licentiâ poeticâ.

III. *Accentus.*

Ultima brevis est, quando penultima circumflectitur: ut, μοῦσα.

Cum penultima naturâ longa accentum acutum habeat, anceps, quæ est in ultimâ, producitur: ut, ἡ ὥρα, *hora*;

Quando

Quando masculinum habet accentum in antepenultimâ in ρος, vel ος purum, fœmininum ejus longum est in ultimâ: ut, ἅγιος, ἁγία.

Omnis syllaba circumflexa longa est naturâ: ut, πῦρ, *ignis*.

IV. *Contractio*.

Omnis syllaba ex contractione facta longa est: ut, ἰδόαε, ἰδόα.

V. *Dialectus*.

A { Doricum, natum ex η, longum est: ut,
Τομὰ, pro τομὴ, *sectio*.
Æolicum, breve est: ut, Νύμφα, pro νύμφη.
Ionicum, breve est in penultimis præteritorum, et in tertiis personis pluralibus passivis: ut,
Γέγαα, pro γέγηκα:
Et τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσί.

Verum α Ionicè interpositum verbis in άω, longâ syllabâ antecedente, producitur, ut etiam in tertiis personis Ionicis verborum in μι: ut, τιθέασι.

VI. *Derivatio*.

Derivativa eandem cum primitivis quantitatem plerumque sortiuntur: ut,

Νικάω, *vinco*;
Νίκη, *victoria*;
Ὁ νικητὴς, *victor*.

VII. *Compo-*

VII. *Compositio.*

Composita simplicium quantitatem ferè sequuntur: ut,

Ἡ τιμὴ, *honor*;
Ὁ, καὶ ἡ ἄτιμος, *honoris expers.*

A privitiva particula in compositione corripitur: ut,

Ἄτιμος, *honoris expers*;
Ἀκλεής, *inglorius.*

Sed propter duas sequentes breves syllabas sæpè producitur: ut,

Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε, καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ·
Accendit ei è galeâque, et clypeo indefessum ignem.
Il. ε. 4.—Il. α. 398.

Particulæ etiam ζα, ἀρι, ἐρι, βρε, δυς, in compositione repertæ, corripiuntur.

VIII. *Incrementum Nominum.*

A, incrementum Æolicum genitivorum, longum est: ut, Αἰνείαο, Μεσάων.

A, incrementum quintæ declinationis, breve est in,

1. Neutris in α, ας, αρ: ut,

Σῶμα, *corpus*;
Κρέας, *caro*;
Νέκταρ, *nectar.*

2. Fœmininis,

2. Fœmininis, et masculinis in ας· ut,

Ἡ Παλλὰς, *Pallas.*

Ὁ μέλας, *niger.*

3. In nominibus in ψ: ut,

Ἄραψ, βος· et plurimis in ξ: ut,

Κόλαξ, κος, *adulator.*

4. Masculinis, et fœmininis in αρ, et λς: ut,

Ὁ μάκαρ, *beatus;*

Ἡ ἅλς, *mare:*

Excipe ψὰρ, ψαρὸς, *sturnus.*

Genitivus in ανος longus est, quod patet ex accentu: ut,

Τιτὰν τιτᾶνος, præter τάλανος et μέλανος.

Penultima dativorum pluralium in nominibus, quæ Syncopen patiuntur: ut,

Πατράσι, ἀνδράσι, μητράσι, brevis est.

I, incrementum, breve est in

1. Nominibus neutrius generis:

Τὸ μέλι, μέλιτος.

2. Fœmininis, et masculinis barytonis in ιος, ιδος, et ιτος: ut, Ἔρις, ἔριδος.

3. Fœmininis, acutitonis in ίδος: ut,

Ἡ πατρὶς, πατρίδος.

I, incrementum, longum est in

1. Fœmininis, et masculinis, quæ duas habent terminationes in recto: ut,

Δελφὶς, et δελφὶν, δελφῖνος· ἀκτὶς, et ἀκτὶν, ἀκτῖνος.

2. Monosyllabis: ut,

Ὁ vel ἡ θὶν, θῖνος, *littus*;

Ἡ ῥὶν, *nasus*;

Ἡ ἶν, vel ἴς, *fibra*;

Ὁ λῖς, vel λῖν, Gen. λίος, *lea*;

Λὶς, λιτὸς, *linteum*;

Item ὄρνις, ὄρνιθος, *avis*, penultimâ longâ, et κνημῖδες passim apud Homerum; sed Δὶς, Διὸς, *Jupiter*, corripitur.

I, incrementum nominum in ιξ, et ψ, in quamplurimis breve est: ut,

Ἡ θρὶξ, τριχὸς, *capillus*;

Ἡ χέρνιψ, χέρνιβος, *pollubrum*.

Υ, incrementum breve est in

1. Nominibus monosyllabis in υς: ut,

Ὁ μῦς, *mus*, μύος.

2. Neutris in υ, τὸ γόνυ, γόνυος, *genu*.

3. Paroxytonis, oxytonis, et circumflexis in υς, et υρ: ut, ὁ νέκυς, νέκυος, *mortuus*;

Ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*.

Nomina in υν, quæ etiam in υς definunt, producuntur: ut, Φόρκυς, et Φόρκυν, Φόρκυνος, *Phorcys*.

Nomina in ξ, et ψ, ferè habent breve incrementum: ut,

Ὄνυξ,

Ὄνυξ, ὄνυχος, *unguis*;
Χάλυψ, χάλυβος, *chalybs*.

Excipiuntur γρὺψ, γρυπὸς, *gryps*;
Γὺψ, γυπὸς, *vultur*.

Quantitas Verborum.

Immutabilis vocalis eandem quantitatem habebit in imperfecto, tàm activo, quàm passivo, omnium modorum, et etiam in participiis, quam habet in præsenti: ut,

Κρίνω, *judico*, ἔκρινον, κρίνομαι, ἐκρινόμην, κρινόμενος: Syllaba κρι ubique longa est.

Verba in ύνω, producunt penultimam in præsenti, et imperfecto: ut,

Μολύνω, *contamino*.

Verba in άνω, penultimam corripiunt, nisi ἱκάνω, et κιχάνω.

Verba in ύω, et ίω, quodammodo in penultimâ sunt communia.

Quantitas in Futuris, et Aoristis.

Quantitas futurorum, et aoristorum ex verborum formatione satis constat. Nonnulli tamen observant, aoristum primum in tertiâ, et quartâ conjugatione penultimas, α, ι, vel υ, habere breves, cùm sunt breves in futuro.

Idem volunt in verbis in άω, nisi ρ, vel vocalis præcedat α, tunc enim α longum erit.

Quantitas in Præteritis.

Si anceps ſit brevis in futuro, vel aoriſto primo, brevis quoque eſt in præterito perfecto activo, et paſſivo, et in aoriſto, et in futuro primo paſſivo omnium modorum: ut,

Γελάω, γελάσω, γεγέλακα, *rideo.*

Tertiā perſona pluralis præteriti in ασι ſemper longa eſt: ut Mimnermus,

Οὐκ ἀγαθόν· κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι·
Non bonum; Parcæ autem nigræ nobis aſtant.

Participium fœmininum aoriſti primi in ασα, longum eſt.

Quantitas Verborum in μι.

Propria reduplicatio verborum in μι, niſi obſtet poſitio, brevis eſt.

Α, ſecundæ conjugationis corripitur ubique, extra tertiam perſonam præſentis indicativi, ſubjunctivum, et participia activæ vocis.

Υ, quartæ conjugationis in ſingulari activæ vocis producitur. In duali, et plurali, exceptâ tertiâ perſonâ plurali, et in totâ paſſivâ et mediâ voce, corripitur.

In imperativo ſingularis corripitur υ in polyſyllabis: ut,

Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, *audi nunc et me.* Hom.

In diſſyllabis producitur: ut,

Κλῦθί μευ, Ἀργυρότοξ'· *audi me, Apollo.* Hom.

IX. *Regulæ*

IX. *Regulæ*

De primis, et mediis syllabis Nominum.

Anceps vocalis ante aliam, sive brevem, sive longam, non corripitur necessariò, ut apud Latinos.

A, in superlativo semper corripitur: ut, Σοφώτατος.

Nomina in ια, acutitona, quæ habent ultimam longam, penultimam corripiunt: ut, Σοφία.

Excipe ἀνία, *tristitia*; κονία, *pulvis*; καλία, *nidus*; ὁρμία, *linea piscatoria*; ἀεργία, *desidia*; ψία, *calculus*; quæ sæpius producunt.

I, brevis est in

1. Diminutivis in ιον: ut, Κοράσιον, *puellulus.*

2. Comparativis neutris apud Ionas: ut, Ἥδιον, *suavius*;

Atticè verò producitur: ut,

Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον, ἢ κενῆς, κρατεῖν·

Terram plenam viris pulchrius est, quàm inanem regere. Soph. Œdip. Tyr. 55.

3. Multis adjectivis in ιος: ut, Ἄξιος, *dignus.*

4. Multis nominibus in ος: ut, Βίος, Βίοτος, *vita.*

5. Adjectivis possessivis, et materialibus in ινος: ut, Ἀνθρώπινος, *humanus*; Λίθινος, *lapideus.*

6. Illis

6. Illis item, quæ tempus significant: ut,

Εἰαρινὸς, *vernus*; Θερινὸς, *æstivus*;

Ionicè verò producitur: ut,

Ἦματ᾽ ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς·

Tempor eautumnali, quum rapidissimum imbrem Jupiter fundit. Il. π. 385.

Υ, in pronominibus producitur: ut,

Ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

In nominibus polysyllabis in ύνη, et ύτης, υ corripitur: ut,

Γηθοσύνη, *gaudium*;

Βραδύτης, *tarditas*;

Γλυκύτης, *dulcedo*.

X. *Exemplum, seu Auctoritas.*

Ultima ratio cognoscendæ quantitatis syllabæ est exemplum, seu auctoritas, eademque optima, certissima, et facillima, quam Poetarum lectio multò faciliùs, quàm regularum multitudo, suppeditabit.

De ultimis syllabis.

A, finita corripiuntur: ut,

Ἡ τράπεζα, *mensa*;

Item μαῖα, μοῖρα· τύψασα, τέτοφα, ἵνα.

Producuntur, 1. Nomina in ια: ut,

Θία, *spectaculum*;

2. In δα, et θα· et ferè ρα.

3. In

3. In εια, à verbis in εύω· ut, προφητεία·
Et in ια· præter Δία, μία, πότνια.

II. Polyſyllaba in αια· ut, Σεληναία.

III. Nomina in ρα, non præcedente diphthongo: ut, Χαρὰ, *gaudium.*

IV. Articuli fœminini numeri dualis: ut, τά.

V. Vocativus nominum in ας, primæ declinationis: ut, Ὦ Αἰνεία.

VI. Dualis primæ, et ſecundæ declinationis.

VII. Vocativi Poetici: ut, Ὦ Πολυδάμα.

VIII. A Doricum, in genitivo: ut,
Τῦ Αἰνεία, pro Αἰνείυ, et ubicunque pro η ponatur.

Αν finita corripiuntur: ut,
Τράπεζαν, ἔτυψαν, μέλαν.

Excipiuntur, 1. πᾶν, niſi in compoſitis: nomina maſculina in αν: ut,
Τιτὰν· et adverbia; ut,
Πέραν, *ultra*;
Λίαν, *valde.*

2. Αν primæ; ut,
Αἰνείαν· et ſecundæ declinationis, ſi habet acutum in penultimâ: ut,
Φιλίαν· et αν pro ων· ut, Νυμφᾶν.

Αρ finita corripiuntur: ut,
Νέκταρ, ὄναρ, αὐτὰρ, *cæterum,* ἄφαρ.

Monoſyl-

Monosyllaba κὰρ, ψὰρ, producuntur.

Ας finita producuntur: ut,

Αἰνείας, τὰς μοῦσας, ὁ Αἴας, τύψας.

Excipiuntur, 1. Aliquando accusativi plurales, qui Doricè breves leguntur: ut,

Ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδὰς·
Ignoravimus sanè quàm pulchra carmina pastor componat. Theoc. Idyl. 10. 38.

2. Fœminina in ας· ut, λαμπάς·

3. Masculina: ut, ὁ μέλας, μέγας.

4. Neutra: ut, τὸ σέλας, *lumen*.

5. Item adverbia: ut, Ἑκὰς, ἀτρέμας.

6. Item accusativi plurales quintæ declinationis simplicium: ut, τιτᾶνας.

7. Item secundæ personæ singulares aoristi primi activi, et præteriti: ut, Ἔτυψας, τέτυφας.

Ι finita, brevia sunt: ut, Μέλι, ὅτι, βίηφι.

Producuntur, 1. Adverbia, et pronomina aucta per Paragogen: ut, Νυνὶ, ουτοσί.

2. Item ι ab Atticis ex ε vel α factum: ut,

Ὁδὶ pro ὅδε·

Ταυτὶ pro ταυτά.

3. Item κρῖ, et nomina literarum; ut, Ξῖ, πῖ.

Ιν finita, corripiuntur: ut,

Πάλιν, ἔριν, μὶν, ἱν, τὶν, τεὶν· et syllabæ quibus ν additur; ut, Τύπτουσιν, ἐστιν.

Πρὶν

Πρὶν commune est: ut,

Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν·
Olim tempore pacis, priusquam venissent filii Achivorum. Il: χ. 156.

Nomina duarum terminationum: ut,

Ῥὶν, λῖν, δελφὶν, ἀκτὶν, producuntur.

Ις finita corripiuntur: ut,

Πόλις, ἔρις ἔριδος; τυραννὶς τυραννίδος; τὶς, δὶς, τρὶς; cum ejusmodi adverbiis.

Producuntur, quorum augmentum est longum, qualia sunt, ῥὶς, δελφὶς, ὄρνις, κνημὶς, σφραγὶς, et κληῖς.

Υ finita corripiuntur: ut, Σὺ, δάκρυ, γλυκύ.

Producuntur, 1. Adverbia fictitia ῦ et γρῦ.

2. Nomina literarum; ut, Μῦ, νῦ.

3. Tertiæ personæ singulares quartæ conjugationis in μι, in imperfecto, et aoristo secundo; ut, ἔδυ, ἔφυ.

Υν finita corripiuntur: ut,

Πολὺν, βραδὺν, σὺν, τοίνυν, conjunctiones.

Producuntur, 1. Circumflexa: ut,

Νῦν, *nunc*; μῦν, &c.

2. Dicatalecta, quæ duas habent terminationes in recto: ut, Φόρκυς et φόρκυν.

3. Item quæ υς in nominat. habent longum; ut,

Ἰλὺς, *limus*; ἰχθὺς, *piscis*.

4. Primæ

4. Primæ personæ imperfecti verborum in μι: ut, ἐζεύγνυν.

Υρ finita longa sunt: ut,

Ὁ ψίθυρ, *susurrus*; τὸ πῦρ, *ignis*; quod tamen in obliquis breve est.

In υς desinentia corripiuntur: ut,

Βαθὺς, *profundus*; βαρὺς, *gravis*; κόρυς, *galea*.

Producuntur, 1. Κώμυς κώμυθος, *fasciculus*; ὄρχυς, ἄχλυς, et monosyllaba: ut, μῦς.

2. Participia in υς: ut, Ζευγνύς.

3. Quæ declinantur per ος purum: ut, Ἰλὺς: sed in ἰχθὺς, υ est anceps.

Poetica Licentia.

Hæ sunt regulæ observatione dignissimæ de syllabarum quantitate; sed quodammodo infinita est poëtarum licentia, qui interdum longas corripiunt, aut breves producunt, metri necessitate coacti: aut ancipitem in eâdem dictione, in eodem versu, et producunt et corripiunt: ut,

Ἆρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα·

Mars, Mars, homicida, sanguinarie, mænium subversor.

Figuræ

Figuræ Poeticæ.

1. Syſtole (*i. e.* contractio, vel correptio) eſt, cum ſyllaba longa corripitur: ut,

> Ἱν' ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα,
> *Ut excitemus acrem Martem.*

2. Ectaſis, (*i. e.* extenſio) quæ ſyllabam brevem producit: ut,

> Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολίπορθον οἴκαδ' ἱκέσθαι·
> *Da, ut Ulyſſes, urbium everſor, domum nunquam redire poſſit.*

3. Synecphoneſis, de quâ ſupra in ſcanſione.

4. Catalexis, (*i. e.* terminatio) quâ ſyllaba terminalis ad juſtam metri perfectionem deſideratur: hujus uſus eſt in Iambis, et Trochaicis, ſicut et ſequentium duarum: ut,

> Μάρτυρες σοφώτατοι. Pindar.

5. Brachycatalexis, quâ ſyllabæ finales duæ, hoc eſt, integer pes, deſiderantur: ut,

> Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὧραι. Pindar.

6. Hypercatalexis, (*i. e.* ſuperabundans terminatio) quâ ſyllaba præter juſtam diſpoſitionem, ſuperabundat: ut, Ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον.

7. Enallage, quâ pes pro pede ponitur, ut, cùm ſpondeus in quinto loco conſtituitur, cujuſmodi verſus ſpondaïci vocantur; ut,

> Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.

 8. Dia-

8. Dialyſis, (*i. e.* diſſolutio) quâ dictio in fine poſita ita diſtrahitur, ut una pars in præcedente ſit verſu, altera in principio ſequentis: ut,

Οὐδ' ἀπίθησε νιν, ἀλ—
λ' ἥρως, ἐπ' ἀκταῖσι θορῶν.

TABELLÆ DIALECTORUM.

QUatuor numerantur Græcæ linguæ dialecti, ſive loquendi formæ præcipuæ, pro numero præcipuarum Græciæ gentium, quæ à linguâ communi in nonnullis deflectuntur, nimirum *Attica*, *Ionica*, *Dorica*, *Æolica*; præter quas ſuam dialectum, et idioma, in quibuſdam habuerunt poetæ; quæ omnes, quod ad terminationes partium orationis ſpectat, in ſequentibus tabellis ſubjiciuntur:

In reliquis verò, cùm tanta ſit varietas, ut regulis comprehendi vix poſſit, ſingularium proprietates inſigniores breviter proponere ſufficiat.

I. Attici mutant

σ in ξ: ut, ξὺν pro σὺν·
σσ in ττ: ut, θαλάττα pro θαλάσσα·
σ in ρ: ut, ἄῤῥην pro ἄρσην, *vir*:
η in ει: ut, τύπτει pro τύπτῃ·

Et contractionibus imprimisgaude nt.

II. Iones

II. Iones ponunt

η pro α, φιλίη pro φιλία, *amicitia.*

ε pro α, γελέω pro γελάω, *rideo.*

et contra α pro ε, τάμνω pro τέμνω, *seco.*

Et gaudent non contractis, sed omnibus resolutionibus.

Ex consonantibus, κ pro π: ut, κῶς pro πῶς.

Tenues pro aspiratis: ut,

Ἀπαιρεῦμαι pro ἀφαιρεῦμαι.

Contractionibus prorsus abstinent, diphthongos resolvunt, et spiritum aspiratum auferunt: ut,

Ἤλιος pro Ἥλιος, *Sol.*

III. Dores usurpant

α { pro η: ut, φάμα pro φήμη, *fama:*
pro ε: ut, πιάζω pro πιέζω, *premo:*
γα pro γε: ut, ἔγωγα pro ἔγωγε·
pro ω: ut, μωσᾶν pro μωσῶν, *musarum;*
πρᾶτος pro πρῶτος, *primus;*
pro ει: ut, κλᾶδας pro κλεῖδας, *claves.* }

η pro α: ut, ζῆν pro ζᾶν· et pro ει: ut, κοσμῆν pro κοσμεῖν.

ω pro ου: ut, μῶσα pro μοῦσα, *musa*; ὥνεκα pro οὕνεκα, *quare.*

αι pro ει: ut, αἴθε pro εἴθε, *utinam.*

ευ pro ου: ut, ἀλεῦμαι pro ἀλοῦμαι, *saliam.*

οι pro ου: ut, τύπτοισα pro τύπτουσα.

ο pro ου: ut, λύκος pro λύκους.

Ex

Ex consonantibus, σδ pro ζ: ut, συρίσδω pro συρίζω.

σ pro θ: ut, σεὸς pro θεός.

κ pro τ: ut, πόκα, ὅκκα, pro πότε, et ὅτε, *aliquando.*

Et contra, τ pro κ: ut, τῆνος pro κῆνος, *ille.*

IV. Æoles utuntur

ω pro ο: ut, κῶρος pro κόρος, *puer*; et contra, ο pro ω: ut, ἔρος pro ἔρως, *amor.*

ε pro α: ut, θέρσος pro θάρσος, *audacia.*

αις pro ας: ut, καλαῖς pro καλὰς, *bonas.*

Ex consonantibus, ππ pro μμ: ut, Ὄππατα pro ὄμματα, *oculi.*

Et β ante ρ: ut, βράκος pro ῥάκος, *cento.*

Accentum in priores syllabas retrahunt Æoles: ut, κάλος pro καλός.

Aspirationem etiam rejiciunt: ut, Ἤλιος pro ἥλιος.

Atque pro ι consonantem sequentem geminant: ut, σπίρρω pro σπείρω, χέρρες pro χεῖρες.

Poetæ non solum peculiarem in quibusdam habent dialectum, sed etiam dialectos commiscent. Homerus Ionicæ, quâ maximè utitur, reliquas, præter Doricam, admiscet; Pindarus Doricus, alias etiam dialectos adjungit; Aristophanes Atticus, ut etiam Euripides, Sophocles, et Æschylus; in choris et cantilenis, subinde sunt Dorici.

VARIETAS

VARIETAS DIALECTORUM *in Terminationibus.*

ARTICULUS PRÆPOSITIVUS.

Masc.

	Sing.	Dual.	Plur.
	N. G. D. A.	N. G. V.	N. G. D. A.
Com.	ὁ, τȣ͂, τῷ, τόν,	τὼ, τοῖν, τώ,	οἱ, τῶν, τοῖς, τȣ́ς.
	τοῖο I.	τοῖϊν I.	τοὶ D. τοῖσι I. A.
	τω, τιȣ͂ } D.		τὼς D.
			D. τός
	τίω P.		τοῖσδισι, τοῖσδισσι } P.

Fœm.

	Sing.	Dual.	Plur.
Com.	ἡ, τῆς, τῇ, τήν,	τά, ταῖν, τά,	αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.
	ἁ, τᾶς, τᾷ, τὰν D.		ταὶ, τᾶν D.
			τάων, Æ.
			τῇς et τῇσι. I. A.

Neut.

	Sing.	Dual.	Plur.
Com.	τὸ, τȣ͂, τῷ, τό,	τὼ, τοῖν, τώ,	τὰ, τῶν, τοῖς, τά.
	τοῖο I.	τοῖϊν I.	τάων Æ.
	τῶ, τιῶ } D.		τοῖσι I. A.
	τίω P.		

ARTICULUS

Articulus Subjunctivus.

Masc.

	Sing. N. G. D. A.	Dual. N. G.	Plur. N. G. D. A.
Com.	ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν.	ὥ, οἷν,	οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.
	ὃ P. ὅτου, ὅτῳ A.		ὀτέων, ὀτέοισι I.
	ὅτευ D. ὅττεο P.		ὅτων Att.
	ὀτέω I.		
	ὅττεο Æ.		
	τοῦ τῷ, τὸν I. D.		

Fœm.

	Sing.	Dual.	Plur.
Com.	ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν,	ἅ, αἷν,	αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.
	τῆς, τῇ, τὴν I.		
	ἆ, τᾶς, τᾷ, τᾶν D.		

Prima Declinatio Substantivorum.

	Sing. N. G. D. A. V.	Dual. N. G.	Plur. N. G. D. A. V.
Com.	ας, ου, ᾳ, αν, α,	α, αιν,	αι, ῶν, αις, ας, αι.
	ης, ου, ῃ, ην, η,		έων, ῃς et ῃσι, εας I.
	ης, έω, ῃ, ην et εα		ᾶν D. αῖσι A. αις Æ.
	ας, α, ᾳ, αν,		άων Æ.
	αο, Æ.		
	ω per Crasin ex εω P.		

Secunda Declinatio.

	Sing. N. G. D. A. V.	Dual. N. G.	Plur. N. G. D. A. V.
Com.	α, ης, ῃ, αν, α,	α, αιν,	αι, ῶν, αις, ας, αι.
	η, ην, η,		
	η, ης, ῃ, ην,		έων, ῃς I. et ῃσι I. A.
	α, ας, ᾳ, αν.		ᾶν, αῖσι D.
			άων Æ.

Tertia Declinatio.

	Sing. N. G. D. A. V.	Dual. N. G.	Plur. N. G. D. A. V.
Com.	ος, ε,	ω, οιν.	οι, ους, οι,
	ου, ῳ, ον,	οῖϊν I.	ων, οις,
	ων, ον.		α, αων, P. α, α,
	οιο, I.		οισι I. A.
	ω, D.		ως et
			ες D.

Quarta Declinatio.

	Sing. N. G. D. A. V.	Dual. N. G.	Plur. N. G. D. A. V.
Com.	ως, ως,	ω, ῳν,	ῳ, ως, ῳ.
	ω, ῳ, ων,		ων, ῳς,
	ων, ων,		ω, ω, ω.
	ωο, ῳο P.		

Quinta Declinatio.

	Sing. N. G. D. A. V.	Dual. N. G.	Plur. N. G. D. A. V.
Com.	α, ι, υ,	ε, οῖν.	ες, ων, σι, ας, ες.
	ω, ν, ρ, ος, ι, α,		α, ξι, α, α.
	σ, ξ, ψ, ν.		ψι,
			εσσι, et εσι P.

Prima Declinatio Contractorum.

	Sing. N. G. D. A. V.	Dual. N.A. G. D.V.	Plur. N. G. D. A. V.
Com.	ης, εος, εϊ, εα, ες,	εε, έοιν, εε,	εες, έων, εσι, εας, εες,
	ες, η, ες		εις, ῶν, εις, εις.
	ους, ει,	η, οῖν, η.	εα, εα, εα,
	ος, ος, ος,		η, η, η.
	ευς Æ. ην, A.		
	et D.		εσσι I. P.

Secunda

SECUNDA DECLINATIO.

	Sing. N.	G.	D.	A.	V.	Dual. N.A.	G.D.	Plur. N.	G.	D.	A.	V.
Com.	ις,			ιν,	ι,			ιες,			ιας,	ιες.
		ιος,	ιϊ			ιε,	ιοιν,		ιων,	ισι,		
	ι,			ι,	ι,			ια,			ια,	ια,
		εος,	εϊ,			εε,	εοιν,	εες,	εων,	εσι,	εας,	εες, I.
		ηος,	ηϊ, P.			η,		εις,			εις, A.	εις, I.
		εως,	ει, A.									

TERTIA DECLINATIO.

	Sing. N.	G.	D.	A.	V.	Dual. N.A.	G.D.	Plur. N.	G.	D.	A.	V.
Com.	ευς,	έος,	έϊ,	έα,	εῦ,	έε,	έοιν,	έες,	έων,	εῦσι,	έας,	έες.
			εῖ,					εῖς,			εῖς,	εῖς.
		εῦς Æ.	ῆι,	ῆα. I.		ῆε. I.	ήοιν,	ῆες,	ήων,	ήεσσι,	ῆας,	ῆες I.
		έως A.		ῆ P.				ῆς Att.		ῆσι I.		
		ῆος I.		ᾶ A.						έσι, P.		
		εῖος I.										
		ιος B.										
		ηος Æ.										
		ειος Æ.										
		εος A.										

QUARTA DECLINATIO.

	Sing. N.	G.	D.	A.	V.	Dual. N.A.	G.D.	V.	Plur. N.	G.	D.	A.	V.
Com.	ὼ,	όος,	όϊ,	όα,	οῖ,	ὼ,	οῖν,	ώ,	οὶ,	ῶν,	οῖς,	ὢς,	οί.
	ὼς,	οῦς,	οῖ,	ῶ.									
	ῶς,			ῶν Æ.									
				ῦν, I.									
				ὼ A.									

QUINTA

Quinta Declinatio.

	Sing. N.	G.	D.	A.	V.	Dual. N.A.	G.D.	V.	Plur. N.	G.	D.	A.
Com.	ας,	ατος,	ατι,	ας,	ας,	ατε,	άτοιν,	ατε,	ατα,	ατων,	ασι,	ατα, [V. ατα.
Sync.		αος,	αϊ,			αε,	άοιν,	αε,	αα,	άων,	αα,	αα.
Cras.		ως,	ᾳ,			α,	ῷν,	α,	α,	ῶν,	α,	ᾶ.

Dialecti Pronominum.

Ἐγώ.

Singulariter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	ἐγὼ.	ἐμοῦ, μοῦ,	ἐμοὶ, μοὶ,	ἐμὲ, μέ.
Att.	ἔγωγε,	——	ἔμοιγε,	
Dor.	ἐγώνη, ἐγὼν, ἔγωνγα,	ἐμεῦ,	ἐμίν.	
Æol.	ἐγὼν,	ἐμεῦ.		
Ion.		ἐμοῖο. ἐμέο. ἐμέοθεν, Parag. ἐμέθεν, Sync.		
Poët.		ἐμεῖο.		
Bœot.	ἰώγα, ἰώνγα.			

Dualiter.

	Nom. Acc.	Gen. Dat.
Com.	νῶ,	νῷν.
Dor.	ἄμμε.	
Æol.	ἄμμε,	
Poët.	νῶϊ,	νῶϊν.

Pluraliter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	ἡμεῖς,	ἡμῶν,	ἡμῖν,	ἡμᾶς.
Dor.	ἅμες, ἅμμες,	ἁμῶν, ἁμέων,	ἁμῖν,	ἁμᾶς.
Æol.	ἄμμες,	ἄμμων, ἀμμέων,	ἄμμιν, ἄμμι,	ἄμμας.
Ion.	ἡμέες,	ἡμέων,		ἡμέας.
Poët.		ἡμείων,	ἡμίν.	

Σὺ.

Singulariter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	σὺ,	σοῦ,	σοὶ,	σέ.
Dor.	τὺ, τυγα, τυνη,	σεῦ, τεῦ, τεοῖο,	τοὶ,	τέ. τύ.
Æol.		σεῦ, τεῦ,		
Ion.		σοῖο, σέο.		

Poët.

	Gen.	Dat.
Poët.	σεῖο, σέοθεν, σέθεν,	τίν. τεΐν.

Dualiter.

	Nom. Acc.	Gen. Dat.
Com.	σφῷ,	σφῷν.
Dor.	ὔμμε,	
Æol.	ὔμμε,	
Poët.	σφῶϊ,	σφῶϊν.

Pluraliter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	ὑμεῖς,	ὑμῶν,	ὑμῖν,	ὑμᾶς.
Dor.	ὔμμες, ὔμες,		ὔμμιν, ὔμμι,	ὔμμας.
Æol.	ὔμμες,	ὑμμῶν, ὑμμέων,	ὔμμιν, ὔμμι,	ὔμμας.
Ion.	ὑμέες,	ὑμέων,		ὑμέας.
Poët.	ὑμεῖες,	ὑμείων,	ὑμίν.	

Οὗ.

Singulariter.

	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	οὗ,	οἷ,	ἕ.
Dor.	εὗ,		μίν *, νίν.

---

* Μὶν, pro *ejus*, *ipsius*, vel *illius*, indeclinabile, et significat *ipsum*, *ipsam*, *ipsos*, *ipsas*.

Æol.

	Gen.	Acc.
Æol.	εὗ.	
Ion.	ἕο.	ἕε.
Poët.	εὗς. ἕοθεν. Parag. ἕθεν. Sync.	

Dualiter.

	Nom. Gen.	Dat. Acc.
Com.	σφὶ,	σφίν.
Poët.	σφωὲ, σφεέ.	σφωΐν.

Pluraliter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	σφεῖς,	σφῶν,	σφίσι,	σφᾶς.
Dor.	σφὲς,			σφέ.
Ion.	σφέες,	σφέων,	σφὶν,	σφέας.
Poët.		σφείων	σφὶ, σφὶν,	σφέ.

	M. F. N.		M. F. N.
Com.	Σὸς, σὴ, σόν,	Com.	Ὃς, ἣ, ὄν.
Dor.	τεὸς, τεὰ, τεόν,	Poët.	ἑὸς, ἑὴ, ἑόν.

τῆνος pro ἐκεῖνος D.

A plurali, ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον, Dor. ἁμὸς, ἁμὰ, Poët. ἀμὴ, ἀμόν· ὑμὸς, ὑμὴ seu ὑμὰ, ὑμὸν, pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον· σφὸς, σφὴ seu σφὰ, σφὸν, pro σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον· ὗτος, et ἐκεῖνος, Æol.

Attici, cum rem præsentem quasi digito indicant, addunt ι in fine: ut, ὁυτοσὶ, ταυτί, τουτονί· in neutro

neutro verò τουτοὶ, et ſæpius, τουτί· in plurali pro ταῦτα, ταυτί. Sic ἐκεινοσί, ἐκεινουΐ, &c.

Iones, ante vocales longas, ultimæ ſyllabæ horum pronominum præponunt ε· ut, Sing. οὗτος, τουτέου, τουτέῳ, Dual. τουτέω, τουτέοιν. Plur. τουτέων, τουτέοισι, τουτέους· Sic αὐτέη, ταυτέης· Sic αὐτὸς, αὐτέου, αὐτέῳ. Et etiam in pronominibus compoſitis: ut, ἐμαυτέου, ἐμαυτέῳ, et ἐμωϋτέου, ἐμωϋτέῳ· σεαυτέου, σεωϋτέῳ, ἑωϋτέῳ.

Dialecti in VOCE ACTIVA.

INDICATIVUS.

Sing.	Dual.	Plural.
Ω, εις, ει,	ετον, ετον,	ομεν, ετε, ουσι.
ης, η, Æol.		ομες, οντι Dor.
ες, ε, Dor.		

Imperfectum, et Aoriſtus β.

ον, ες, ε,	ετον, έτην,	ομεν, ετε, ον.
σκον, σκες, σκε, ſine augmento. I. et P.		οσαν B.

Futurum α.

ω, εις, ει,	ετον, ετον,	ομεν, ετε, ουσι
ιῶ, ιεῖς, ιεῖ,	ιεῖτον, ιεῖτον	ιοῦμεν, ιεῖτε, ιοῦσι Att.
ῶ, εῖς, εῖ,	εῖτον, εῖτον,	ῶμες, εῦμες. } εῖτε, { ῶντι, εῦντι, } D.

έω, έεις, έει, Ion. et Poet. in verbis quintæ conjugat.

Aoriſtus

Aoriſtus α.

α, ας, ε, | ατον, άτην, | αμεν, ατε, αν.
αισκον, αισκες, αισκε, I. P. αμες, D. ανθι B.

Præteritum Perfectum.

α, ας, ε, | ατον, ατον, | αμεν, ατε, ασι.
αμες D. αντι D.
αν B.

εα, εας, εε, &c. in quibuſdam I.

Pluſquam Perfectum.

ειν, εις, ει, | ειτον, είτην, | ειμεν, ειτε, εισαν.
ην, η A. et D. ειμες, D. εσαν A. et I.
εα, εε I.

Futurum β.

ῶ, εῖς, εῖ, | εῖτον, εῖτον, | οῦμεν, εῖτε, οῦσι.
οῦμες, οῦντι, οῦσι D.
έω, έεις, έει, έετον, &c. Ion.

IMPERATIVUS.

Præſens.

Sing.	Dual.	Plural.
ε, έτω,	ετον, έτων,	ετε, έτωσαν.
		όντων Att. ſæpe.

Aoriſtus α.

ον, άτω, | ατον, άτων, | ατε, άτωσαν.
άντων, A.

Aoriſtus β.

ε, έτω, | ετον, έτων, | ετε, έτωσαν.
ον Ion. οντων, A.

OPTATI-

OPTATIVUS.

Præſens, Præt. Aor. β. et Fut. α. et β.

Sing.	Dual.	Plural.
οιμι, οις, οι,	οιτον, οίτην,	οιμεν, οιτε, οιεν.
		οιμες D.

Aoriſtus α.

αιμι, αις, αι,	αιτον, αίτην,	αιμεν, αιτε, αιεν.
εια, ειας, ειε, &c. Æ.		αιμες Dor.

SUBJUNCTIVUS.

In omnibus temporibus.

Sing.	Dual.	Plural.
ω, ῃς, ῃ,	ητον, ητον,	ωμεν, ητε, ωσι.

INFINITIVUS.

Præſ. et Fut. α.	Perf.
ειν.	έναι.
έμεν Ion.	έμεν I.
έμεναι A. D.	έμεναι D. A.
έμμεναι P.	

Aor. α.	Aor. β. et Fut. β.
αι.	εῖν.
έμεναι A. D.	εν D. έειν. I.

PARTICIPIA.

Præſ.	Perf.
ων, ουσα, ον.	ὼς, υῖα, ός.
οῖσα D.	ὼν Æ. ut, τέτρηκὼν pro τετρηκώς.
εῦσα Æ.	ῶσα, ὼς A.

Aorist. α.	Fut. α.
ας, ασα, αν.	ῶν, ῦσα, ον.
αις, αισα, αιν Æol.	οῖσα D.

Aorist. β.	Fut. β.
ὼν, ῦσα, όν.	ῶν, ῦσα, ῦν, A.
οῖσα D.	ίων, ίυσα, ίον I.
εῦσα Æ.	

Dialecti in VOCE PASSIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plural.
όμαι, ῃ, εται,	όμεθον, εσθον, εσθον,	όμεθα, εσθε, ο[illegible]
εαι I.		όμεσθα D. I.
ηαι P.		όμεθεν Æol.
ει Att.		

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
όμην, ου, ετο,	όμεθον, εσθον, έσθην,	όμεθα, εσθε, οντο.
εο I.		όμεσθα A.
ευ D.		
σκου, σκετο I. P.		

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
ην, ης, η,	ητον, ήτην,	ημεν, ητε, ησαν.
		εν B. et Ion.

Futurum β. et Paulo post Futurum.

Sing.	Dual.	Plural.
ομαι, ῃ, εται,	όμεθον, εσθον, εσθον,	όμεθα, εσθε, ονται.
εαι I.		όμεσθα A.
ηαι P.		

Præteritum

Præteritum Perfectum.

μαι, σαι, ται, | μεθον, σθον, σθον, | μεθα, σθε, ται, vel
μένοι εἰσί.
μεσθα A. αται I.

Plusquam Perfectum.

Sing. Dual. Plural.

μην, σο, το, | μεθον, σθον, σθην, | μεθα, σθε, το, vel
μένοι ἦσαν.
μεσθα. A. ατο I.

Aoristus α.

θην, θης, θη, | θητον, θήτην, | θημεν, θητε, θησαν.
θεν Ion.

Futurum α.

θήσομαι, σῃ, σεται, | θησόμεθον, θήσεσθον, σθον, | θησόμεθα,
σεαι I. [σεσθε, σονται.
μεσθα D.

IMPERATIVUS.

Præsens.

Sing. Dual. Plural.

ου, έσθω, | εσθον, έσθων | εσθε, έσθωσαν.
εο Ion. έσθων Att.

Cætera tempora nullâ Dialecto variantur.

OPTATIVUS.

Præf. Fut. α. et β. et Paulo p. Fut.

Sing. Dual. Plural.

οίμην, οιο, οιτο, | οίμεθον, οισθον, οίσθην, | οίμεθα, οισθε, οιντο,
οίμεσθα A. οίατο
[I. P.

 Aoristus

Aoriſtus α. et β.

εἴην, εἴης, εἴη, | εἴητον, ἤτην, | εἴημεν, ητε, ησαν.
εἶμεν, εἶτε, εἶεν Syn.
εἶμες D.

SUBJUNCTIVUS.

Præſens.

Sing.	Dual.	Plural.
ὦμαι, ῃ, ηται,	ώμεθον, ησθον, ησθον,	ώμεθα, ησθε, ωνται.
εαι Ion.		ώμεσθα A.
ηαι P.		

Aoriſtus α. et β.

Sing.	Dual.	Plural.
ὦ, ῇς, ῇ,	ἦτον, ἦτον,	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
		ὦμες Dor. ὦντι Dor.
έω, εης, έησι, &c. I.		εομεν, ειομεν } Ion. Poet.

INFINITIVUS.

Aoriſtus α. et β.

ἦναι, ἥμεναι Dor. ἦμεν Ion.

Dialecti in VOCE MEDIA.

INDICATIVUS.

Aoriſtus α.

Sing.	Dual.	Plural.
ἥμην, ω, ατο,	άμεθον, ασθον, άσθην,	άμεθα, ασθε, αντο.
αο,		μεσθα A.
α Dor.		

Aoriſtus

Aoristus β.

όμην, ου, ετο, | όμεθον, εσθον, έσθην, | όμεθα, εσθε, οντο.
μισθα A.

Futurum α.

ομαι, η, εται, | όμεθον, εσθον, εσθον, | όμεθα, εσθε, ονται.
ȣ̃μαι, ῆ, εῖται Dor. et Att.
εῦμαι D. έαι Ion.

Futurum β.

ȣ̃μαι, ῆ, εῖται, | ȣ́μεθον, εῖσθον, εῖσθον, | ȣ́μεθα, εῖσθε, ȣ̃νται.
εαι I. εεσθε, εονται I.
ηαι P.

Part. Futurum β.

τυπέμενος, τυπεύμενος Dor. Æol.

IMPERATIVUS.

Aoristus α.

Sing.	Dual.	Plural.
αι, άσθω,	ασθον, άσθων,	ασθε, άσθωσαν.
		άσθων A.

In cæteris habent Dialectos communes cum activis, et passivis.

Dialecti VERBORUM CONTRACTORUM.

INDICATIVUS.

Præsens. 1. Conjug.

Sing.	Dual.	Plural.
έω, ῶ, εῖς, εῖ,	εῖτον, εῖτον,	ȣ̃μεν, εῖτε, ȣ̃σι.
		εῦμες, εῦντι,
		et ȣ̃ντι Dor.
		εῦντι Æ.

Præsens

Præsens 2.

άω, ῶ, ᾷς, ᾷ, | ᾶτον, ᾶτον, | ῶμεν, ᾶτε, ῶσι.
ῶς, ῇς, ῇ, ῆτον, &c. Dor.
όω, άᾳς, άᾳ, όωμεν, &c. Poet.
έω, έεις, έει, &c. Ion.

Præsens 3.

όω, ῶ, οῖς, οῖ, | ῦτον, ῦτον, | ῦμεν, ῦτε, ῦσι.
ῦμες, ῦντι Dor.

Imperfectum 1.

ουν, εις, ει, | εῖτον, είτην, | ῦμεν, εῖτε, ουν.
εσκον, &c. Poet. Ion. εῦν Dor.
ειν Att.

Imperfectum 2.

ων, ας, α, | ᾶτον, άτην, | ῶμεν, ᾶτε, ων.
ης, η, ῆτον, ήτην Dor. εων Ion.
ασκον, &c. Ion.
αα Poet.

Imperfectum 3.

ουν, ους, ου, | ῦτον, ύτην, | ῦμεν, ῦτε, ῦν.
οσκον, &c. Ion. οσαν B.

IMPERATIVUS.

Præsens 2.

Sing. Dual. Plural.
ει, είτω, | εῖτον, είτων, | εῖτε, είτωσαν.
ούντων Att.

Præſens 2.

ᾶ, άτω,	ᾶτον, άτων,	ᾶτε, άτωσαν.
ᾶα Poet.		άντων Att.

Optativus.

Præſens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
οῖμι, οῖς, οῖ,	οῖτον, οίτην,	οῖμεν, οῖτε, οῖεν.
οίην, οίης, οίη, &c. Att.		
ῴην, ῴης, ῴη, &c. Dor.		

Præſens 2.

ῷμι, ῷς, ῷ,	ῷτον, ῴτην,	ῷμεν, ῷτε, ῷεν.
ῴην, ῴης, ῴη, &c. Dor.		

Præſens 3.

οῖμι, οῖς, οῖ,	οῖτον, οίτην,	οῖμεν, οῖτε, οῖεν.
οίην, οίης, οίη, &c. Att.		
ῴην, ῴης, ῴη, &c. Dor.		

Subjunctivus.

Præſens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
ῶ, ῇς, ῇ,	ῆτον, ῆτον,	ῶμεν, ῆτε, ῶσι.
ῇσι Ion.		ῶντι Dor.

Præſens 2.

ῶ, ᾷς, ᾷ,	ᾶτον, ᾶτον,	ῶμεν, ᾶτε, ῶσι.
ῇς ῇ,	ῆτον, &c. Dor.	

INFINI-

INFINITIVUS.

Præsens 1.

εἶν, έμεναι Att. ειν Dor. ην et εις Æol. ήμεναι Poet.

Præsens 2.

ᾶν, άμεναι Att. ην Dor. αις Æol. ααν Poet. ήμεναι Poet.

Præsens 3.

οῦν, ομεναι Att. οῖς et οῖν Æol. εῦν Dor. όμμεναι Poet.

Desunt Voces Passiva et Media.

Dialecti Verborum in μι.

INDICATIVUS.

Præsens 1. Conjug.

Sing.	Dual.	Plural.
ημι, ης, ησι,	ετον, ετον,	εμεν, ετε, εισι.
ητι Dor.		έαμεν Ion. εντι Dor.
		έασι Ion.
	ητον, ητον,	ημεν, ητε, ηντι Dor.

Præsens 2.

Sing.	Dual.	Plural.
ημι, ης, ησι,	ατον, ατον,	αμεν, ατε, ᾶσι.
ατι Dor.		άντι Dor.
		έασι Ion.

Præsens 3.

Sing.	Dual.	Plural.
ωμι, ως, ωσι,	οτον, οτον,	ομεν, οτε, ουσι.
ωτι Dor.		ωντι Dor.
		όασι Ion.

Præsens 4.

Sing.	Dual.	Plural.
υμι, υς, υσι,	υτον, υτον,	υμεν, υτε, υσι.
		υντι Dor.
		ύασι Ion.

Imper-

Imperfectum, et Aoristus β. 1.

ην, ης, η,	ετον, έτην,	εμεν, ετε, εσαν.

εα, Ion. εε Ion. ε Βœot.

ευν, εις, ει Att.

σκον, σκες, σκε Poet. Ion.

Imperfectum, et Aoristus β. 2.

ην, ης, η,	ατον, άτην,	αμεν, ατε, ασαν.

σκον, σκες, σκε Poet. Ion. αν Bœot.

Imperfectum, et Aoristus β. 3.

ων, ως, ω,	οτον, ότην,	ομεν, ότε, οσαν.

σκον, σκες, σκε Poet. Ion. ον Bœot.

ουν, ους, ου Att.

Imperfectum, et Aoristus β. 4.

υν, υς, υ,	υτον, ύτην,	υμεν, υτε, υσαν.

υσκον, &c. Ion.

Aoristus β.

ἔστην, ης, η,	ητον, ήτην,	ημεν, ητε, ησαν.

στασκον Ion. ἕσταν Bœot.

IMPERATIVUS.

Præsens 1.

ετι, έτω. α Dor. η Æol. Poet. ει, ειτω Att.

Præsens 2.

Sing.	Dual.	Plural.
αθι, άτω,	ᾶτον, άτων,	ᾶτε, άτωσαν.
η Att. α Dor.		

Præsens 3.

οθι, ότω, ου Att. contract. ωθι Poet. οι Dor.

OPTATIVUS.

Præſens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
εἴην, εἴης, εἴη	εἴητον, εἰήτην	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
		εἶμεν, &c. per Sync.

Præſens 2.

αἴην, αἴης, αἴη	αἴητον, αἰήτην	αἰήμεν, αἰήτε, αἴησαν.
ἤην, ἤης, ἤη Poet.		αἶμεν, &c. per Sync.

Præſens 3.

οἴην, οἴης, οἴη	οἴητον, οἰήτην	οἰήμεν, οἴητε, οἴησαν.
ὤην, ὤης, ὤη Att.		οἶμεν, &c. per Sync.

SUBJUNCTIVUS.

Præſens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
ὦ, ῇς, ῇ	ἦτον, ἦτον	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
ἔω, ἔῃς, ἔησι. &c. Ion.		ἔωμεν Ion.
εἴω, ἤω } Poet.		εἴωμεν, εἴομεν } Poet.

Præſens 2.

ᾧ, ᾷς, ᾷ	ᾶτον, ᾶτον	ὦμεν, ὦτε, ὦσι.
εἴω, ἤω } Poet.		

Præſens 3.

ὦ, ῷς, ῷ	ὦτον, ὦτον	ὦμεν, ὦτε, ὦσι.
ὦσι Poet.		
ὤω, ὤῃς, ὤῃ Poet.		

INFINI-

INFINITIVUS.

Præsens 1.

ἐναι.

ἔμεναι, et ἤμεναι I. P.

ἔμεν Ion.

Præsens 2.

ἄναι.

ἄμεναι Dor. ἄμεν Ion.

Præsens 3.

όναι.

όμεναι Att. Dor.

όμεν Ion.

Aoristus β. 1.

εῖναι.

ἔμεναι Dor.

ἔμεν Ion.

Aoristus β. 2.

ῆναι.

ήμεναι Dor. ῆμεν Ion.

Aoristus β. 3.

ῦναι.

όμεναι Ion.

όμεν Ion.

Præsens 4.

ύναι.

ύμεναι Att. Dor.

ύμεν Ion.

Dialecti Vocis Passivæ Verborum in μι.

INDICATIVUS.

Præsens 1 Conjug.

εμαι, εσαι, εται.
η Att.
εαι Ion.

Præsens 2.

Sing.	Dual.	Plural.
αμαι, ασαι, αται,	αμεθον, ασθον, ασθον,	αμεθα, ασθε, ανται.
η Att.		
εαι Ion.		

Imperfectum

Imperfectum 1.

ἵμην, εσο, ετο.
ἕμην, &c. A. εο Ion.
ευ Dor.
ȣ Ion.

Imperfectum 2.

άμην, ασο, ατο, 3. Plural. ἱςέατο Ion.
αο Ion.
ω Att.

Imperfectum 3.

ἐμην, οσο, οτο.
ȣ Att.

IMPERATIVUS.

Præsens 1.

εσο, ἕσθω.
εο Ion.
ȣ Att.
ευ Dor.

Præsens 2.

ασο, άσθω.
ω Att.
αο Ion.

Præsens 3.

οσο, vel ȣ.
όσθω, Att.
οι Dor.

Dialecti Vocis Mediæ Verborum in μι.

INDICATIVUS.

Aoristus β. 1.

ἕμην, εσο, ετο.
εο Ion.
ȣ Att.
ευ Dor.

Aoristus β. 3.

όμην, οσο, οτο.
ȣ Att.

IMPERA-

IMPERATIVUS.

Aoristus β. 1.	Aoristus β. 3.
ἴσο, ἴσθω.	ὄσο, οσθω.
εο Ion.	ȣ Att.
ȣ Att.	
ευ Dor.	

In adverbii et conjunctionis terminationibus paucæ obſervantur dialecti; ſcilicet, σθεν, et σθε, pro θεν, et θε, et contra in adverbiis localibus: ut,

ὄπιθεν, pro ὄπισθεν, *retro*;
βαβαιάξ, *papæ*, pro βαβαί.
ἀληθέως pro ἀληθῶς, &c. Ionicè;
πόκα pro πότε, *quando*;
ὄκα et ὄκκα pro ὅτε, *aliquando*;
μὲς pro μὲν, *quidem*;
αἰὲς pro αἰεὶ, *ſemper*;
μόγις, *vix*, pro μόλις·
δὴ pro δὲ, Atticè;
ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, *hic*;
ἔνδε pro ἔνδον, *intus*;
κάλως pro καλῶς, *pulchrè*;
εἰκὰ pro εἴκεν, *ſi*;
ἔμπροθεν pro ἔμπροσθεν, *ante*;
ἄλλοτα pro ἄλλοτε, *alias*, Doricè.

In Præpoſitione inveniuntur,

ἐνὶ pro ἐν·
εἰν pro ἐν·
ἀπαὶ pro ἀπό·
παραὶ pro παρά·
καταὶ pro κατά·
ὑπαὶ pro ὑπὸ, Poeticè;
ποτὶ pro πρὸς·
πὰρ pro παρὰ, Dor.
ἀμπὶ pro ἀμφὶ, *circum*;
ζα pro διὰ in compoſitione: ut, ζαβάλλειν pro διαβάλλειν, *calumniari*. Æol.

ΤΕΛΟΣ.

Litterarum Nexus et Abbreviationes.

ἀλ	αλ	μετ̀	μετὰ	σ̃	σαν
αν	αν	μὰρ	μὰρ	χ	σχ
ἀπο	ἀπο	μεθ	μεθ	σ	σσ
αὐτȣ̃	αὐτȣ̃	μ̃	μὲν	τῷ	τῷ
αι	αι	μεν	μεν	τῶν	τῶν
γὰρ	γὰρ	οἷ	οἷον	τ̃	τῶν
δια	δια	οὗτος	οὗτος	τ̃	τοῦ
ευ	ευ	ος	ος	τȣ̃	τȣ̃
ἐν	ἐν	παρα	παρα	τȣ̃	τȣ̃
ει	ει	προ	προ	τ̃	ταῖς
ει	ει	πρω	πρω	τ̃	τῆς
εἶναι	εἶναι	περι	περι	τ̀	τὸν
ἐξ	ἐξ	περ	περ	τ̀	τὸ
ερ	ερ	πρ	πρ	τ̀	τὴν
ην	ην	ρω	ρω	τρ	τρ
στι	στι	ρι	ρι	ὑπο	ὑπο
κατὰ	κατὰ	σπ	σπ	ὑπ	ὑπ
καὶ	καὶ	στα	στα	υν	υν
καὶ	καὶ	σθαι	σθαι	υι	υι

Lately printed by M. Pote and E. Williams, Eton; *Sold also at* No. 2. Crane-Court, *Fleet Street*, London; where a compleat Catalogue of *Eton* Books may be had *gratis*.

The Accidence, or first Rudiments of the *Latin Tongue*. A new Edition revised.

The Latin Grammar, with the *Prosodia* and *Construings* complete. A new Edition, revised and improved.

Exempla Minora; or New English Examples, to be turned into Latin; adapted to the Use of the Lower Forms.

Shorter Examples; or Second Book of English Examples.

Exempla Moralia; or Third Book of English Examples.

Farther English Examples; or Book of Cautions in rendering *English* into *Latin*; containing,

1. *Cautions for Children in making Latin.*
2. *Useful Observations for the young Beginner.*
3. *Figura, or the Figures of Construction, &c.*

Historia Antiqua; or, Antient History, to be rendered into *Latin*: containing,

1. The *History of the* Heathen Deities.
2. The *Antient History of* Greece.
3. The *Antient History of* Rome.
4. The *Antient History of* Britain.

The Tenth Edition, improved. To which are now added, Maps of Antient *Greece* and *Britain*, with a Plan of *Old Rome*.

Willymott's Peculiar Use and Signification of certain Words in the *Latin* Tongue: or, a Collection of Observations, wherein the elegant Sense of *Latin* Words is fully explained by proper *English Examples*. A new Edition revised.

Willymott's English Particles, exemplified in Sentences, designed for Latin Exercises, with the proper rendering of each Particle.

The above Examples *are adapted to the Rules of the Latin Grammar.*

Electa

Lately printed, &c.

ELECTA ex OVIDII METAMORPHOSEΩS LIBRIS, cum Annotatiunculis in gratiam Rudiorum. Editio Nova, recensita, et in usum Juventutis castigata.

ELECTA ex OVIDIO et TIBULLO, 2 part. Recensita, et in gratiam Rudiorum Notis aucta.

EXCERPTA ex MARTIALE Epigrammata, in usum Juventutis notis emendata.

M. T. CICERONIS OPUSCULA: hoc est, Cato Major, seu, de Senectute; Lælius, seu, de Amicitiâ; Paradoxa; Somnium Scipionis. Præfigitur ejusdem M. T. CICERONIS VITA LITERARIA, nunc primùm in lucem data. Editio altera.

EUTROPII Breviarium Historiæ Romanæ, ab urbe conditâ ad Annum ejusdem urbis DCCCL. Accedit Sex. Aurelii Victoris de Romanis Illustribus liber. Ad usum Juventutis accommodata.

C. JULII CÆSARIS de Bello Gallico Commentariorum Libri V. Accessere Index Geographicus, et Galliæ veteris, ad Cæsarem, Tabula. Editio ad usum Juventutis accommodata.

EXCERPTA ex C. Corn. Tacito. de Situ, Moribus et Populis Germaniæ; etiam Julii Agricolæ Vita. Cum Notis in usum Juventutis.

QUINTI HORATII Flacci Opera, ad fidem Editionum optimarum castigata, curâ E. Harwood, S. T. P. 12mo.

N. B. Exemplaria nonnulla Chartæ majoris imprimuntur.

SELECTÆ è Profanis Scriptoribus Historiæ, quibus admista sunt varia honesta vivendi Præcepta, ex iisdem Scriptoribus deprompta.

CELLARII GEOGRAPHIA ANTIQUA, recensuit S. PATRICK. Cum Tabulis Geograph. 8vo.

POMPONII MELÆ de Situ Orbis libri tres; recensuit J. REYNOLDS, Coll. Eton. Socius. Cum Tabulis Geograph. Editio nova. 4to.

Pote & Williams, Eton.

